
விந்தன் எழுதிய
சமுதாய விரோதி
ஸ்டார் பிரசுரம்

சமுதாய விரோதி

(கதைகள்)

★★

விந்தன்

★★

ஸ்டார் பிரசுரம்

திருவல்லிக்கேணி :: சென்னை—5

முதற் பதிப்பு—பிப்ரவரி. 1953

விலை ரூ. 3—0—0

★★

STAR PUBLICATIONS
TRIPLICANE :: MADRAS—5

Printed at Commercial Printing & Publishing House, Madras-1.

இந்தப் புத்தகத்தைப் பற்றி......

சிறுகதை யுகம் இது. எழுத்தாளன் என்ற பெயருக்குத் தகுதியைத் தேடித் தருவது சிறுகதை சிருஷ்டி ஒன்றே என்பது சிலரின் கருத்து.

கவனித்தோமானல், கலை அம்சங்கள் பெற்றிருப்பது எதுவாயினும், அது இலக்கியமேதான் என்பது தெளிவுபடும். நாவல் மட்டும் குறைந்ததா? அல்லது கட்டுரை, நாடகம் முதலியவைதாம் தாழ்ந்தவையா? இல்லை. ஒரு சிறு கடிதமானலும் வாழ்க்கைத் தத்துவம் அதில் ததும்பினல் அதைவிட ரஸிக்கக்கூடிய இலக்கியமுண்டா?

தமிழகத்தில் இன்று மலிந்து கிடப்பவை சிறுகதைக் கோவைகள்தாம். இருப்பினும், ஒன்று போல் எல்லாமே நம்மைக் கவராது போகா என்ற எண்ணமும் தோன்றுவதாலேயே, புதிய புத்தகங்கள் வெளிவருவதை நாம் ஆசையுடன் வரவேற்கின்றோம்.

முகத்தைச் சுளிக்காது எதிர்கொண்டழைக்கத் தகுந்தவைகளில் "விந்தன்" தரும் புத்தகமும் சேர்க்கப்பட வேண்டியது என்ற நம்பிக்கை எனக்கு ஏற்படுவதுபோல, வாசகர்களுக்கும் ஏற்படும். ஆழ்ந்த மனச் சுழல்களில் நம்மைச் செருகும் தன்மை பெற்றவை இங்குள்ள கதைகளில் சில. ஒரு முறைக்கு இரு முறையாக அவைகளின் கருத்து நம்மைத் துழாவ வைப்பதற்குக் காரணம்

அதுவே. அபிப்பிராயத்தின் தொனி விசேஷம் (Suggestion) சில சமயம் நம் உள்ளங்களைத் தொட்டு விடுகின்றது; சில வேளைகளில் உலுக்கியும் விடுகின்றது!—இதற்குச் சான்று "வருந்துவார் யார்?" போன்ற சின்னஞ் சிறு கதைகளே.

கதைக்கென்ற தனி பாஷையோ, அல்லது திடுக்கிடும் சம்பவமோ நண்பருடைய கற்பனைத் திறனை வீணாக்கவில்லை; மனித இனத்தை இழிவாக்கும் நிகழ்ச்சியோ, அல்லது இந்திய நாகரீகத்தின் சீர்குலைவுக்கு வழி செய்யும் உணர்ச்சி மாறாட்டமோ இங்கு இல்லை; புதுமைக்கென வெறி பிடித்தலையும் கற்பனைக் கோளாறுகளும் காணவில்லை.

எல்லாவற்றையும் விட மற்றவர்களிடம் சகஜமாய்க் காணப்படும் நிரந்தரமின்மையின் சின்னங்கள் எதையும் நண்பர் இதுவரை பெறாது இருத்தலே அவருக்கு மேன்மை அளிக்குமென நான் நம்புகின்றேன்.

இலக்கிய சேவையை அவர் தொடர்ந்து செய்ய வேண்டுமென்றும் விரும்புகின்றேன்.

ஆசிரமம், மயிலை
7-2-'53

கி. சந்திரசேகரன்.

வணக்கம்

இன்று மனித வாழ்க்கையில் முக்கியமாக இடம் பெற்றிருப்பவை மூன்று. முதலாவது, கடவுள் — இரண்டாவது, மதம் — மூன்றாவது, கலை.

"எல்லாவற்றுக்கும் காரணம் நான்தான்!" என்று சொல்லி, கடவுள் மனிதனின் தன்னம்பிக்கையைக் கொன்று விடுகிறார்.

"இந்த உலகத்தில் அனுபவிக்கும் துன்பத்தைப் பற்றி நீ கவலைப்படாதே; மறு உலகத்தில் இன்பம் உனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது!" என்று சொல்லி, மனிதனை மதம் சாவை நோக்கி அழைத்துச் செல்கிறது.

கடைசியாக உள்ள கலையாவது மனிதனை வாழ வைக்கிறதா என்றால், அதுவும் இல்லை!

கடவுளையும் மதத்தையும் சிருஷ்டி செய்து, மனிதனின் ஆயுளைக் காலத்துக்கு முன்னால் கொள்ளை யடிக்கும் 'பிக்–பாக்கெட்' முதலாளிகளின் கத்திரிக்கோலாக அது மாறிவிட்டது!

இந்த நிலைமை மாற வேண்டாமா? மனிதன் மனிதனாக வாழ வேண்டாமா?

ஆம், மாறத்தான் வேண்டும்; மனிதன் மனிதனாக வாழத்தான் வேண்டும்.

அதற்கு வேண்டியதெல்லாம் என்ன?—ஒரே வார்த்தையில் சொல்லப்போனால் நம் உழைப்புக்கு மதிப்பு!

அந்த மதிப்பைப் பெறுவதற்காகத்தான் இன்று கடவுளுடன் நாம் போராடுகிறோம்; மதத்துடன் நாம் போராடுகிறோம்; கலையுடன் நாம் போராடுகிறோம்.

இந்தக் கடுமையான போராட்டத்தில் நாம் வீழ்ந்தாலும் சரி, நம் சந்ததிகளாவது வாழ வேண்டும்.

மேற்படி குறிக்கோளுடன் எழுதப்படுபவை எதுவாயிருந்தாலும் அதுவே மக்கள் இலக்கியம்.

அந்த மக்கள் இலக்கியத்தைப் பற்றி மக்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்று கவனிப்பதைவிட கடவுள், மதம், கலை ஆகியவற்றைப் பற்றி நம்முடன் மாறுபட்ட கருத்துடையவர்கள், கருத்து ஒன்றாயிருந்தாலும் வழியில் வேறுபட்டிருப்பவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்பதைக் கவனிப்பதுதான் நமக்கு முக்கியம்.

எனது முதல் புத்தகமான "முல்லைக்கொடியா"ளுக்கு முன்னுரை எழுதியிருக்கும் ஆசிரியர் "கல்கி" அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகிறார்கள் :

"......விந்தன் கதைகளைப் படிப்பதென்றால் எனக்கு எப்போதும் மனதிலே பயம் உண்டாகும். படித்தால் மனதிலே என்னென்ன விதமான சங்கடங்கள் உண்டாகுமோ, எப்படிப்பட்ட வேதனைகளுக்கு ஆளாக நேருமோ என்றுதான் பயம்......"

அடுத்தாற்போல் வெளிவந்த "ஒரே உரிமை"யில் டாக்டர் வரதராசனார் அவர்கள் கூறுவதாவது :

"......விந்தன் படைக்கும் பாத்திரங்கள் பெரும்பாலும் 'அப்பாவி'களே. ஆனால் அவர்களைப்பற்றிப் படிக்கும் மனங்கள் புரட்சி மனங்களாக மாறுகின்றன......"

இப்பொழுது வெளியாகியிருக்கும் "சமுதாய விரோதி"யில் திரு கி. சந்திரசேகரன் அவர்கள் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்கள்:

"......அபிப்பிராயத்தின் தொனி விசேஷம் சில சமயம் நம் உள்ளங்களைத் தொட்டு விடுகின்றது; சில வேளைகளில் உலுக்கியும் விடுகின்றது......"

இவை போதாதா, நம் எழுத்து மட்டுமல்ல—எண்ணமும் வீணாகவில்லை என்பதை எடுத்துக் காட்ட?

அன்பு,

விந்தன்

எது, எந்தப் பக்கத்தில்?

சமுதாய

வருஷந்தோறும் கோடை விடுமுறைக்கு முன்னல் பரீட்சை என்னும் பாதகத்தை நடத்தி முடித்துவிடும் அதிகாரிகளின் புத்திசாலித்தனத்தை எண்ணி வியந்து கொண்டே, புஷ்பராஜ் தன்னுடைய சொந்தக் கிராமமான தாழம்பேடுக்குப் புறப்பட்டான். ஏறக்குறைய இரண்டு மாத காலம் அங்கே எந்தவிதமான சலனமுமின்றி அமைதி யுடன் காலத்தைக் கழித்துவிட்டு வரலாம் என்று நினைத்த போது அவனுக்கு எவ்வளவோ ஆறுதலாயிருந்தது. முன்னலாவது அந்தக் கிராமத்தில் சிலர் கள்ளையும் சாரா யத்தையும் குடித்துவிட்டு வந்து அங்கங்கே சண்டையிட் டுக் கொண்டிருப்பார்கள்; இப்போது அதுவும் இருக் காது; 'காந்தி ராசா'வின் புண்ணியத்தால் மதுவிலக்குச் சட்டந்தான் அமுலுக்கு வந்து விட்டதே!

இவ்வாறு எண்ணி மகிழ்ந்த வண்ணம் புஷ்பராஜ் தன்னுடைய கிராமத்தை யடைந்தபோது இருள் சூழும் நேரம். கிராமக் குடிசைகளெல்லாம் அநேகமாகப் புகைய ஆரம்பித்துவிட்டன. குடிசைகள் புகைய ஆரம்பித்துவிட் டன என்ருல், அவற்றிலுள்ள அடுப்புகள் புகைய ஆரம் பித்து விட்டன என்று அர்த்தம். அடுப்புகள் புகைந் தால்தானே அந்தக் குடிசைகளில் அடைபட்டுக் கிடக் கும் அப்பாவி ஜீவன்களின் அடிவயிருவது நிறையும்?

புகைந்துகொண்டிருந்த குடிசைகளுக்கு இடையிலே புகையாமலிருந்த சில குடிசைகளும் இருக்கத்தான் இருந் தன. அவற்றைக் கண்டதும் புஷ்பராஜுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது. "கள்ளரக்கன் ஒழிந்த பிறகுமா இந்தத் தரித்திரம்?" என்று எண்ணி அவன் ஒருகணம் ஏங்கி

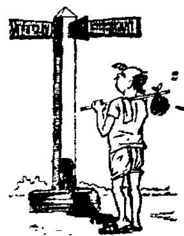
விரோதி ★★

ஞன். மறுகணம், "மதுவிலக்கால் மட்டும் மக்களின் வறுமையைப் போக்கிவிட முடியாதல்லவா?" என்று எண்ணியவனுய் மேலே நடந்தான்.

வழியில் ஒரு தேநீர்க் கடை குறுக்கிட்டது. அந்தத் தேநீர்க் கடையைக் கண்டதும் அதற்கு முன்னுல் அங்கே இருந்த கள்ளுக்கடை புஷ்பராஜின் மனக்கண் முன்னுல் காட்சி யளித்தது. ஆடலும் பாடலும் அடிதடிச் சண்டையுமா யிருக்கும் அந்த இடத்திலே, இப்போது அமைதி குடிகொண்டிருப்பதைக் கண்டதும் அவனுடைய அகமும் முகமும் ஒருங்கே மலர்ந்தன. தன்னை மறந்த நிலையில் அவன் தேநீர்க் கடைக்கு முன்னுல் சிறிது நேரம் அப்படியே நின்றுவிட்டான்.

கள்ளுக்கடை இருந்த நாட்களில் அங்கே கூடும் மனிதர்களைப் புஷ்பராஜ் எத்தனையோ முறை பார்த்திருக்கிருன்; அப்பொழுதெல்லாம் அவர்கள் மனிதர்களாகவே அவனுக்குத் தோன்றமாட்டார்கள். அதே இடத்தில் தேநீர்க் கடை இருக்கும் இந்த நாளிலோ, அங்கே கூடியிருந்தவர்களெல்லாம் அவனுக்கு மனிதர்களாகவே தோன்றினுர்கள். இந்த அதிசயத்துக்கு மத்தியில் இன்னெரு அதிசயத்தையும் புஷ்பராஜ் காண நேர்ந்தது. அதாவது, தேநீரையும் அந்த 'மாஜி குடியர்கள்' கள்ளைப்போல் பாவித்துக் கண்ணை மூடியவண்ணம் குடித்துக்கொண் டிருந்தனர். அந்தக் காட்சி பார்ப்பதற்கு வேடிக்கையா யிருந்ததோடு மட்டுமல்ல, பரிதாபமாகவும் இருந்தது!

அவர்களில் ஒருவன் இன்னெருவனை நோக்கி, "என்ன, இசக்கிமுத்து அண்ணே!

நம்ம பேச்சிமுத்துவைக் காணவே காணோமே?'' என்று விசாரித்தான். "அவனுக்கென்னப்பா, மவராசன்!'' என்றான் இசக்கிமுத்து.

"நல்லாச் சொன்னே, போ! மவராசனாவது, மண்ணாங்கட்டியாவது! காலையிலேருந்து சாயந்திரம் வரை ரெண்டு ரூவாக் காசுக்கு அவன் குப்புக்கொல்லன் பட்டறையிலே என்னோடு சேர்ந்து இல்லே சம்மட்டி அடிச்சிக்கிட்டு இருந்தான்?''

இந்தத் தகவலைக் கேட்டதும், "நிசமாவா, நல்லமுத்து?'' என்று வியப்புடன் கேட்டான் இசக்கிமுத்து.

"ஆமாங்கிறேன்!'' என்றான் நல்லமுத்து.

"அப்படின்னா நான் நெனைச்சது சரிதான்; அவன் 'துத்தா' போட்டுக்கிட்டு வரத்தான் போயிருப்பான்!'' என்றான் இசக்கிமுத்து.

இந்த 'துத்தா' என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதும் புஷ்பராஜ் திடுக்கிட்டான். அந்தப் பக்கத்துக் குடியர்கள் 'துத்தா' என்று சொன்னால் 'கள்' என்று அர்த்தம். மதுவிலக்கைப் பற்றி என்னவெல்லாமோ எண்ணிக் கொண்டு வந்த புஷ்பராஜுக்கு இந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும் எப்படி இருக்கும்?—அவன் முகத்தில் அசடு வழிய இசக்கிமுத்தையும் நல்லமுத்தையும் இமைகொட்டாமல் பார்த்த வண்ணம், மேலே என்ன பேசுகிறார்கள் என்று கவனித்தான்.

"என்ன சொன்னே, துத்தாவா? அது எங்கேப்பா இப்போ கெடைக்குது?'' என்று கேட்டான் நல்லமுத்து.

"உனக்குத் தெரியாதா?—அதானே பார்த்தேன்; தெரிஞ்சிருந்தாத்தான் நீயும் அவனோடு 'துத்தா'

போட்டுக்கிட்டு வரப் போயிருப்பயே?'' என்றான் இசக்கிமுத்து.

"அவனைப்போல என்னையும் மானங்கெட்ட பய லுன்னு நினைச்சுக்கிட்டே? நெயாயமாப் பார்க்கப்போனா அந்தக் காங்கிராசா பேச்சைக்கேட்டு நாமே கள் குடிப் பதை நிறுத்தியிருக்கணும். அதுதான் இல்லேன்னு, காலை யும் கையையும் பிடிச்சிக்கிட்டுக் குழந்தைக்கு மருந்து ஊத்தருங்களே, அந்த மாதிரிக் காங்கிரசு ராசாங்கம் கள்ளுக்கடையை எடுத்த அப்புறமாவது கள் குடிப் பதை நிறுத்தியிருக்கணும். ரெண்டுமில்லாம திருட்டுத் தனமாக் குடிக்கிறதுன்னு அது அக்குறும்பு இல்லே?''

"அக்குறும்புதான்; ஆனா அதைக் கேட்க யாரு இருக்காங்க?''

"என் இல்லே? போலீசு ஜவானுங்க இல்லையா? அவங்ககிட்ட மாட்டிக்கிட்டா இல்லே சங்கதி தெரியும்?''

"ஊம்......அவனுங்க இல்லே அந்த அக்குறும்புக் காரனுங்ககிட்ட மாட்டிக்கிட்டு முழிக்கிறானுங்க!''

"என்ன......!''

"ஆமா அண்ணேங்கிறேன்! நேத்து மேலத் தெரு விலே ரெண்டு பயலுங்க குடிச்சுப்பிட்டு வந்து சண்டை போட்டுக்கிட்டு இருந்தானுங்க. அந்தப் பக்கமாப்போன ரெண்டு ஜவானுங்க அவனுங்களைப் பிடிச்சிக்கிட்டுப் போக ஒட்டமா ஓடி வந்தாங்க!—அவ்வளவுதான், அண்ணே! அந்தத் தெருவாரெல்லாம் ஒண்ணாக் கூடிக் கிட்டு அவனுங்களை 'அடி, அடி'ன்னு அடிச்சுப் போட்டுட்டாங்க......!''

"அப்பாலே......?''

"இன்ச்சுபெட்டரு, அவங்க இவங்க எல்லாம் வந்து அந்தத் தெருவிலேயிருந்த முரட்டுப் பயல்களையெல்லாம் பிடிச்சுக்கிட்டுப் போனாங்க!''

"என்ன புத்தி கெட்ட பயலுங்க பார் அண்ணே! இவனுங்க பெண்டாட்டி பிள்ளை பிழைக்கத்தானே கள் குடிக்க வேணும்னு சொல்றுங்க! அதைக் கேட்டு ஒழுங்கா இல்லாம திருட்டுத்தனமா சாராயம் காய்ச்சற தும், கள் குடிக்கிறதும் என்ன வேலேங்கிறேன்? இப்படிப் பட்டவனுங்களை நாமே பிடிச்சுப் போலீசு ஜவானுங்க கிட்ட ஒப்படைச்சாக்கூடக் குற்றமில்லேதான்!—நீ என்ன சொல்றே, அண்ணே?"

"நல்ல ஆளப்பா, நீ! நம்ம பெண்டாட்டிமாருங்க கழுத்திலே தாலி இருக்கக் கூடாதுங்கிறது உன் எண்ணமா?"

"அட, நீகூட இப்படிப் பயந்து சாவறியே! ஆறிலுஞ் சாவு, நூறிலுஞ் சாவு!—அப்படியா நம்ம தலையை அவ னுங்க 'நறுக்'குன்னு கிள்ளி எறிஞ்சிடுவானுங்க?"

"ஒண்ணுந் தெரியாம நீபாட்டுக்குச் சும்மாப் பேசாதே, யாரு காதிலாச்சும் விழுந்து வைக்கப்போவுது!"

"நான் எல்லாம் தெரிஞ்சித்தான் பேசறேன்! எனக்கு இன்னும் என்ன தெரியணுங்கிறே, நீ?"

"நிசமாச் சொல்றேன், அண்ணே! இந்தக் கிராமத் திலே திருட்டுச் சாராயம் காய்ச்சறதுக்கு யார் பணம் கொடுக்கிறுங்க எங்கிற விசயம் உனக்குத் தெரிஞ்சா நீ இப்படியெல்லாம் பேசவே மாட்டே—ஆமாம்!" என்று முன்னும் பின்னும் பீதியுடன் பார்த்துக்கொண்டே சொன்னுன் இசக்கிமுத்து.

"அடடே! அந்த ஆளை உனக்கு மட்டுந்தான் தெரி யும்னு நீ நெனேச்சுக்கிட்டிருக்கியா?—போ அண்ணே, போ! அந்தக் குடிகெடுக்கும் மனுசனை எனக்குந்தான் தெரியும்" என்றுன் நல்லமுத்து அலட்சியமாக.

அதற்குமேல் அவனுடைய வாயைக் கிண்டிவிட விரும்பாத இசக்கிமுத்து, "ஐயையோ! நம்ம தலைக்கு ஆபத்து இல்லே வந்துடும் போலிருக்குது? அந்த மனுசன் பேரை நீ வெளியே கிளியே சொல்லிப்பிடாதேப்பா!" என்று கத்திக்கொண்டே அவனுடைய வாயை இறுகப் பொத்தினன்.

• புஷ்பராஜ் உள்ளம் உடைந்தவனாய்த் தன்னுடைய வீட்டை நோக்கி மெல்ல நடந்தான். அவனுடைய உடைந்த உள்ளத்திலிருந்து ஏனோ ஒரு கேள்வி எழுந்து, எங்கெல்லாமோ சுற்றியலைந்து, பதிலைத் தேடித் தேடித் திரிந்தது. அந்தக் கேள்வி வேறெதுவுமில்லை; இதுதான் :—

"சட்டத்தைமீறிச் சாராயம் காய்ச்சும் அந்தக் 'குடிகெடுக்கும் மனுசன்' யாராயிருக்கும்?"

இசக்கிமுத்தும் நல்லமுத்தும் தேநீர் குடித்து முடிந்ததும், கள் குடித்தவர்கள்போல மீசையை ஒதுக்கி விட்டுக்கொண்டே தங்களுடைய குடிசைகளை நோக்கி விறைப்புடன் நடந்தனர். அந்தச் சமயத்தில் "மருக்கொழுந்து, மருக்கொழுந்து!" என்னும் 'வையம் பெறும் வழங்கோசை' எங்கிருந்தோ வந்து, அவர்களுடைய காதில் 'கணீ'ரென்று விழுந்தது. அந்த ஓசையைத் தொடர்ந்து மருக்கொழுந்தின் வாசமும் வந்தது. அடுத்த விநாடி அவர்களுக்கு எதிரே மருக்கொழுந்து கூடைக்காரி ஒருத்தி, 'இட்ட அடி நோவ', ஆனல் 'எடுத்த அடி கொப்பளிக்'காமல் 'வட்டில் சுமந்து மருங்கசைய' வந்துகொண்டிருந்தாள். அவளை வழிமறித்து நிறுத்தி, "என்ன புள்ளே! இந்த மருக்கொழுந்து வாசம் உன் மேலேயிருந்து வீசுதா? இல்லே, மருக்கொழுந்திலே யிருந்து வீசுதா?" என்று கேட்டான் இசக்கிமுத்து.

"எப்படி வேணுமானாலும் வச்சுக்கேன்!" என்று இடையிலிருந்த கூடையை எடுத்து அவனுக்கு எதிரே நீட்டினாள் அவள்.

உடனே இசக்கிமுத்து அரையணாவுக்கு மருக் கொழுந்து வாங்கித் தன்னுடைய மடியில் வைத்துக் கொண்டு, நல்லமுத்தைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டினான்.

"என்ன அண்ணே, உனக்கும் சோக்குப் பிறந் துடிச்சிப்போல இருக்குது!" என்றான் நல்லமுத்து.

"நல்லாயிருக்குது அண்ணே, நீ சொல்றது! நான் மட்டும் என்ன, உனக்கு மனுசனாத் தோணலியா?"

"என்னியிலேருந்து நீ மனுசனானே, கள்ளுக் கடையை எடுத்த நாளிலேயிருந்துதானே!"

"நீ மட்டும் அதுக்கு முன்னாலேயே மனுசனா யிருந்தியா? போ அண்ணே, போ! வெளியே சொன்னா வெக்கக் கேடு; அழுதாத் துக்கக் கேடு. நம்ம அழகை நாமே எடுத்துச் சொல்லிக்கணுமாக்கும்?"

"சரி அண்ணே, நானும் மருக்கொழுந்து வாங்கிக் கிறேன்; எனக்கும் சோக்குப் பிறக்கட்டும்!" என்று சொல்லிக்கொண்டே நல்லமுத்தும் அரையணாவுக்கு மருக் கொழுந்து வாங்கித் தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டான்.

இருவரும் மேலே நடந்தனர்.

சிறிது தூரம் சென்றதும் எங்கிருந்தோ சாராய நெடி 'குப்'பென்று வந்து அவர்களுடைய மூக்கைத் துளைத்தது. திடுக்கிட்டுத் திருதிருவென்று விழித்துக்கொண்டே இரு வரும் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தனர். என்ன கண்ணுருவிக் காட்சி இது!—கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் பேச்சிமுத்து பேச்சுமூச்சற்றுக் கீழே விழுந்து கிடந்தான்.

இசக்கிமுத்து அவனை நெருங்கி இப்படியும் அப்படியு மாக இரண்டு உருட்டு உருட்டிப் பார்த்தான்; ஆசாமி அசைந்து கொடுப்பதாயில்லை. நல்லமுத்து ஒரு பெரும் பிரயத்தனம் செய்து அவனைத் தூக்கி உட்கார வைத்தான். அவ்வளவுதான்; 'கபகப'வென்று பேச்சிமுத்து வாயி லெடுத்து விட்டான்!

இதனால் அவனுடைய மயக்கம் கொஞ்சம் தெளிந்தது. கண்களை அகல விரித்து அவன் தனக்கு எதிரே யிருந்தவர் களைப் பார்த்தான்; இருவர் நால்வராகத் தோன்றினர்.

அடுத்த நிமிஷம், "ஐயையோ! ஆப்ட்டுக்கிட்டேன்! ஐயையோ! ஆப்ட்டுக்கிட்டேன்!" என்று அலறிக் கொண்டே அவன் எழுந்து ஓட முயன்றான்.

முடியவில்லை!

"என்ன தம்பி, இந்த லோகத்திலேதான் நீ இருக்கிறியா? இல்லே, வேறே எந்த லோகத்திலாச்சும் இருக்கிறியா?" என்று அவனுடைய தலையைப் பிடித்து ஆட்டியவண்ணம் கேட்டான் நல்லமுத்து.

அவனுடைய கேள்விக்குப் பேச்சிமுத்து ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லை. அதற்குப் பதிலாக அவன், "கபர் தார்! கபர்தார்!" என்று சம்பந்தமில்லாமல் கத்தினான்.

'கபர்தார்' என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதும் இசக்கி முத்தும் நல்லமுத்தும் ஒருவரை யொருவர் ஜாடையாகப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டனர்.

"என்ன அண்ணே, விசயம் புரிஞ்சுதா?" என்று கேட்டான் இசக்கிமுத்து.

"ரொம்ப நல்லாப் புரிஞ்சுது!" என்று தலையைப் பலமாக ஆட்டினான் நல்லமுத்து.

அதற்குள் ஓரளவு சுய உணர்வுபெற்ற பேச்சிமுத்து தட்டுத் தடுமாறி எழுந்து நின்று இசக்கிமுத்தையும் நல்ல முத்தையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

"என்ன, தம்பி! நல்லா யிருக்குதா, நியாயம்?" என்று அவனுடைய தோளைப் பிடித்துக் குலுக்கிய வண்ணம் கேட்டான் நல்லமுத்து.

பேச்சிமுத்து தலையைச் சொறிந்துகொண்டே, "குரலைப் பார்த்தா நல்லமுத்து அண்ணனுட்டம் இருக்குது; ஆனா, பார்க்கிற பார்வையைப் பார்த்தா போலீசு ஜவானுட்டம் இருக்குதே!" என்று முணுமுணுத்தான்.

"பயப்படாதே, நல்லமுத்து அண்ணன்தான்!" என்றான் நல்லமுத்து.

"நல்லமுத்து அண்ணா! நல்ல சமயத்திலே வந்து சேர்ந்தேப்பா!—இதோ, உன் பக்கத்திலே நிற்கிறாரே, இவரு யாரு?"

"இசக்கிமுத்து அண்ணன்!"

"அப்படியா சங்கதி? நீங்க போலீசு ஜவானுங்களாக்கும்னு நெனைச்சி நான் பயந்தே போயிட்டேன்!" என்றான் பேச்சிமுத்து.

"அப்படிப் பயந்துக்கிட்டு இந்த ஜோலிக்கு ஏன் போகணும், தம்பி?"

"என்னமோ, போனேன்! மனசு கேக்குதா?"

"ஆமாமாம்; ஆறு மாசம் உள்ளே தள்ளி வச்சாத் தானே மனசு கேக்கும்!"

"அப்படின்னா நீ என்னைப் போலீசு ஜவானுங்கக் கிட்ட காட்டிக் கொடுத்துடப் போறியா?"

"பின்னே, அப்போத்தானே உனக்குப் புத்தி வரும்?"

“அண்ணே, அண்ணே! உன் காலிலே விழுந்து கேட்டுக்கிறேன், அண்ணே!—நீ என்னை வேணும்னு காட்டிக் கொடுத்திடு; அந்த ‘கபர்தார் ஐயா’வை மட்டும் காட்டிக் கொடுத்திடாதே!”

“கொடுத்தா என்ன, தம்பி?”

“ஐயையோ! என் தலை போயிடுமே! அவரு கொடுக்கும்போதே சொல்லித்தானே கொடுக்கிறாரு—‘அடே, உன் காசு எனக்குப் பெரிசில்லே! என்னமோ கஷ்டப்பட்டுக் களைச்சுப்போறியேன்னு கள்ளத்தனமா இந்தச் சாராயத்தைக் காய்ச்சிக் கொடுக்கிறேன். குடிச்சிட்டுப் போய்ப் பேசாமக் குடிசையிலே படுத்துக்கிடணும். வழியிலே தப்புத் தண்டாவுக்குப் போய்ப் போலீசு ஜவானுங்கக்கிட்ட மாட்டிக்கிட்டியோ, என் பேரை வெளியிலே சொல்லக்கூடாது. அடியோ, உதையோ, குத்தோ, ஜெயிலோ எதுவாயிருந்தாலும் நீதான் அனுபவிச்சித் தீரணும். அதிலே என்னையும் மாட்டி விட்டியோ, உன் தலை என் புழக்கடையிலே கிடந்து உருளும்—ஆமாம், கபர்தார்!’ என்று ஒரு தடவை ரெண்டு தடவையில்லே, ஆயிரந் தடவை சொல்லித்தானே கொடுக்கிறாரு?”

“புழக்கடையிலே தலை கிடந்து உருளும்னு அவரு என்ன, இந்த ஊருக்கு ராசாவா?” என்று கேட்டான் நல்லமுத்து.

“சங்கதி தெரியாதுபோலே இருக்குது! போன வாரம் அவரு வீட்டுப் புழக்கடையிலே புதுசா ஒரு கிணறு தோண்டினுங்களாம். தோண்டத் தோண்ட ஒரே மனுசனுங்க மண்டையும் எலும்புமா வந்ததாம்! அத்தனை பேரை அவரு அக்கம் பக்கம் தெரியாம வேலை தீர்த்துப்பிட்டு இருக்காரு, தெரியுமா?” என்றான் பேச்சிமுத்து.

இதைக் கேட்டதும் நல்லமுத்துக்குச் சிரிப்பு பொத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டது. அவன் விழுந்து விழுந்து சிரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டான்.

இசக்கிமுத்துக்கு அவன் சிரித்தது பிடிக்கவில்லை. "உனக்கு எல்லாம் வேடிக்கையாத்தான் இருக்கும்!" என்றான் அவன்.

"நீ கூடவா அண்ணே, அதை நம்பறே? விசயம் என்னன்னு, அவரு வீடு இருந்த இடத்திலே முன்னே இடுகாடு இருந்ததாம். அதுதான் அந்த இடத்திலே எங்கே தோண்டினாலும் மனுசனுங்க மண்டையும் எலும்புமா கெடைக்குதாம்!—இப்போ தெரியுதா, எது நிசம், எது பொய்ன்னு?" என்று 'சட்'டென்று ஒரு 'கதை'யைக் கட்டி விட்டுவிட்டு, நல்லமுத்து மீண்டும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தான்.

"உனக்கு எப்போப் பார்த்தாலும் இந்த விளையாட்டுப் புத்திதான், அண்ணே!—வாயை மூடிக்கிட்டுப் பேசாம வா; வீட்டுக்குப் போவோம்!" என்று சொல்லிக் கொண்டே இசக்கிமுத்து நடையைக் கட்டினான். நல்லமுத்து அவனைப் பின் தொடர்ந்தான். பேச்சிமுத்தும் அவர்களைத் தொடர்ந்து 'பின்னல் நடை' நடந்து சென்றான்.

மறுநாள் மாலை. கிராம வீடுகளில் சில அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக அப்பொழுதுதான் புகைய ஆரம்பித்திருந்தன. அவ்வாறு புகைய ஆரம்பித்திருந்த குடிசைகளுக்கு முன்னால், பசியை மறக்கப் புழுதியில் புரண்டு விளையாடிவிட்டு வந்த குழந்தைகள், குதித்துக் கைகொட்டிக் கும்மாளம் அடித்துக்கொண் டிருந்தன. அன்றிரவு நிச்சயம் சோறு கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை அந்தக் குழந்தைகளை அப்படி யெல்லாம் ஆடச் செய்துகொண்

டிருந்தது. 'மாஜி குடியர்'களில் பலர் தேநீர்க் கடையை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தனர்; அவர்களுடைய விழி ராஜவிழியா யிருந்தது. 'திருட்டுச் சாராயம்' குடித்துவிட்டு வருவதற்காகச் சிலர் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே சென்றனர்; அவர்களுடைய விழி திருட்டு விழியா யிருந்தது. தலையை வாரி முடிந்து கொள்ளக்கூட நேரமில்லாத—நேரமிருந்தாலும் விருப்ப மில்லாத கிராமத்துப் பெண்களில் பலர் நீர்க்குடத்துடன் கிணற்றடியில் நின்று, தங்களுடைய தரித்திரத்தை ஓரளவு மிகையாகவே உருவகப்படுத்தி உலகத்துக்குக் காட்டிக் கொண்டிருந்தனர். திண்ணைக் கச்சேரிகளிலும் மரத்தடிக் கச்சேரிகளிலும் கலந்துகொண்ட பர சிரம ஜீவிகளின் கூச்சலோ பெருங் கூச்சலா யிருந்தது. அவர்களுடைய கூச்சல் பொழுது விடிந்ததும் குளக்கரையில் மல்லாந்து படுத்துவிடும் மழைக் காலத்து மண்டூகங்களின் ஓசை நயத் தோடு கூடிய இரைச்சலை ஒத்திருந்தது. மூன்று மாதத் துக்கொருமுறை, ஆறு மாதத்துக் கொருமுறை காசைக் கண்ணால் பார்க்கும் கிராமத்துச் சுய சிரம ஜீவிகளோ, களைப்பின் மிகுதியால் கஞ்சித் தண்ணீருக்காக அடுப் பண்டை காத்துக் கொண்டிருந்தனர். உலர்ந்த வெற் றிலைச் சருகைப் போட்டுக் குதப்புவதிலேயே இந்த உலகத் தையும்—ஏன், சோற்றையும்கூட மறந்துவிடும் கிராமத்துக் கிழவர்களும், கிழவிகளும் தங்களுடைய பேரப்பிள்ளைகளை அழைத்துக் கொஞ்சம் வெற்றிலை பாக்கு நறுக்கித் தரு மாறு வேண்டிக் கொண்டிருந்தனர். மாடும் மனிதனும் ஒன்றாக ஓய்வு பெறும் அந்த வேளையிலே, புஷ்பராஜ் தன் னுடைய ஆற்றங்கரைப் பங்களாவின் அழகிய வராந்தா வில் இப்படியும் அப்படியுமாக 'ராஜ நடை' போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

கிராமத்தின் ஒரு கோடியில் தனியாக இருந்த அந்தப் பங்களாவின் முன்னால் அவனுடைய கவனத்தைக் கவருவ

தற்கு எத்தனையோ காட்சிகள் இருந்தன. எனினும் முதல் நாள் எழுந்த கேள்வி அவனுடைய உள்ளத்தில் ஏனோ இன்னும் இடம் பெற்றிருந்தது.

"சட்டத்தை மீறிச் சாராயம் காய்ச்சும் அந்தக் 'குடி கெடுக்கும் மனுசன்' யாரா யிருக்கும்?"

புஷ்பராஜின் சிந்தனை மேலும் மேலும் விரிந்து கொண்டே சென்றது. அவ்வாறு விரிந்த சிந்தனைக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்கத்தானோ என்னமோ 'மாஜி குடியன்' ஒருவன் அங்கே வந்து சேர்ந்தான்.

அவனைக் கண்டதும், "யார் அப்பா, நீ?" என்று கேட்டான் புஷ்பராஜ்.

"பேச்சிமுத்துங்க!" என்றான் வந்தவன்.

'பேச்சிமுத்து' என்ற பெயரைக் கேட்டதும் முதல் நாள் தேநீர்க் கடையில் நடந்த சம்பாஷணை புஷ்பராஜின் நினைவுக்கு வந்தது. அவன் ஒரு கணம் திடுக்கிட்டான். மறுகணம் இன்னொரு சந்தேகம் எழவே, "அது சரி; உனக்கு இசக்கிமுத்தைத் தெரியுமா?" என்று கேட்டான்.

"தெரியுங்க!"

"நல்லமுத்து ....?"

தூக்கிவாரிப் போட்டது பேச்சிமுத்துக்கு — "தெரியுங்க......!" என்று சொல்ல ஆரம்பித்தவன், "தெரியாதுங்க!" என்று குழறினான்.

அந்தப் பயல்கள் ஒருவேளை 'கபர்தார் ஐயா'வைப் பற்றி இந்தப் பிள்ளையாண்டானிடம் சொல்லிவிட்டார்களோ, என்னமோ என்ற சந்தேகம் வந்து விட்டது அவனுக்கு.

அந்த அப்பாவியின் நிலையை ஒருவாறு உணர்ந்த புஷ்பராஜ் பேச்சை மாற்ற எண்ணி, "சரி, இப்போ நீ எதற்காக இங்கே வந்திருக்கிறே?" என்று கேட்டான்.

அதற்குள் தன்னை ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்ட பேச்சிமுத்து, "என்ன சாமி, ஒண்ணுந் தெரியாத மாதிரிக் கேட்கிறீங்களே! இந்த நேரத்திலே, இப்படிப் பதுங்கிப் பதுங்கிப் பார்த்து முழிச்சுக்கிட்டு வேறே எங்கே வருவே னுங்க?" என்றான்.

"எனக்கு உண்மையிலேயே ஒன்றும் தெரியாது! நான் இந்த ஊருக்குப் புதுசு; நீயே விஷயத்தைச் சொல்லு!" என்றான் புஷ்பராஜ்.

பேச்சிமுத்துக்கு மீண்டும் சந்தேகம் வந்து விட்டது. "அப்படின்னு நீங்க யாருங்க?" என்று கேட்டான்.

இந்தச் சமயத்தில் உள்ளேயிருந்து வந்த ஒரு நெடி துயர்ந்த மனிதர், "என்னடா, பேச்சிமுத்து! அவனை உனக்குத் தெரியலையா?......அவன் என் மவன் புஷ்ப ராசன்! பட்டணத்திலே படிச்சுக்கிட்டு இருந்தான்; இப்போ லீவுலே ஊருக்கு வந்திருக்கிறான்!" என்றார்.

"அப்படியா, சாமி? இவரு பட்டணத்திலே படிச்சுக் கிட்டு இருந்தவரா? அதான் இவருக்கு ஒண்ணுமே தெரி யலே!" என்றான் பேச்சிமுத்து.

"ஆமாம், உன்னை நான் புழக்கடைப் பக்கமாத் தானே வரச்சொன்னேன்? நீ ஏன் இந்தப் பக்கமா வந்தே?" என்று கேட்டார் அந்த ஆஜானுபாகு.

"அந்தப் பக்கமாத்தான் வந்தேன், சாமி! அங்கே இந்த நல்லமுத்துப் பய இல்லே, அவன் நின்னுக்கிட்டிருந் தான். அவனுக்கு நம்ம விசயம் தெரிவானேன்னு இப்படி வந்துட்டேன்!" என்றான் பேச்சிமுத்து.

"தெரிஞ்சா, என்னடா? அந்தப் பய உன்னை வெல் லத்திலே வச்சி முழுங்கிடுவானா? அந்தமாதிரிச் சோணிப் பயல்களுக்கெல்லாம் நீ ஒண்ணும் பயப்பட வேணும். காலையிலே யிருந்தாச்சும் நீ புழக்கடைப் பக்கமா வா;

உன்னைப்போல எத்தனையோ பேர் அந்தப் பக்கமா வரப்போ, நீ மட்டும் இந்தப் பக்கமா வருவானேன்?'' என்று ஊக்கமூட்டிய வண்ணம் அவனைப் புழக்கடைக்கு அழைத்துச் சென்றார் புஷ்பராஜின் தகப்பனார்.

இப்பொழுதுதான் புழக்கடையில் பூட்டியிருந்த ஓர் அறை புஷ்பராஜின் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. முதல் நாள் இரவு அவன் புழக்கடைப் பக்கமே போகவில்லை; மறு நாள் காலையில்தான் அந்தப் பக்கம் போயிருந்தான். அப்போது பூட்டியிருந்த அந்த அறையையும் பார்த்தான். அதற்குள் என்ன இருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள அவனுக்குக் காலையில் விருப்பமில்லை. இப்போது தன்னுடைய, தகப்பனார் பேச்சிழுத்தைப் புழக்கடைப் பக்கமாக அழைத்துச் செல்லவே, அந்த அறைக்குள் என்ன இருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள அவன் விரும்பினான்.

ஆனால் தன் மகன் தன்னுடன் வருவதைத் தகப்பனார் விரும்பவில்லை. அவர் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தி, ''இதெல் லாம் பெரியவங்க காரியம்; நீ ஒண்ணும் கண்டுக்கிடாதே! போ, போய் உன் வேலையைப் பாரு! இல்லாட்டா, ஏதாச்சும் ஒரு புத்தகத்தை எடுத்து வச்சுக்கிட்டுப் படி!'' என்றார்.

"இருக்கட்டும், அப்பா! உங்களுடைய வேலையை நானுந்தான் கொஞ்சம் பார்க்கிறேனே!'' என்றான் புஷ்பராஜ்.

"அப்படின்னா எனக்குச் சந்தோசந்தான்! — ஆனா இந்த விசயம் அக்கம் பக்கம் தெரியக்கூடாது — ஆமாம், கபர்தார்!'' என்று எச்சரித்தார் தகப்பனார்.

''அக்கம் பக்கத்திலேதான் யாருமே இல்லையே!'' என்று சொல்லிக் கையை விரித்துக்கொண்டே அவர்களைத் தொடர்ந்து சென்றான் புஷ்பராஜ்.

ஐயோ! இது என்ன? அங்கே பூட்டியிருந்த அறை திறந்திருந்தது. அந்த அறைக்கு முன்னால் பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் கூடியிருந்தனர். அதற்குள் போட்டிருந்த ஒரு நாற்காலியின்மேல் பெரிய ஜாடி ஒன்று நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் அருகே பயங்கர ஆகிருதியுடன் ஒருவன் நின்றுகொண்டிருந்தான். அவனுடைய கையில் ஓர் அளவுக் கிண்ணம் இருந்தது. அந்த ஆசாமி உள்ளே வந்த வாடிக்கைக்காரர்களுக்கெல்லாம் நாட்டுச் சாராயத்தை அளந்து ஊற்றிக்கொண்டிருந்தான்.

அதாவது, மதுவிலக்குப் பிராந்தியத்தில் அசல் சாராயக் கடை ஒன்று திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்தது!

அருவருக்கத் தக்க இந்தக் காட்சியைக் கண்டதும் புஷ்பராஜின் கண்களில் தீப்பொறி பறந்தது. "அப்பா! நீங்கள்தானா சட்டத்தை மீறிச் சாராயம் காய்ச்சும் அந்தக் குடிகெடுக்கும் மனிதர்?" என்று அவன் வியப்புடன் கேட்டான்.

அவன் குரல் நடுங்கிற்று.

"ஆமாண்டா, ஆமாம்!" என்று சொல்லிவிட்டு, அவர் ஒரு பயங்கரச் சிரிப்புச் சிரித்தார்.

அவன் தலை சுழன்றது.

"அப்பா! இது சட்ட விரோதம்........" என்று ஆரம்பித்தான் அவன்.

"அது எனக்குத் தெரியும்; அப்புறம்?" என்று உறுமினார் அவர்.

"மனித தர்மத்துக்கும் விரோதம், அப்பா!"

"அதுவும் எனக்குத் தெரியும்; அப்புறம்?"

"அப்புறமா! திருட்டுச் சாராயத்தைக் காய்ச்சி ஊற்றி இந்த ஊமை ஜனங்களை அணுவணுவாகக் கொல்வ

தைக் காட்டினும், விஷத்தை ஊற்றி ஒரேயடியாய்க் கொன்றுவிடலாம், அப்பா!" என்றான் அவன்.

"அடேய், என்ன சொன்னே? நேற்றுப் பிறந்த பயல், நீ! நீயா எனக்கு வந்து புத்தி சொல்றே? 'இதெல்லாம் பெரியவங்க காரியம்; நீ ஒண்ணும் கண்டுக்கிடாதே!' என்று நான் உனக்கு முன்னாலேயே சொன்னேனா, இல்லையா?—வீணா என்னுடைய கோவத்துக்கு ஆளா வராதே, போ!"

"இந்த அக்கிரமத்தை நீங்கள் நிறுத்தாத வரை என் உயிரே போவதாயிருந்தாலும் சரி, நான் இந்த இடத்தை விட்டுப் போகவே மாட்டேன்!"

"அட, பெரிய சீமான் இவரு!—சீ, போடா நாயே! இந்தக் 'கபர்தார் கனகராஜ்' கிட்டவா வந்து நீ 'கணக்கு'ப் பண்றே, கணக்கு? இந்த இடத்தைவிட்டு நீயே மரியாதையாய்ப் போறியா?—இல்லே, நானே கழுத்தைப் பிடிச்சி வெளியே தள்ளட்டுமா?" என்று அவர் சிம்ம நாதம் செய்தார்.

அவ்வளவுதான்; மகன் ஆட்டுக்குட்டியாக அடங்கி நின்ற இடத்திலேயே நின்றான்.

கபர்தார் கனகராஜ் கண்கள் 'ஜிவ்'வென்று சிவக்க, மீசை முறுக்குக் கலைந்து துடிக்க, அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

அப்பொழுதும் அவன் அசைந்து கொடுக்கவில்லை!

அடுத்த நிமிஷம் 'பளீர் பளீர்' என்று இரண்டு அறைகள் அவனுடைய கன்னத்தில் மின்னலிட்டன.

புஷ்பராஜ் அசந்துபோனான்!

அதற்குப் பிறகு அவன் அங்கே நிற்கவில்லை. கன்னத்தைத் தடவி விட்டுக்கொண்டே தன் அறைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

திருட்டுச் சாராய வியாபாரம் எந்தவிதமான இடைஞ்சலுமின்றி வழக்கம்போல் இரவு பத்து மணி வரை தொடர்ந்து நடந்து முடிந்தது.

பத்து மணிக்குப் பிறகு புழக்கடை அறையைப் பூட்டிக்கொண்டு வந்த கபர்தார் கனகராஜ் நேரே புஷ்பராஜின் அறைக்குள் ஆவேசத்துடன் நுழைந்தார்.

அவருடைய ஆவேசத்தைக் கண்டதும் புஷ்பராஜ் தன்னை யறியாமலே எழுந்து நின்றான்.

"அடேய், எனக்கு முன்னமேயே தெரியும் — நீ இப்படி ஏதாச்சும் 'தத்துப் பித்து'ன்னு உளறுவேன்னு!— பேசாம நான் சொல்றதைக் கேளு! உனக்கும் எனக்கும் இனிமே சரிப்பட்டு வராது. பட்டணத்துப் படிப்புப் படிச்சி உன் புத்தி கோணலாப் போயிடுச்சு! 'காத்துள்ள போதே தூத்திக்கணும்' எங்கிறப்போல, கள்ளுக் கடையை எடுத்திருக்கிற இந்த நாளிலேதான் நான் நாலு காசு சம்பாதிக்கணும்னு இருக்கேன். அதுக்கு இடைஞ்சலா நீ இருந்தியோ, எனக்கு ரொம்பக் கோவம் வரும்— ஆமாம், கபர்தார்! — அந்தக் கோவத்திலே நான் உன்னை என்ன வேணுமானாலும் செய்துப்பிடுவேன்! — அதனாலே இன்னிக்கு ராத்திரியே நீ திரும்பிப் பட்டணத்துக்குப் போயிட்றதுதான் நல்லது. இந்தா, ஒரு அம்பது ரூவா; வச்சுக்கோ! அப்புறம் மாசா மாசம் உன் செலவுக்கு நான் வழக்கம்போலப் பணம் அனுப்பறேன்—என்ன?" என்று நயத்துடன் பயமும் காட்டிப் பார்த்தார் கனகராஜ்.

"இருக்கிற காசே ஏழு தலைமுறைக்குப் போதுமே, அப்பா!" என்று மீண்டும் ஏதோ சபலத்துடன் ஆரம்பித்தான் புஷ்பராஜ்.

"இந்த உபதேசந்தானே நான் வேணுங்கிறேன்!" என்று கர்ஜித்தார் கனகராஜ்.

புஷ்பராஜுக்கு அதற்குமேல் என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. அவன் வாயடைத்துப் போனான். கபர்தார் கனகராஜ் அவனுடைய கையில் ஐம்பது ரூபாயைப் பலவந்தமாகத் திணித்தார்.

புஷ்பராஜ் அந்தப் பணத்தையும் அப்பாவின் முகத்தையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். அதற்குப் பிறகு எதிர்ச் சுவரில் மாட்டியிருந்த தன் தாயாரின் போட்டோவைப் பார்த்தான். ஒரு நீண்ட பெருமூச்சுக்குப் பிறகு, 'அம்மா இன்று உயிருடன் இருந்திருந்தால்......?' என்று எண்ணி அவன் மனம் ஒருகணம் ஏங்கிற்று. மறுகணம் 'அம்மா இன்று இல்லாமற் போனதே மேல்' என்று எண்ணி, அவன் மனம் ஆறுதலடைந்தது.

சிற்றன்னையோ அந்தப் பக்கம் தலைகாட்டவேயில்லை; கபர்தார் கனகராஜைக் கண்டால் அவளுக்கு அவ்வளவு தைரியம்!

புஷ்பராஜ் நின்றது நின்றபடி நின்று மேலே என்ன செய்வதென்று யோசித்தான். கபர்தார் கனகராஜ் பொறுமையிழந்து, "என்ன சொல்கிறாய்?" என்று அதட்டினார்.

"அப்படியே ஆகட்டும், அப்பா!" என்று சொல்லி விட்டான் புஷ்பராஜ்.

அந்த நிமிஷம் அப்பாவின் யோசனை அவனுக்கு ஒரு விதத்தில் நல்லதாகவே தோன்றிற்று. ஆனால் அடுத்த நிமிஷம்......?

அவனுடைய மனதிலே ஒரு பெரிய போராட்டம் எழுந்தது. அந்தப் போராட்டத்தின் காரணமாக அவனுடைய யோசனை வேறு திக்கை நோக்கிச் சென்றது. அந்தத் திக்கிலே ஒரு வாயில்லாத பசுவின் கன்றுக்காகத்

தன் ஒரே மகனைத் தேர்க்காலில் பலிகொடுத்து நீதி வழங்கிய சோழனை அவன் அகக்கண்ணால் கண்டான்.

அவ்வளவுதான்; அவன் உள்ளத்தில் குமுறிக்கொண்டிருந்த எரிமலை வெடித்தது!

அதன் பலன்......?

அன்றிரவே வீட்டை விட்டுச் சென்ற புஷ்பராஜ், மறுநாள் காலை கபர்தார் கனகராஜ் கொஞ்சமும் எதிர்பாராத விதமாகப் போலீஸ் அதிகாரிகளுடன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். புழக்கடையில் பூட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த அறை கபர்தாரின் உத்தரவில்லாமலே திறக்கப்பட்டது. உள்ளேயிருந்த சாராய ஜாடிகளெல்லாம் போலீஸாரால் கைப்பற்றப்பட்டன.

கபர்தார் கனகராஜ் கைதியானார்!

அதுவரை தன் மார்பை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த புஷ்பராஜ், அப்பாவை அந்தக் கோலத்தில் பார்க்கச் சகிக்காமல் கண்களைக் கைகளால் மறைத்துக்கொண்டு விம்மி விம்மி யழுதான்.

என்ன விசித்திரமான மனித இதயம்!

அடுத்த சில நாட்களில் கபர்தார் கனகராஜின் வாக்குமூலத்தைக் கொண்டு மற்றும் பலரைப் போலீஸார் கைது செய்தனர். அவர்களெல்லாம் கபர்தாருக்குத் துணையாக இருந்து, அவ்வப்பொழுது திருட்டுச் சாராயம் காய்ச்சிக் கிராமமெங்கும் விநியோகித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் என்ற விஷயம் பின்னால் தெரிந்தது.

காட்டுத் தீ போல் பரவிய இந்தச் சேதி தாழம்பேடு முழுவதையுமே ஒரு கலக்குக் கலக்கிவிட்டது. அதன்

காரணமாகப் புஷ்பராஜைச் சிலர் வைதார்கள்; சிலர் வாழ்த்தினார்கள்.

நல்லமுத்தோ அவனைத் 'தெய்வம்' என்றே சொல்லி விட்டான்!

எதையும் புஷ்பராஜ் பொருட்படுத்தவில்லை. ஆனால் அவனுடைய இதயத்தின் அடிவாரத்தில் மட்டும் இன்ன தென்று விவரிக்க முடியாத ஒரு வேதனை குடிகொண் டிருந்தது. அந்த வேதனை சிற்றன்னைக்கு என்ன சமா தானம் சொல்வதென்ற வேதனைதான்.

அவளோ அவனை ஏறெடுத்துக்கூடப் பார்க்காமல் அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாக ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து 'துக்கம்' கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

புஷ்பராஜ் அவளை மெல்ல நெருங்கி, "சித்தி, என்னை மன்னித்துவிடுங்கள், சித்தி!" என்று தழதழத்த குரலில் வேண்டினான்.

அதே சமயத்தில் பத்திரிகைகளின் மூலம் விஷயத்தை அறிந்த கபர்தார் கனகராஜின் இளைய மாமனார் தாழம் பேட்டை நோக்கிப் பறந்து வந்து சேர்ந்தார்.

சோகமே உருவாய் உட்கார்ந்திருந்த மகளைக் கண் டதும் அவருக்குப் பகீரென்றது. "ஏன், தம்பி! இப்படிக் கூடச் செய்யலாமா?" என்று அவர் புஷ்பராஜை நோக்கிக் கேட்டார்.

அவரிடம் பணம் இல்லாததால்தானோ, என்னவோ— அவருடைய குரலில் ஆத்திரம் இல்லை; அனுதாபம் இருந்தது.

புஷ்பராஜ் பதில் ஒன்றும் சொல்லாமல் தலையைக் குனிந்து கொண்டான். அவனுடைய கண்களிலிருந்து

இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர்த் துளிகள் கீழே விழுந்து சிதறின.

பெரியவர் "அவர் உன்னைப் பெற்று வளர்த்தவர், இல்லையா?" என்று கேட்டார்.

புஷ்பராஜ் குனிந்த தலை நிமிராமல் "ஆமாம்" என்றான்.

"புஷ்பராஜ் என்று அழகாகப் பெயரிட்டு அன்புடன் உன்னை அழைத்தவர், இல்லையா?"

"ஆமாம்"

"நீ படித்து முன்னுக்கு வரவேண்டும் என்பதற்காகப் பணத்தைத் தண்ணீராகப் பாவித்துச் செலவழித்தவர், இல்லையா?"

"ஆமாம்"

எல்லாவற்றுக்கும் அவன் 'ஆமாம்' என்று சொல்லவே, பெரியவர் இன்னும் கொஞ்சம் அவனை நெருங்கி, "அப்படிப்பட்டவரா உனக்கு விரோதி?" என்று கேட்டார்.

"அவர் எனக்கு விரோதி இல்லை......"

"பின்னே யாருக்குத் தம்பி, விரோதி?"

"சமுதாயத்துக்கு விரோதி!"

"சொந்த அப்பாவை விடவா சமுதாயம் பெரிது?"

"ஆமாம், அது அப்பாவை விடப் பெரிது; அரசாங்கத்தை விடப் பெரிது!" என்றான் புஷ்பராஜ்.

பெரியவர் வீட்டின் முகட்டைப் பார்த்தவண்ணம் ஒரு விநாடி யோசித்தார். பிறகு, "பிள்ளையாண்டான் சொல்வதும் ஒருவிதத்தில் சரிதான்; ஆனால் மனசு கேட்கமாட்டேன் என்கிறதே!" என்றார்.

இந்தச் சமயத்தில் புஷ்பராஜின் சிற்றன்னை எழுந்து நின்று, "பிள்ளையாண்டான் சொல்வது சரிதான், அப்பா! ஆனால் அந்த மனுஷன் வெளியே வந்தபிறகு இந்தப் பிள்ளையை உயிரோடு வைத்திருக்க வேண்டுமே!" என்று கண்ணீரும் கம்பலையுமாகத் தன் கவலையைத் தெரிவித்தாள்.

இதைக் கேட்டதும் புஷ்பராஜ் திகைத்துப் போனான்!

அடுத்த நிமிஷம் அவனுடைய இதய பாரம் குறைந்தது; முகமும் மலர்ந்தது. "சித்தி, எனக்காக நீங்கள் வருந்த வேண்டாம். இதோ, நான் இன்றே இந்த வீட்டை விட்டுப் போகிறேன். எனக்கு அப்பாவின் பணமும் வேண்டாம்; பாத்தியதையும் வேண்டாம். வஞ்சகமின்றி உழைத்து வயிறு வளர்க்கும் கோடானு கோடி மக்களில் ஒருவனாக நானும் வாழ்கிறேன். அவர் சிறையிலிருந்து விடுதலையாகி வரும் வரை தாத்தா உங்களுக்குத் துணையாக இருக்கட்டும்!" என்று சொல்லி விட்டு, அவன் 'விர்'ரென்று வெளியே கிளம்பிவிட்டான்.

அதற்குப் பிறகு புஷ்பராஜ் அந்தப் பக்கம் திரும்பவே யில்லை. இவ்வளவு பெரிய உலகத்தில் அவன் நாணயத்துடன் வாழ இடமா கிடைக்காமற் போயிருக்கும்?

★★ நல்லவன் ★★

"எங்கள் குழந்தை நரேந்திரனின் பிறந்த நாள் விழாவுக்குத் தங்கள் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறோம்" என்று நண்பன் லக்ஷ்மி-நரசிம்மனிடமிருந்து சுந்தரவதனத்துக்கு அழைப்பு வந்திருந்தது. அந்த அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு மறுநாள் காலை அவன் கிளம்பினான். சுந்தரவதனம் நுங்கம்பாக்கம் பஸ் ஸ்டாண்டை அடைவதற்கும் பஸ் வந்து நிற்பதற்கும் சரியாயிருந்தது. பஸ்ஸில் பிரயாணிகள் யாரும் நின்று கொண்டிருக்கவில்லை. என்றுமில்லாத இந்த அதிசயத்தைப் பார்த்ததும் உட்காருவதற்கு இடம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் சுந்தரவதனம் பஸ்ஸில் ஏறினான். அவனுடைய நம்பிக்கை வீணாகவில்லை; பஸ்ஸில் ஒரே ஒரு ஆசாமி உட்காருவதற்கு இடமிருந்தது. ஆனால் அந்த இடம் ஒரு நாரீமணிக்கு அடுத்தாற்போல் இருந்து தொலைந்தது.

'இது என்ன சங்கடம்!' என்று தயங்கியவனாய், அந்த இடத்துக்கு அருகே வந்து நின்றான் சுந்தரவதனம்.

வேறு எந்த நவநாகரிக யுவனுக்காவது இந்தக் கிடைத்தற்கரிய சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருந்தால் அவன் விட்டிருக்கமாட்டான்; உடனே பயன்படுத்திக் கொண்டிருப்பான். சுந்தரவதனம் அவ்வாறு பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை; ஏனெனில் அவன் நல்லவனாயிருந்தான்!

"சும்மா உட்காருங்க, ஸார்!" என்றான் கண்டக்டர்.

சுந்தரவதனம் ஓர் அசட்டுப் புன்னகை புரிந்துவிட்டுப் பேசாமலிருந்தான்.

அந்தப் பெண் அப்பொழுதுதான் அடுப்பங்கரைக்குச் சென்று சாம்பலில் புரண்டுவிட்டு வந்த கறுப்புப் பூனை மாதிரி முகத்தில் பவுடரை வேண்டியமட்டும் அப்பிக் கொண்டு வந்திருந்தாள். தலையைச் சுற்றி வான வில்லைப் போல மல்லிகைப் பூச்சரம் வேறு கட்டியிருந்தாள். இரண்டின் மணமும் கலந்து வீசி, அந்தப் பஸ்ஸில் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தவர்களின் உள்ளத்தில் என்னென்னவோ நினைவுகளையெல்லாம் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன. அவள் உடுத்தியிருந்த 'டிஷ்யூ' சேலை வேறு அவர்களுடைய கவனத்தை வெகுவாகக் கவர்ந்திருந்தது. இவற்றுக்கெல்லாம் காரணமான அந்த அப்ஸரஸோ ஒன்றும் அறியாதவள்போல் 'உம்' என்று 'மூஞ்'சை வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். நல்லவனை சுந்தரவதனம்கூட அவளைப் பார்க்காதவன்போல் பார்க்க வேண்டியதாயிற்று என்றால் பார்த்துக்கொள்ளுங்களேன்!

டிக்கெட்டுக்காக அவனை நெருங்கிய கண்டக்டர், "உட்காருங்க, ஸார்!" என்றான் மீண்டும்.

அந்தப் பெண் தலை நிமிர்ந்தாள்; தன் மை தீட்டிய விழிகளால் சுந்தரவதனத்தை ஒரு முறை நோக்கினாள். பிறகு, சில பத்தாம் பசலிப் பெண்களைப் போல அவள் தலையைக் கீழே தாழ்த்திக் கொள்ளவில்லை; வெண் பற்கள் பளிச்சிடத் தன் செவ்விதழ்களைத் திறந்து, 'கீச்சுக் கீச்'சென்னும் எலியினும் இனிய குரலில், "பரவாயில்லை; உட்காருங்கள்!" என்றாள்.

சுந்தரவதனமும் 'பரவாயில்லை' என்று நினைத்தானோ என்னமோ—உட்கார்ந்து விட்டான்!

அடுத்த நிமிஷம் அவன் கண்டக்டரிடம் ஒரு ரூபாயைக் கொடுத்து, "மாம்பலம்......!" என்றான்.

கண்டக்டர் இடைமறித்து, "இரண்டு டிக்கெட்டா?" என்றான் குறும்புடன்.

அந்த வனிதாமணி அவனை விழுங்கிவிடுபவள்போல் பார்த்தாள். "இல்லை; ஒரு டிக்கெட்!" என்றான் சுந்தர வதனம்.

அவனிடம் ஒரு டிக்கெட்டைக் கிழித்துக் கொடுத்து விட்டுக் கண்டக்டர் மேலே சென்றான். அந்த மாதரசி ஏற்கெனவே டிக்கெட் வாங்கியிருந்தாள்!

பஸ் மாம்பலத்தை யடைந்ததும் சுந்தரவதனம் இறங்கினான். அவனுடன் எதிர்பாராத விதமாக அந்த எழிலரசியும் இறங்கினாள். அவளைக் கவனிக்காதவன்போல் சுந்தரவதனம் தன்னுடைய நண்பன் வீட்டை நோக்கி நடந்தான். காரணம், அவன் நல்லவனாயிருந்ததுதான்!

வீட்டு வாசலில் நின்றபடி நரசிம்மன் விழாவுக்கு வருபவர்களை யெல்லாம் வரவேற்று உபசரித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் சுந்தரவதனத்தைக் கண்டதும் ஒரு குதி குதித்து, "வாடா, வா! எப்பொழுது உனக்குக் கல்யாணமாயிற்று? எனக்குச் சொல்லவே யில்லையே!" என்றான்.

இதைக் கேட்டதும் சுந்தரவதனத்துக்குத் தன்னை யாரோ தூக்கிவாரிப் போடுவதுபோலிருந்தது. அவன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். பஸ்ஸில் கண்ட அந்தப் பரதேவதை கன்னங் குழியிடச் சிரித்தவண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

சுந்தரவதனம் அவளை வெறித்துப் பார்த்தான். அவனை முந்திக்கொண்டு அவள் உள்ளே சென்றாள். அங்கே லக்ஷ்மி அவளுக்கு 'ராணி-உபசாரம்' செய்தாள். அது மட்டுமல்ல; அவளுடைய கரத்தைப் பிடித்துக் கரகர வென்று இழுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்து, "உங்களிடம் என் சிநேகிதி சுகந்தாவைப்பற்றி அடிக்கடி சொல்வேனே, அவள்தான் இவள்!" என்று வேறு நரசிம்மனுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள்.

"மன்னிக்கணும்; நான் தவருக நினைத்துவிட்டேன்" என்ருன் நரசிம்மன்.

அதற்கும் "பரவாயில்லை!" என்ருள் சுகந்தா.

"யாரைப் பரவாயில்லை என்கிறீர்கள்? இதோ நிற்கிருனே, இந்தச் சுந்தரவதனத்தையா!" என்ருன் அவனுக்கு 'ராஜோபசாரம்' செய்து கொண்டிருந்த நரசிம்மன் சிரித்துக்கொண்டே.

சுகந்தாவும் பதிலுக்குக் கலகலவென்று நகைத்துக் கொண்டே லக்ஷ்மியுடன் உள்ளே சென்றுவிட்டாள்.

கதாசிரியர்களின் பாஷையில் அன்றுதான் சுந்தர வதனத்துக்கும் சுகந்தாவுக்கும் இடையே 'காதல்' முளை விட்டது!

எந்தவிதமான யோக்கியதையும் இல்லாத ஒருவனுக் குத் திடீரென்று பணமோ, பதவியோ கிடைத்து விடுகிற தென்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள்—அவன் என்ன நினைப் பான்? அதற்குக் காரணம் தன்னுடைய அதிர்ஷ்டம் என்று நினைப்பான்; அல்லது கடவுள் என்று நினைப்பான். அதேமாதிரிதான் சுந்தரவதனமும் நினைத்தான். அதாவது, தன்மேல் சுகந்தா காதல் கொண்டதற்குக் காரணம், தான் அல்ல; தன் அழகும் அல்ல; சந்தர்ப்ப விசேஷமும் அல்ல; இளம்பிராயத்தில் எதேச்சையாக ஏற்படும் கோளாறும் அல்ல; அதிர்ஷ்டமும் கடவுளும்தான் காரணம் என்று அவன் நம்பினன். 'தெய்விகக் காதல்' என்று உலகத்திலேயே இல்லாத ஏதோ ஒன்றைச் சொல் கிருர்களே, அது உண்மையில் இதுவாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்றும் அவன் கருதினன்.

அப்புறம் கேட்கவேண்டுமா? காதலுக்கு முதற்படி யான கடிதப் போக்குவரத்து ஆரம்பமாயிற்று. வீட்டில் 'பெற்ருேர்' என்னும் பெயருடன் உள்ள 'முட்டாள்'

களுக்குப் பயந்து, அந்த 'மேதாவி'கள் தங்கள் தங்கள் கலாசாலைகளின் விலாசத்துக்குக் கடிதம் எழுதிக்கொண்டனர். 'உன்னை நினைக்கும்போதெல்லாம் பவுடரின் மணமும் மல்லிகைப் பூவின் மணமும் கலந்து வந்து என் மூக்கைத் துளைக்கிறது' என்று அவன் எழுதினன்; 'உங்களை நினைக்கும்போதெல்லாம் அன்று நீங்கள் பஸ்ஸில் புரிந்த அந்த அசட்டுப் புன்னகை என்னுடைய நினைவுக்கு வருகிறது' என்று அவள் எழுதினள்.

வெறும் கடிதத்தோடு திருப்தியடைந்துவிட முடியுமா?—கல்லூரிக் காதலுக்கு நிலைக்களனை கடற்கரையில் இருவரும் அடிக்கடி சந்தித்தனர். வெளிச்சம் இருக்கும்வரை போனுற் போகிறதென்று தங்களுக்கிடையே சிறிது இடைவெளி விட்டு உட்கார்ந்து பேசினர். 'சுகந்தா!—ஆஹா! எவ்வளவு பொருத்தமான பெயர்!' என்றன் அவன். 'சுந்தரவதனம்!—ஆஹா! எவ்வளவு அழகான பெயர்!' என்றள் அவள். கடற்கரையில் வெளிச்சம் மறைந்து, ஜனங்களும் ஓரளவு கலைந்து சென்ற பிறகு இருவரும் ஒருவரையொருவர் ஆதுரத்துடன் நெருங்கி உட்கார்ந்தனர். கடல் அலைகளைப்போல் சீறியெழும் இளமை உணர்ச்சியால் தங்கள் அறிவையும் ஓரளவு இழந்தனர். அவள் அவனுடைய கரத்தைப் பற்றினள்; அவனும் அவளுடைய கரத்தைப் பற்றினன். அவ்வளவுதான்; அவர்களுடைய தோள்கள் இணைந்தன; இதழ்கள் நெருங்கின......

ச்...ச்...ச்...ச்...ச்...!

"அப்பப்பா! என்ன சுகம்! என்ன சுகம்! இதற்காக வீட்டில் உள்ளவர்களிடம் எத்தனை பொய் சொல்லிவிட்டு இங்கே வரவேண்டியிருக்கிறது!" என்று சுகந்தா ஆழ்கடலிலிருந்து, அடிவானத்திலிருந்து சொல்வதுபோல மிக மிக மெல்லிய குரலில் சொன்னள்.

"ஆமாம், எப்பொழுதும் நாம் இப்படியே இருந்தால்......?" என்றான் சுந்தரவதனமும் அதே குரலில்.

"......வீட்டில் உள்ளவர்கள் 'எங்கள் குழந்தைகளைக் காணோம்' என்று போலீஸாரிடம் புகார் செய்ய வேண்டியதுதான்!" என்றாள் சுகந்தா.

அடுத்த நிமிஷம் இருவரும் 'களுக்'கென்று சிரித்தனர்; பேசுவதை நிறுத்தினர்; தங்களைத் தாங்களே மறந்தனர்.

இப்படி எத்தனையோ நாட்கள்!

அதற்குப் பிறகு அன்புக்கு அடையாளமாக ஏதாவது வேண்டாமா? அதற்காக அவள் ஒரு பார்க்கர் பேனாவை வாங்கி அவனுக்கு அனுப்பினாள்; அவன் பதிலுக்கு ஒரு கைக்கடிகாரத்தை வாங்கி அவளுக்கு அனுப்பினான்.

இப்படியாக அவர்களுடைய காதல் வளர்ந்தது. வருஷத்துக்கு ஒரு தடவை கோடை விடுமுறை வரும் போது மட்டும் அவர்களுடைய காதல் சேஷ்டைகள் தாற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டன. அதுகூட வேறு வழியின்றித்தான்.

ஆனால் கல்யாணமாவதற்கு முன்னால் காதலில் களங்கம் ஏற்படுவதற்கு மட்டும் சுந்தரவதனம் இடங் கொடுக்கவில்லை. ஏனெனில், அவன் உண்மையிலேயே நல்லவனாயிருந்தான்!

பி. ஏ. பரீட்சையில் தேறியவுடன் சுந்தரவதனம் உத்தியோக வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டான். பெற்றோர் அவனுடைய கல்யாணத்தைப் பற்றிய பேச்சை ஆரம்பித்தார்கள். சுந்தரவதனம் அவர்களிடம் சுகந்தாவைப் பற்றித் துணிந்து கூறினான். மாறிவரும் சமுதாயத்தை எதிர்த்து நிற்க விரும்பாமல் அவனுடைய விருப்பத்துக்கு அவர்கள் சம்மதித்தனர். சுந்தரவதனம் தன்யனானான்.

தன்னுடைய பெற்றோர் சம்மதித்த அந்த நிமிஷத்திலேயே தனக்குச் சுகந்தா மாலையிட்டு விட்டதாக அவன் மனக்கோட்டை கட்டினான்.

உடனே இந்தச் சுப செய்தியைச் சுகந்தாவிடம் தெரிவிக்க வேண்டாமா? அதற்காக அவளுடைய வீட்டை நோக்கி அவன் ஓட்டமாய் ஓடினான். வழியில் திடீரென்று ஒரு யோசனை குறுக்கிட்டது. கல்யாண மாவதற்கு முன்னால் அவளுடைய வீட்டுக்குத் தான் பலர் அறிய எப்படிப் பகிரங்கமாகச் செல்வது?—வேண்டாம்; விஷயத்தை ஒரு கடிதத்தில் எழுதி உடனே அனுப்பி விடுவோம் என்று அவசர அவசரமாக வீட்டுக்கு வந்தான். கடிதத்தை எழுதி உறையில் திணிக்கும்போது, அவளு டைய கலாசாலைக்கு அப்போது விடுமுறை என்னும் விஷயம் அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அதைச் சுக்கல் சுக்கலாகக் கிழித்து எறிந்துவிட்டு யோசித்தான், யோசித்தான், யோசித்தான்—அப்படி யோசித்தான். ஒரு வழியும் புலப்படவில்லை.

'இந்தச் செய்தியை அவள் அறிந்தால் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவாள்!' என்று ஒருகணம் நினைத்துப் பார்த் தான். அவள் முகம் மலர்வதற்குப் பதிலாக இவன் முகம் மலர்ந்தது!

அடுத்தாற்போல் இன்னொரு யோசனை தோன்றிற்று அவனுக்கு. அதன்படி மாலை நேரங்களில் அவளுடைய வீட்டைச் சுற்றி வலம் வருவதென்றும், அவள் வாச லுக்கோ மாடிக்கோ வந்தால் சற்றுத் தூரத்தில் இருந்த படி சைகை காட்டி அவளை அழைப்பதென்றும், அப்புறம் அவளிடம் விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டுக் கல்லைக் கண்ட நாயைப் போல ஒரே ஓட்டமாய் வீட்டுக்கு ஓடி வந்து விடுவதென்றும் அவன் தீர்மானித்தான்.

அவனுடைய தீர்மானம் அமுலுக்கு வருவதற்குச் சட்டசபையின் அங்கீகாரமோ, ஜனாதிபதியின் கையெழுத்தோ வேண்டியதில்லையல்லவா? ஆகவே, அன்று மாலையே அவன் தீர்மானம் அமுலுக்கு வந்தது. அதாவது, அன்றையதினமே அவன் ஆபீஸிலிருந்து கிளம்பியதும் நேரே சுகந்தாவின் வீட்டுக்கு எதிர்த்தாற்போல் வந்து நின்றுவிட்டான்!

ஒரே இடத்தில் நின்று கொண்டிருந்தால் பிறருடைய சந்தேகத்துக்கு இடங் கொடுப்பதாகுமல்லவா? ஆகவே, அவன் இப்படியும் அப்படியுமாக நடை போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

மணி ஆறு, ஏழு, எட்டு என்று ஓடிக்கொண்டே இருந்தது. அவள் வாசலுக்கும் வரவில்லை; மாடிக்கும் வரவில்லை.

இப்படி ஒரு நாள், இரண்டு நாட்கள் அல்ல; பல நாட்கள் அவன் அவளைப் பார்க்கச் சென்று ஏமாற்றத்துடன் வீடு திரும்பினான்.

அப்பொழுதும் அவனுடைய ஆசை நிராசையாகி விடவில்லை. எப்படியும் அவளைப் பார்த்துவிடலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் காலை மாலை வேளைகளில் 'கன்னிமரா லைப்ரரி'க்குப் போனான்; சினிமா தியேட்டர்களில் நடக்கும் பகல் காட்சிகளுக்குச் சென்றான்; கார்னிவல், கண்காட்சி ஆகியவற்றுக்குச் சென்று சுற்றிச் சுற்றி யலைந்தான். ஊஹும்; அவளைப் பார்க்கவே முடியவில்லை.

அதற்குள் கோடை விடுமுறையும் எப்படியோ கழிந்துவிட்டது. கலாசாலைகளும் திறக்கப்பட்டு விட்டன. சுகந்தாவின் பேட்டிக்காக இவ்வளவு நாட்கள் காத்திருந்த தெல்லாம் போதாதா? இன்னும் கடிதம் வேறு எழுதிப் போட்டுவிட்டுக் காத்திருக்க வேண்டுமா? — வேண்டாம்,

வேண்டவே வேண்டாம் என்று கலாசாலை திறந்த முதல் நாள் மாலையே அவன் நேரில் ஆஜராகிவிட்டான்.

"ஹெல்லோ! எங்கே இப்படித் திடுதிப்பென்று வந்து விட்டீர்கள்?" என்று ஒரு தினுசாகக் கேட்டாள் சுகந்தா.

"வழக்கம் போலத்தான்" என்றான் சுந்தரவதனம் சிரித்துக்கொண்டே.

"வழக்கம்போலவா! கடிதம் எழுதிவிட்டுத்தானே நீங்கள் வருவது வழக்கம்?"

"ஆமாம், அதற்கு இப்பொழுது நேரமில்லை......"

"நேரமில்லையா, ரொம்ப அழகுதான்!" என்று சொல்லிவிட்டு, எங்கேயோ பார்த்தபடி சிரித்தாள் சுகந்தா.

அதே சமயத்தில் அங்கே ஒரு புத்தப் புதிய கார் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து அழகாக உடை தரித்திருந்த ஓர் அழகான வாலிபன் இறங்கினான். அவன் இறங்கியதும் இறங்காததுமாக இருக்கும்போதே சுந்தரவதனத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, "இவன் யார்?" என்று முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு கேட்டான்.

"என் சகோதரன்!" என்றாள் சுகந்தா.

சுந்தரவதனத்தின் தலை கிறுகிறுவென்று சுழன்றது. அந்த நிலையிலும் அவன் காரிலிருந்து இறங்கியவர் யார் என்று அறிய விரும்பி, "இவர் யார்?" என்று நாக்குழறக் கேட்டான்.

"கேள்விப்பட்டிருப்பீர்களே, பூபேந்திரநாத் என்று! அவர் இவரேதான்; 'ஜெய் ஹிந்த் பிக்சர்'ஸின் பங்கு தாரர்களில் ஒருவர். கோடை விடுமுறையின்போது நான் நந்தி மலைக்குப் போயிருந்தேன். அங்கே இவருடைய

அபூர்வமான நட்பு எனக்குக் கிடைத்தது!" என்று சுகந்தா பெருமை யடித்துக்கொண்டாள்.

அதற்குள் பூபேந்திரநாத் பொறுமை யிழந்து, " சரி, போவோமே!" என்றான் சுகந்தாவின் கரத்தைப் பற்றி.

அடுத்த நிமிஷம் அவள் அவனுடன் காரில் ஏறிக் கொண்டாள், சுந்தரவதனத்தின் முகத்தில் கரியைப் பூசுவதற்குப் பதிலாக மண்ணைக் கொட்டி விட்டுக் கார் பறந்தது.

அன்றிரவு சுந்தரவதனத்துக்கு நல்ல ஜுரம். பேச்சு மூச்சே இல்லை. பெற்றோர் பயந்து போய் டாக்டருக்கு மேல் டாக்டராக வரவழைத்தனர். ஒரு வார காலம் வீடு ஓரே அமர்க்களமா யிருந்தது. அதற்குப் பிறகு சுந்தர வதனம் சுய நினைவை அடைந்தான். உடனே பழைய நினைவுகளெல்லாம் அவனுடைய கவனத்துக்கு வந்தன. எல்லாம் வெறும் கனவுபோல அவனுக்குத் தோன்றிற்று. சட்டைப் பையில் செருகி வைத்திருந்த பார்க்கர் பேனாவை எடுத்தான். அதில் 'சுகந்தா' என்ற பெயர் பொன்னெழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த எழுத்துக்கள் 'பழைய நினைவுகளெல்லாம் வெறும் கனவு களல்ல; நனவுகள்தான்!' என்று சொல்வதுபோலிருந்தது. அவன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

ஒரு வேளை சந்தர்ப்பத்தை யொட்டி, 'என் சகோ தரன்' என்று அவள் சொல்லியிருக்கலா மல்லவா? அவள் விரும்பாமலே அவன் அவளைக் காதலித்திருக்கலாம். பெண்களுக்கு இயற்கையாயுள்ள இரக்க சுபாவத்தால் எடுத்ததும் அவன் மனதைப் புண்படுத்துவானேன் என்று அவள் அப்படிச் சொல்லி யிருக்கலாம்......

அதற்காக அவள் அவனுடன் காரில் செல்வானேன்?— உன்னை ஒரு பிரபல நட்சத்திரமாக்கி விடுகிறேன் என்று அவன் ஒரு வேளை ஆசை காட்டியிருப்பானோ......?

அவள் விரும்பாமல் அவன் காதலிப்பதாவது! 'நந்திமலையில் இவருடைய அபூர்வமான நட்பு எனக்குக் கிடைத்தது' என்று அன்று எவ்வளவு பெருமையுடன் அவள் சொன்னாள்......!

ஏன், அவனைப் பெருமைப்படுத்த வேண்டுமென்பதற்காக அவள் அப்படிச் சொல்லியிருக்கக் கூடாதா......?

அழகுதான்!—இவள் எதற்காக அவனைப் பெருமைப் படுத்துவதாம்...... ?

சரி, எதற்கும் இன்னொரு முறை போய் அவளைப் பார்த்துத்தான் விடுவோமே!

அப்படியே அன்று மாலை அவன் அவளை மீண்டும் சந்திக்கச் சென்றான். சிரித்துக்கொண்டே கலாசாலையை விட்டு வெளியே வந்தாள் சுகந்தா.

"உன்னை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை......" என்று சற்றுக் கடுமையாகவே ஆரம்பித்தான் சுந்தரவதனம்.

"ரொம்ப சந்தோஷம்!" என்றாள் சுகந்தா.

"விளையாடுவதற்கு இது நேரமில்லை; நம்முடைய கல்யாணத்தைப்பற்றி......"

"ஒரு சிறு திருத்தம்—நம்முடைய கல்யாணத்தைப் பற்றி என்று சொல்லாதீர்கள்; உங்களுடைய கல்யாணத்தைப் பற்றி என்று சொல்லுங்கள்......"

"ஏன், நீ என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போவதில்லையா ?"

"கல்யாணம் என்ற பெயரால் என்னைத் தங்கள் அடிமையாகச் சொல்கிறீர்களா?"

"அடிமை!—காதலில் யாருக்கு யார் அடிமை?"

"உஸ்....."

அதே சமயத்தில் அதே கார் வந்து நின்றது. 'டக்' என்ற சத்தம்; கதவு திறந்தது. சுந்தரவதனத்தை நோக்கி, 'தாங்க் யூ!' என்று சொல்லிக்கொண்டே சுகந்தா காரில் ஏறினள். மீண்டும் 'டக்' என்ற சத்தம்; கதவு மூடிக்கொண்டது; கார் பறந்தது.

பூபேந்திரநாத் கையில் புகைந்து கொண்டிருந்த சிகரெட் துண்டைக் கடைசியாக ஓர் இழுப்பு இழுத்துக் கீழே போட்டு 'பூட்' அணிந்த காலால் அதை மிதி மிதி என்று மிதித்துத் துவைத்தான். பிறகு, மிடுக்குடன் சுகந்தாவின் பக்கம் திரும்பி, "யார் அவன்? சகோதரன் என்கிருய்; காதல், கீதல் என்று என்னவெல்லாமோ உளறுகிருனே!" என்ருன்.

"அது ஒரு பைத்தியம்; அதற்குத் தன் மரியாதையைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளத் தெரியவில்லை!" என்ருள் சுகந்தா வெறுப்புடன்.

"அவன் அடிக்கடி உனக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கிருனு, என்ன? அப்படி ஏதாவது இருந்தால் சொல்—ஒரு நிமிஷத்தில் நான் அவனைத் தொலைத்துவிடுகிறேன்!" என்ருன் பூபேந்திரநாத்.

"அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை!" என்ருள் சுகந்தா.

பூபேந்திரநாத் உச்சிகுளிர்ந்து, அவளுடையமுகவாய்க் கட்டையை லேசாகக் கிள்ளப்போனன்; அந்த இரும்புக் கரத்தை ஏற்கெனவே விரதபங்கம் அடைந்திருந்த தன் பூங்கரத்தால் பற்றி, அவனுடைய கன்னத்தில் ஒரு செல்லத் தட்டுத் தட்டிவிட்டுச் சிரித்தாள் சுகந்தா.

மறுநாள் என்றுமில்லாத திருநாளாய் மானேஜருடைய வசவுகளுக்கிடையே சுந்தரவதனம் தன்னுடைய வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தான். சுகந்தாவிடமிருந்து அவனுக்கு ஒரு கடிதம் வந்திருந்தது.

"பூபேந்திரநாத்தின் விருப்பப்படி நேற்றுடன் நான் கலாசாலையை விட்டுவிட்டேன்; என்னை மறந்துவிடுங்கள். எனக்கு நீங்கள் கடிதம் எழுதவும் வேண்டாம்; பார்க்க வரவும் வேண்டாம். —சுக்ந்தா."

இந்தக் கடிதத்தைப் படித்த பிறகு அவனால் தொடர்ந்து வேலை செய்ய முடியவில்லை. மானேஜரிடம் தலையை வலிக்கிறதென்று சொல்லி லீவு பெற்றுக் கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தான். வேளையற்ற வேளையில் வீட்டுக்கு வந்த தன் மகனைக் கண்டதும் தாயார் பரபரப்புடன் ஓடி வந்து, "என்னடா, என்ன விஷயம்?" என்று விசாரித்தாள்.

"தலைவலி, அம்மா!" என்றான் சுந்தரவதனம் நெற்றியை அழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டே.

"சூடாக் காப்பி கொண்டு வரட்டுமா?"

"கொண்டுவந்து தொலை!"

"ஏண்டா, இப்படி எரிஞ்சி விழறே?" என்று அலுத்துக்கொண்டே, தாயார் உள்ளே சென்று காப்பி கொண்டு வந்தாள். அவன் ஏதோ யோசித்த வண்ணம் அதைத் துளித் துளியாகக் குடித்துக் கொண்டிருந்தான். தாயார், "யாரோ சுகந்தான்னு சொன்னியே, அவளைப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வரலாமா?" என்று ஆரம்பித்தாள்.

அவ்வளவுதான்; 'குபுக்'கென்று அழுகை பொத்துக் கொண்டு வந்து விட்டது அவனுக்கு.

"என்னடா, ஏன் இப்படி அழறே?" என்று பதட்டத்துடன் கேட்டாள் தாயார்.

"வேண்டாம், அம்மா! எனக்கு வேண்டவே வேண்டாம், அம்மா!" என்று அவன் கதறினன்.

"என்ன வேண்டாம்? சுகந்தாதானே வேண்டாங்கிறே?—விட்டுத் தள்ளு; வேறே ஒரு பெண்ணைப் பார்த்தால் போகிறது!"

"ஐயய்யோ! இந்தப் பெண்களே எனக்கு வேண்டாம், அம்மா!"

"நல்லாயிருக்குடா, நீ சொல்வது! நானும் பெண்தானே? என்னைக்கூட வேண்டாம் என்பாயோ?" என்ருள் தாயார்.

"அப்புறம் அதைப்பற்றியெல்லாம் பேசிக் கொள்ளலாம். இப்பொழுது என்னைக் கொஞ்ச நேரம் நிம்மதியாக இருக்கவிட மாட்டாயா, அம்மா!" என்று கெஞ்சினன் அவன்.

'என்னமோ ஏதோ' என்று தாயார் போய்விட்டாள்.

தலையில் வைத்த கை வைத்தபடி யோசித்தான் சுந்தரவதனம். என்னவெல்லாமோ எண்ணி எண்ணி அலைபாய்ந்தது அவன் வெள்ளை உள்ளம்.

சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு அவன் என்ன நினைத்தானே என்னமோ, ஒரு துண்டுக் கடிதத்தை எடுத்து அதில் 'மடமட' வென்று இரண்டு வரிகளை எழுதினன். பிறகு, அதை மடித்துத் தன் சட்டைப் பையில் வைத்துக் கொண்டான். தாயார், "எங்கேடா போறே?" என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே, அவன் இரண்டே அடியில் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி விட்டான்.

சுகந்தாவின் வீட்டுக்கு அந்தச் சமயம் ஏரோப்ளேன் போவதாயிருந்தால், அதில்தான் போயிருப்பான் சுந்தரவதனம். இல்லாத குறையை முன்னிட்டு அவனுடைய

வீட்டுக்கு அவன் அன்றும் பஸ்ஸிலேயே போனான். அந்த வீட்டை அவன் அடையும்போது மணி இரவு ஒன்பதுக்குமேல் இருக்கும். அவள் மேஜைக்கு அருகில் உட்கார்ந்து ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தாள். வீட்டில் அவளைத் தவிர வேறு யாரும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இருந்திருந்தால்தான் என்ன? அவன் இம்முறை தயங்கவுமில்லை; தாமதிக்கவுமில்லை; நேரே அவளிடம் சென்றான். தன் சட்டைப் பையிலிருந்த கடிதத்தை எடுத்தான்; அவளுக்கு நேரே அதை வீசி எறிந்தான்; திரும்பினான்.

அதே சமயத்தில் ‘டுமீர்’ என்ற சத்தம் எங்கிருந்தோ ஒலித்தது.

சுகந்தா கையில் பிடித்த கடிதத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தாள். சுந்தரவதனத்தின் உயிரற்ற உடல் கீழே விழுந்து கிடந்தது. எதிர்த்தாற்போல் சிவந்த கண்களுடனும் கையில் ரிவால்வருடனும் பூபேந்திரநாத் வந்து கொண்டிருந்தான்.

சுகந்தா நடுங்கினாள்!

அவளுடைய கன்னத்தில் ‘பளீ’ரென்று ஓர் அறை கொடுத்துவிட்டுக் கையிலிருந்த கடிதத்தைப் பிடுங்கி வாசித்துப் பார்த்தான் பூபேந்திரநாத்.

“சுகந்தா,

என்னுடைய கடைசி வேண்டுகோள் இதுதான் — என்னைக் கைவிட்டதுபோல என் சகோதரன் பூபேந்திரநாத்தையும் கைவிட்டு விடாதே!

—சுந்தரவதனம்.”

அவ்வளவுதான்; அவன் கையிலிருந்த ரிவால்வர் நழுவிக் கீழே விழுந்தது. தன் கண்களில் துளித்த நீரைக் கூடத் துடைக்காமல் அவன் சுந்தரவதனத்தின் உயிரற்ற உடலைத் தூக்கித் தோளின்மேல் போட்டுக் கொண்டு போலீஸ் ஸ்டேஷனை நோக்கி ஓடினான்.

மறுநாள் காலை வெளியான பத்திரிகைகளில் பின்வரும் தலைப்புகள் கொட்டை எழுத்துக்களில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தன :

காதல் நாடகத்தில் கோரக் கொலை

சுந்தரவதனம் என்னும் இளைஞர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்

சுட்டுக் கொன்ற பூபேந்திரநாத் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரிடம் சரணாகதி யடைந்தார் !

★★ வருந்துவார் யார்? ★★

ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு, அன்றுதான் ஊரிலிருந்து திரும்பி வந்தேன். எனது நண்பன் ஆத்மநாதன் அமரனாகிவிட்டான் என்ற செய்தி என் காதில் விழுந்தது. காலனைக் காலால் உதைத்த சிவனை வழிபடுவதில், சாக்ஷாத் மார்க்கண்டேயனைக்கூடத் தூக்கியடித்த அவனுக்கா இந்தக் கதி!

"குழந்தையைத் தன் மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு பாலூட்டும் தாய், ஒரு பக்கத்திலிருந்து இன்னொரு பக்கத்துக்கு மாற்றும்போது அது வீறிட்டு அழுகிறது. மீண்டும் தனக்குப் பாலூட்டுவதற்காகத்தான் அன்னை அவ்வாறு செய்கிறாள் என்பதை அது அறிவதில்லை!—அந்தக் குழந்தையின் ஆற்றாமையைப் போன்றதுதான் மனிதன் மரணத்தைக் கண்டு மனம் பதைப்பதும்" என்கிறார் கவியரசர் தாகூர். ஆனாலும் அவனையறிந்த இதயம் சும்மா யிருக்கிறதா? என்னவெல்லாமோ எண்ணி எண்ணி ஏங்கிற்று.

என்னுடைய நிலையே இப்படியென்றால், அவனுடைய சுகதுக்கங்களில் என்னைவிட விசேஷமாகப் பங்கெடுத்துக் கொண்ட மனைவியும் மக்களும் எந்த நிலையில் இருப்பார்கள்?—அவர்களைப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வரலாமென்று கிளம்பினேன்.

வழியில் சஹஸ்ரநாமம் வந்துகொண்டிருந்தார். ஆத்மநாதனின் அத்தியந்த நண்பர் அவர். என்னைக்

கண்டதும், "உங்களுக்குச் சமாச்சாரம் தெரியுமோ?" என்று ஆரம்பித்தார்.

"தெரியும்; ஆத்மநாதன்........."

"ஆமாம், என்ன அநியாயம் பாருங்கள்! இன்னும் அவர் மறைந்துவிட்ட மாதிரியே எனக்குத் தோன்ற வில்லை. அடடா, என்ன தங்கமான குணம்! கேட்கும் போதெல்லாம் நூறும் இருநூறுமாகக் கொடுத்துக் கொண்டே யிருப்பார். இனிமேல் அவரைப்போல எனக்கு யார் உதவி செய்யப் போகிறார்கள்......?"

"உம்; என்ன செய்யலாம்? நாம் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான்!" என்று சொல்லிவிட்டு, நான் மேலே நடையைக் கட்டினேன். ஆத்மநாதனின் வீடு நெருங்கிவிட்டது. முன்னிருந்த களை, இப்போது அந்த வீட்டிற்கு இல்லை. பட்டப் பகலிலேயே இருளடைந்து கிடந்தது. உள்ளே நுழைந்தேன். கலகலப்பேயில்லை; வெறிச்சென்றிருந்தது. அவருடைய மூத்த குமாரனை விநாயகம் மட்டும் சோகமே உருவாய்க் கூடத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான்.

என்னைக் கண்டதும் அவன் கண்களில் துளித்த நீரைக் கைக்குட்டையால் துடைத்து விட்டுக்கொண்டே, "வாருங்கள்!" என்றான். அவனுடைய கையை அனுதாபத்தோடு பற்றி, "அழாதே, விநாயகம்! அவன் விருப்பம் அப்படி யிருந்தால் அதற்கு நாம் என்ன செய்யலாம்?" என்று நான் அவனைத் தேற்றினேன்.

அவன் அதைக் காதில் வாங்கிக்கொள்ளாமல், "ஒரு விஷயம், கேளுங்கள்! என்னிடம் அவர் எதைச் சொன்னாலும் நான் மற்றவர்களைப்போல, லேசில் ஒப்புக்கொள்வதே இல்லை. இல்லாத விதண்டா வாதமெல்லாம் செய்வேன். அவர் கொஞ்சமாவது கோபித்துக் கொள்வார் என்கிறீர்

களா? கிடையவே கிடையாது. குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்துக்கொண்டே, 'டேய், விநாயகம்! உனக்கு வாதம் செய்வதில் நல்ல திறமை யிருக்கிறது; நீ வக்கீல் பரீட்சைக்குத்தான் படிக்க வேண்டும்!' என்பார். நானும் இந்த பி. ஏ. பரீட்சை முடிந்ததும் அப்படியே படிக்கலாம் என்று எண்ணியிருந்தேன். என்னுடைய எண்ணத்தில் மண்ணைப் போட்டுவிட்டு அவர் போயே போய்விட்டார்!" என்றான்.

இந்தச் சமயத்தில் அங்கே வந்த விநாயகத்தின் பாட்டி, "இத்தனை நாளா எங்கேடாப்பா, போயிட்டே? அத்தனை சிநேகமாயிருந்து, கடைசியா ஒரு முறை அவன் முகத்தைப் பார்ப்பதற்குக்கூட நீ கொடுத்துவைக்கலையே? உங்க வீட்டுக்கு ஆளைக்கூட அனுப்பி வைத்தோம். நீ ஊரிலேயே இல்லையாமே!......ம்......என்னமோ 'அந்த மனுஷன்'தான் என்னை இந்தக் கதிக்கு ஆளாக்கி விட்டுட்டுப் 'போறேன்'னு போய்விட்டாரே, இவனாவது என்னை எடுத்துப் போட்டுவிட்டுப் போவான்னு பார்த்தேன்; பாழும் தெய்வம் மோசம் பண்ணி விட்டது!" என்று தன் புடவை மேலாக்கினால் கண்களைக் கசக்கி விட்டுக் கொண்டாள்.

தர்ம சங்கடமாகப் போய்விட்டது எனக்கு. எழுந்து நின்றேன். எதிர்த்த அறையிலிருந்த விநாயகத்தின் தாயார் என்னைக் கண்டதும், 'கோ'வென்று கதற ஆரம்பித்துவிட்டாள். அவள் ஆணாயிருந்திருந்தாலும், "அட! அது கிடக்கு, விட்டுத்தள்ளப்பா! இன்னொரு பெண்ணை 'ஜம்'மென்று கல்யாணம் செய்துகொண்டால் போச்சு!" என்று ஊர் வழக்கத்தையொட்டி உற்சாகப் படுத்தியிருப்பேன். என்னுடைய துரதிர்ஷ்டம் அவள் பெண்ணாயிருந்துவிட்டாள். என்ன செய்வது? மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, "அழாதே அம்மா, அழாதே!" என்று அவளுக்குச் சமாதானம் சொன்னேன்.

"ஐயோ, மஞ்சள் குங்குமத்தோடு போய்ச் சேரலா மென்று இருந்தேனே! என்னுடைய தலையெழுத்து இப்படியா ஆகவேண்டும்? இந்தப் பாவிக்குத் தலைவலி, காய்ச்சல் என்றால் அவர் என்ன தவியாய்த் தவிப்பார்! அங்கேயும் இங்கேயுமாய்க் குட்டிபோட்ட பூனைபோல ஓடி அலைவாரே! இனிமேல் அப்படி யார் எனக்காக அலையப் போகிறார்கள்?" என்றாள் அவள் விம்மலுக்கும் விக்கலுக்கும் இடையே.

"என்ன இருந்தாலும் அந்தப் பாழும் தெய்வம் என்னை இப்படி அனாதையாக்கி விட்டிருக்க வேண்டாம்! என்னமோ, இத்தனை நாளும் அந்தப் பாவி மனுஷர் என்னைப் பாடாய்ப் படுத்தி வைக்கும்போதெல்லாம், 'அண்ணா இருக்கிறார்!' என்று கொஞ்சம் தைரியமா யிருந்தேன். இப்போது அதுவும் போய்விட்டது!" என்றாள் விநாயகத்தின் அத்தை.

என்னால் முடிந்தவரை எல்லோரையும் ஒருவாறு தேற்றிவிட்டு, வீடு திரும்பினேன்.

வழியில் என் சிந்தனை சுழன்றது. சஹஸ்ரநாமமோ, "கேட்டபோதெல்லாம் இனி யார் எனக்குக் கடன் கொடுக்கப் போகிறார்கள்!" என்று வருந்துகிறார்.

விநாயகமோ, "வக்கீல் பரீட்சைக்குப் படிக்க முடியாமற் போய்விட்டதே!" என்று வருந்துகிறான்.

அம்மாவோ, "என்னை எடுத்துப் போடாமல் எனக்கு முன்னால் போய்விட்டானே!" என்று வருந்துகிறாள்.

மனைவியோ, "என்னுடைய உடம்புக்கு ஏதாவது வந்தால் இனிமேல் கவனிப்பதற்கு யாரும் இல்லையே!" என்று வருந்துகிறாள்.

தங்கையோ, "'அண்ணு இருக்கிருர்!' என்று இனி மேல் தைரியமாய் இருப்பதற்கில்லையே!" என்று வருந்துகிருள்.

எல்லாம் அவரவர்களுடைய சொந்த நலனைப்பற்றி; அவனுல் தாங்கள் அடைந்த லாப நஷ்டத்தைப்பற்றி.

அப்படியானுல் ஆத்மசாந்தி யடைந்த அந்த அப்பாவி ஆத்மநாதனைப் பற்றி......

வருந்துவார் யார்?

★★ முதல் தேதி ★★

மாதக் கடைசி; தேதி இருபத்துமூன்று; வெள்ளிக் கிழமை; மாலை நேரம்.

கணேசன், காரியாலயத்திலிருந்து மனச்சோர்வுடன் வீட்டுக்குத் திரும்பியிருந்தான். அவனுடைய சோர் வுக்குக் காரணம் வேறொன்றுமில்லை; இந்தியாவின் பொருளாதார நிலை திருப்திகரமா யிருப்பதுபோல, அவ னுடைய பொருளாதார நிலை திருப்திகரமா யில்லாமற் போனதுதான்!

அவனுடைய மனைவி மரகதம் அப்பொழுதுதான் கோயிலுக்குப் போவதற்காக வெற்றிலை, பாக்கு, பூ, பழம், தேங்காய் முதலியவற்றை யெல்லாம் எடுத்துப் பூக் கூடையில் வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். கடைசியாக எதையோ எடுத்து வைக்கப்போனவள், அது இல்லாமற் போகவே கணேசனிடன் ஓடோடியும் வந்து, "கற்பூரம் வீட்டில் இருக்கிறதாக்கும்னு நினைத்தேன்—இல்லை; ஒரு காலணா இருந்தால் கொடுக்கிறீர்களா?" என்று கேட்டாள்.

கணேசன் தன்னுடைய 'மணிபர்'ஸை எடுத்துத் திறந்து பார்த்தான். அதில் ஒரே ஒரு ஓட்டைக் காலணா இருந்தது. அந்தக் காலணாவுக்கும் அன்றுவரை செலவு இல்லாமற் போகவில்லை; 'மணிபர்ஸ் காலியாக இருக்கக் கூடாதே!' என்ற அசட்டு நம்பிக்கையின் காரணமாக அவன் அதைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தான்.

அந்தக் காலணவைப் பெற்றுகொண்டதும், "ஒரே ஒரு காலணதான் வைத்திருந்தீர்கள் போலிருக்கிறது; அதற்கும் பகவான் பங்குக்கு வந்துவிட்டார்!" என்றாள் மரகதம் சிரித்துக்கொண்டே.

"பங்குக்கு வந்துவிட்டாரா! முழுக் காலணவையும் அவரேயல்லவா அடித்துக்கொண்டு போகிறார்!" என்றான் கணேசன்.

அதற்குள் குழந்தை பானு கையில் பூக்கூடையுடன் அங்கே வந்து, "அம்மா! வா, அம்மா!" என்று மரகதத்தை அழைத்தாள்.

"அத்தை வரவில்லையா?" என்று கேட்டாள் மரகதம்.

"இதோ, வந்துவிட்டேன்!" என்றாள் அறைக்குள் தன் குழந்தைக்குப் பால் ஊட்டிக்கொண்டிருந்த காவேரி. அவள் கணேசனின் தங்கை; ஊரிலிருந்து வந்திருந்தாள்.

நால்வரும் கோயிலுக்குக் கிளம்பினார்கள். குழந்தை முரளி மட்டும் போகவில்லை; அவன் ஏதோ பாடம் எழுதுவதில் முனைந்திருந்தான்.

"என்ன மரகதம், பேசாமற் போகிறாயே! நிஜ மனைவியைவிட கதையில் வரும் மனைவியே எவ்வளவோ தேவலைபோலிருக்கிறதே!" என்றான் கணேசன்.

மரகதம் சற்று நின்று அவனைத் திரும்பிப் பார்த்து, "ஏன், நிஜ மனைவிக்கு என்ன குறைச்சலாம்?" என்று கேட்டாள்.

"கணவன் வேலை முடிந்து வீட்டுக்கு வந்ததும் கதையில் வரும் மனைவி காப்பி கொடுக்கத் தவற மாட்டேன் என்கிறாள்; நீ என்னடாவென்றால்......"

"கதையில் வரும் மனைவியா கொடுக்கிறாள்? கதாசிரியர் கொடுக்கிறார்!—அவருக்கென்ன, காப்பி போட

வேண்டுமானல் சர்க்கரை தேவையில்லை, பால் தேவையில்லை, காப்பிப்பொடி தேவையில்லை. கையில் பேனவும் மேஜையின்மேல் காகிதமும் இருந்தால் எத்தனை 'கப்' காப்பி வேண்டுமானலும் போட்டுவிடுவார்! என்றல் அப்படிப் போட முடியுமா? நான்தான் காலையிலேயே படித்துப் படித்துச் சொல்லி யனுப்பினேனே, சாயங் காலம் வரும்போது மறக்காமல் காப்பிப்பொடி வாங்கி வாருங்கள் என்று!—வாங்கி வந்தீர்களா?''

''பால்காரன் கடனுக்குப் பால் ஊற்றுவதுபோலக் காப்பிப்பொடியும் யாராவது கடன் கொடுத்தால் தேவலை; இருபத்துமூன்றும் தேதியன்று இன்னொரு சம்பளமா வருகிறது? முதல்தேதி யன்றுதான் வாங்கிக்கொண்டு வரவேண்டும்.''

''அப்படியானல் முதல் தேதிவரை காப்பி சாப்பிடாமல் இருங்கள்!''

''சரி, கொஞ்சம் வெந்நீராவது கொடுத்துவிட்டுப் போயேன்!''

''கொஞ்சம் என்ன, எவ்வளவு வேண்டுமானலும் தருகிறேன்!'' என்று சொல்லிக்கொண்டே அடுக்களைக்குச் சென்று, ஒரு செம்பு நிறைய வெந்நீரைக் கொண்டு வந்து அவனுக்கு எதிரே 'நக்' என்று வைத்தாள் மரகதம்.

இந்தச் சமயத்தில், ''அண்ணு! இன்றுகூட அவரிடமிருந்து கடிதம் வந்தது......'' என்று ஆரம்பித்தாள் தங்கை காவேரி.

''உடனே புறப்பட்டு வரச் சொல்லித்தானே......?''

''ஆமாம்.''

''இப்பொழுது எங்கே புறப்படுவது? முதல் தேதி யன்றுதான் புறப்படவேண்டும்.''

இடையில் பானு குறுக்கிட்டு, ''ஏன், அப்பா! என்னை எப்போ சர்க்கஸுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு

போவே?'' என்று தினசரி கேட்கும் கேள்வியை அன்றும் மறக்காமல் கேட்டு வைத்தாள்.

"முதல் தேதியன்று கட்டாயம் கூட்டிக்கொண்டு போவேன்!'' என்று தினசரி சொல்லும் பதிலைக் கணேசனும் மறக்காமல் சொல்லி வைத்தான்.

"சாக்லெட்......?''

"முதல் தேதிக்கு!''

"அப்பா! ஹிஸ்டரிக்கு ஒரு நோட், ஜாக்ரபிக்கு ஒரு நோட், மேதமெடிக்ஸுக்கு ஒரு நோட்......'' என்று சந்தர்ப்பத்தைக் கைவிடாமல் ஆரம்பித்தான் முரளி.

"சரிதாண்டா! ஆறு நோட்டுப் புத்தகங்கள் வேண்டுமென்று சொன்னயே, அதைத்தானே கேட்கிருய்?'' என்று இடைமறித்துக் கேட்டான் கணேசன்.

"ஆமாம், அப்பா!''

"முதல் தேதியன்று வாங்கிக்கொண்டு வருகிறேன்.''

"பேபி ஸைக்கிள்......?''

"முதல் தேதிக்கு!''

"எதிர்வீட்டில் இன்று எல்லோரும் 'எக்ஸிபிஷ'னுக்குப் போய்வந்தார்கள். இதுவரை அவர்கள் நாலு தரம் போய்வந்து விட்டார்கள். நீங்கள் என்னடாவென்ருல் ஒரு தரம்கூட அழைத்துக்கொண்டு போகமாட்டேன் என்கிறீர்கள்!'' என்ருள் அதற்குள் காப்பி விஷயத்தை மறந்த மரகதம்.

"அதுதான் முதல் தேதியன்று ஆகட்டும் என்று சொன்னேனே!'' என்ருன், எதை விட்டாலும் முதல் தேதியை விடாத கணேசன்.

"எல்லாவற்றுக்கும் முதல் தேதிதான்!'' என்று அலுத்துக்கொண்டு மரகதம் நடையைக் கட்டினள்.

பானுவும் காவேரியும் அவளைப் பின் தொடர்ந்து சென்றனர்.

'அப்பாடா!' என்று பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே கணேசன் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தான்.

"ஸார்!" என்று குரல் கொடுத்துக்கொண்டே வீட்டுக்காரர் வந்தார்.

"வாங்க, ஸார்! என்ன விசேஷம்?" என்று யாரை என்ன கேட்கிறோம் என்று தெரியாமலே கேட்டு வைத்தான் கணேசன்.

"வீட்டுக்காரருக்கும் குடியிருப்பவருக்கும் மத்தியில் வேறு என்ன ஸார், விசேஷம் இருக்கும்? தேதி இருபத்து மூன்று ஆகிவிட்டதே......!"

"ஓ, அதுவா! முதல் தேதியன்று ஆகட்டும், ஸார்! இரண்டு மாத வாடகையையும் சேர்த்துக் கொடுத்து விடுகிறேன். இந்த மாதம் காவேரி ஊரிலிருந்து வந்திருந்தாளோ, இல்லையோ—அதனால் கொஞ்சம் தாமதம்......"

"சரி; மறந்து விடாதீர்கள்!" என்று சொல்லி விட்டு, வீட்டுக்காரர் நல்ல வேளையாக அத்துடன் நழுவினார்.

கணேசன் தலையைத் தடவி விட்டுக்கொண்டான்.

அந்தச் சமயம் பார்த்துச் சலவைக்காரி வந்து அவனுக்கு எதிரே நின்று, "மத்தியானம் சலவை கொண்டுவந்து கொடுத்தேனுங்க; இதோடு நாலு சலவை ஆச்சுங்க; அம்மா, 'காசுக்கு ஐயா வந்ததும் வா'ன்னு சொன்னாங்க; அதுதான் வந்தேனுங்க!" என்றாள்.

"காசுக்கு வேளை நாழி, நாள் கிழமை ஒன்றும் கிடையாதா? நினைத்தபோதெல்லாம் வந்துவிட வேண்டியதுதானா? போ, போ! முதல் தேதியன்று வா!" என்று

அவளை விரட்டிவிட்டு, சற்று விச்ராந்தியாக இருந்துவிட்டு வரலாமென்று கணேசன் மாடிக்குச் சென்றான்.

அடுத்த வீட்டு மொட்டை மாடியில் சாப்பிட்டுவிட்டு உலாவிக்கொண்டிருந்த சதாவதானம் கணேசனைக் கண்டதும், "ஸார்! ஒரு சின்ன விஷயம்—நீங்கள் என்னிடம் ஒரு சமயம் ஐந்து ரூபாய் வாங்கினீர்கள்; மறந்தே போய் விட்டீர்கள்!" என்று தலையைச் சொறிந்துகொண்டே சொன்னார்.

"மறக்கவில்லை, ஸார்! வரப்போகிற முதல் தேதியன்று கட்டாயம் கொடுத்து விடுகிறேன்!" என்று சொல்லிவிட்டுக் கணேசன் உடனே கீழே இறங்கி வந்துவிட்டான்.

கணேசனுக்கு மாதா மாதம் நூற்றைம்பது ரூபாய் சம்பளம் வந்து கொண்டிருந்தது. அந்தச் சம்பளத்தைக் கொண்டு அவன் எவ்வளவோ சௌகரியமாக வாழலாம் என்றுதான் ஆரம்பத்தில் நினைத்தான். ஆனால் நடைமுறையில் அது அசாத்தியம் என்று தோன்றிற்று. அதற்காக அவன் தன்னுடைய வாழ்க்கைச் செலவை எப்படி எப்படியெல்லாமோ கட்டுப்படுத்திப் பார்த்தான். ஆனால் அப்படிக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ளும்போது, அவன் அடுத்த வீட்டுக்காரரையும், அவரையும் மிஞ்சிய அந்த 'நாலு பேரை'யும் கொஞ்சம் அனுசரித்தே போக வேண்டியிருந்தது.

'உண்டுண் டுறங்குவதுதான் வாழ்க்கை' என்னும் கூற்றைக் கணேசன் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. அழகு எதிலிருந்தாலும், எங்கிருந்தாலும் அதை அனுபவிக்கும் திராணி அவனுக்கு இயற்கையிலேயே இருந்தது. அடுத்த வீட்டுக்காரி நல்ல புடவையோ, நகையோ அணிந்திருந்

தால் அதேமாதிரி தன் மனைவியும் அணியவேண்டும் என்று அவன் விரும்புவான். பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தை 'சாக்லெட்' தின்றால், தன் வீட்டுக் குழந்தை அதனிடம் கையேந்தி நிற்கக்கூடாது என்பது அவன் எண்ணம். எதிர் வீட்டுச் சிறுவன் ஸைக்கிள் விட்டால், தன் வீட்டுச் சிறுவன் அந்த ஸைக்கிளுக்காக ஏங்கி நிற்கக்கூடாது என்பது அவன் ஆசை. இவை யெல்லாவற்றையும்விட, பாரதநாட்டின் பழம் பெருமையை விளக்கும் சின்னங்கள் எதுவாயிருந்தாலும் அவற்றைப் பார்க்க அவன் துடி துடிப்பான்; அருங் கலைகளில் அவனுக்கிருந்த ஆர்வத்தையோ சொல்லி முடியாது.

இத்தகைய மனோபாவத்தின் காரணமாக அவன் தன் வாழ்க்கையில் இருந்த கொஞ்ச நஞ்சம் இன்பத்தையும் அனுபவிக்க முடியாமற் போயிற்று; துன்பம், துன்பம், துன்பம் என்று அவன் ஒரே துன்பத்தில் உழலவேண்டிய தாயிற்று. அந்தத் துன்பம் ஒவ்வொரு முதல் தேதியும் உச்ச நிலையை அடையும்; முதல் தேதி வருவதற்கு ஒரு வாரம் இருக்கும்போதே துன்பத்தின் சாயை அவனைத் தொடரும்.

அதன் கோர சொரூபத்திலிருந்து அன்றிரவாவது அவனால் தப்ப முடிந்ததா என்றால் அதுதான் இல்லை. "பத்துப் பதினைந்து ரூபாயில் மில் புடவைகளிலாவது இரண்டு எடுத்துக் கொடுக்கிறேன் என்றீர்களே, எடுத்துக் கொடுத்தீர்களா?" என்று கேட்டுக்கொண்டே அவன் அறைக்குள் வந்தாள் மரகதம்.

"எங்கே எடுத்துக் கொடுப்பது? மாதம் பிறந்தால் தான் ஏதாவது ஒரு புதுத் தொல்லை வந்து சேருகிறதே!" என்றான் கணேசன்.

"சொன்னால் கோபித்துக் கொள்வீர்கள்—நீங்கள் போகிற தொல்லையையாவது போகவிட்டால்தானே?"

"காவேரியைப் பற்றித்தானே சொல்கிறாய்? அவளை அனுப்பி வைப்பதற்குக் குறைந்தபட்சம் முப்பது ரூபா யாவது வேண்டுமே, அதற்கு என்ன செய்வது?"

"முப்பது ரூபாய் இல்லை என்று சொல்லிக்கொண்டு, இதுவரை நீங்கள் அவர்களுக்காக அறுபது ரூபாய் செல வழித்திருப்பீர்கள்போலிருக்கிறதே!"

• "ஒரு பெரிய உண்மையை எடுத்துச் சொல்கிறாய், மரகதம்! நம்மைப் போன்றவர்களுடைய கஷ்டம் எப்படி வளருகிறது, தெரியுமா?—இப்படித்தான் வளருகிறது!"

"செலவைக் கூடியவரை கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு சிக்கனமாக வாழ முயன்றால் கஷ்டம் ஏன் வளருகிறது?"

"ஏது, உன்னிடமும் அந்த 'மலிவான சரக்கு' நிறைய இருக்கிறது போலிருக்கிறதே!"

"எந்த மலிவான சரக்கு?"

"பிறருக்குப் புத்திமதி சொல்வது!"

மரகதம் சிரித்தாள்.

"இதைக் கேள், மரகதம்! உன்னைப்போலத்தான் என்னுடைய நண்பர்களெல்லாம்கூடச் சொல்கிறார்கள். அவர்களுடைய புத்திமதியின்படி நாம் சிக்கனமாக வாழ வேண்டுமானால் என்ன செய்யவேண்டும், தெரியுமா? முதலில் இந்த வீட்டைக் காலி செய்துவிட்டுக் குடியிருக்க ஒரு 'கிளிக்கூண்டு' வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும்; நீயும் நானும் பழைய மலையாளத்து ஸ்திரீ - புருஷர்களைப்போல ஆளுக்கொரு முண்டு வாங்கிக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும்; காலையில் வெறும் காப்பி குடிக்கிறோமல்லவா? அதை நிறுத்திவிட்டுக் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டே வேலைக்குக் கிளம்பவேண்டும். அப்புறம் இரண்டு வேளைச் சாப் பாட்டை ஒரு வேளையாகக் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டும்......"

"வேடிக்கைதான்! சிக்கனம் என்றால் இதுவா சிக்கனம்......?"

"பின் என்ன செய்வது? கூரை வீட்டை இடித்து விட்டு மாடி வீடு கட்டலாம் என்று இருந்தோமே, அதை நிறுத்தி விடுவதா? 'ஆஸ்டின்' காரை விற்றுவிட்டு 'போர்டு' கார் வாங்கலாம் என்று இருந்தோமே, அந்த யோசனையைக் கைவிட்டு விடுவதா? உச்சி வேளையில் பழ ரசம் அருந்திக் கொண்டிருந்தோமே, அதை மறந்துவிட்டுப் பச்சைத் தண்ணீர் குடிப்பதா......?"

"எட்டாதவற்றுக்கெல்லாம் கொட்டாவி விட்டு என்ன பிரயோஜனம்......?"

"இல்லையே! எட்டுபவைக்கே அல்லவா நாம் கொட்டாவி விடவேண்டி யிருக்கிறது......!"

"அதைச் சொல்லவில்லை, நான்! வாழ்க்கைச் செலவுகளை வரவுக்குத் தகுந்தபடி ஒரு ஒழுங்கு படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்கிறேன்; அதாவது, மேற்கொண்டு கடனை வாங்கக்கூடாது என்கிறேன்!"

"அதற்கு வாழ்க்கைப் பாதை பட்டணத்து ரஸ்தா மாதிரி தார் போட்டு 'ஜம்'மென்று இருக்கவேண்டும். அப்படியில்லையே! அது மேடும் பள்ளமும் நிறைந்த பட்டிக்காட்டு ரஸ்தா மாதிரியல்லவா இருக்கிறது? அதை ஒரு ஒழுங்குக்குக் கொண்டுவருவது எப்படி?"

"போதுமென்ற மனம் இருந்து, உள்ளவரை திருப்தியும் அடைவதாயிருந்தால்......"

"இன்று சாயந்திரம் நீ காப்பி இல்லை என்றாய்; நான் திருப்தி யடைந்துவிட்டேன். அதேமாதிரி நான் புடவை இல்லை என்கிறேன்; நீயும் திருப்தியடைந்து விடுகிறாயா?"

"ரொம்ப அழகுதான்!"

"பார்க்கப்போனால் நம்மைக் காட்டிலும் வாழ்க்கையில் குறைந்த அளவு தேவையுடன் திருப்தி யடைபவர்கள் வேறு யாருமே இருக்கமாட்டார்கள், மரகதம்!"

"ஏன் இல்லை? எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள்! முனியன், மூக்கன், தொப்பை, சப்பை என்று இல்லையா?"

"அவர்கள் எங்கே வாழ்கிறார்கள்? பிறர் வாழ்வதற்காக நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் செத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்! அவர்களுக்கும் நமக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது, மரகதம்! பிரெஞ்சு அறிஞன் ஒருவன் ஜனங்களை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்திருக்கிறான். அதாவது மேல் வகுப்பு, மத்திய வகுப்பு, கீழ் வகுப்பு என்று அவன் வகுத்திருக்கிறான். 'மேல் வகுப்பார் சுதந்திரத்தை விலைக்கு வாங்குகிறார்கள்; கீழ் வகுப்பார் சுதந்திரத்தை விலைக்கு விற்கிறார்கள்' என்று அவன் சொல்கிறான். இந்த இரு வகுப்பார்களுக்கும் மத்தியில் இரண்டுங் கெட்டானாக இருந்துகொண்டு அவதிப் படுபவர்கள்தான் நம்மைப் போன்றவர்கள். நம்முடைய சூழ்நிலை வேறு; அவர்களுடைய சூழ்நிலை வேறு. நம்முடைய சுற்றுப்புறம் வேறு; அவர்களுடைய சுற்றுப்புறம் வேறு. நம்முடைய ஆசாபாசங்கள் வேறு; அவர்களுடைய ஆசாபாசங்கள் வேறு. இவையனைத்தையும் கூட்டிக் குழப்பி ஒன்று சேர்க்கத்தான் அரசியல் தலைவர்கள் எத்தனையோ ஆயிரமாயிரம் வருஷங்களாக முயற்சி செய்து வருகிறார்கள். அவர்களுடைய முயற்சி இன்றுவரை வெற்றி யடையவில்லை......"

"இது என்ன, பெரிய பிரசங்கம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டீர்களே!—போதும், தூங்குங்கள்!" என்று சொல்லிவிட்டு, மரகதம் வெளியே வந்து தன் நாத்தனாருடன் படுத்துக்கொண்டாள்.

“தேவைக்குமேல் வரும்படி உள்ளவர்களுக்கல்லவா சிக்கன உபதேசம் செய்யவேண்டும்? தேவைக்குக் குறைவான வரும்படி உள்ளவர்களுக்குச் சிக்கன உபதேசம் செய்து என்ன பிரயோஜனம்?” என்று தனக்குள் முனகிக்கொண்டே அப்படியும் இப்படியுமாகப் புரண்டு புரண்டு படுத்தான் கணேசன்.

மறுநாள் காலை. “மரகதம்! குளிப்பதற்கு வெந்நீர் போட்டுவிட்டாயா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே கணேசன் எழுந்து வந்தான்.

“கரி இல்லை; கட்டையும் இன்னும் இரண்டு நாட்களுக்குத்தான் காணும்போலிருக்கிறது. நீங்கள் செம்பை எடுத்துக்கொண்டு கிணற்றடிக்குப் போங்கள்!” என்றாள் மரகதம்.

“சரி, அப்படியே செய்தால் போச்சு!” என்று அழுத்தலாகச் சொல்லிவிட்டுக் கணேசன் கிணற்றடியை நோக்கி நடந்தான்.

அதன் பயனாக அன்று மாலை அவன் ஜலதோஷத்துடன் வீடு திரும்ப வேண்டியதாயிற்று; அன்றிரவே அவனுக்கு ஜுரம் வேறு வந்துவிட்டது. பொழுது விடிந்ததும் மரகதம், “டாக்டரிடம் போய் வாருங்களேன்!” என்று சொன்னாள்.

“எடுக்கும்போதே டாக்டரிடம் போவானேன்? உன்னுடைய சிக்கன உபதேசத்தை உத்தேசித்து இரண்டு நாட்கள் ஆஸ்பத்திரிக்குத்தான் போய்வருவோமே என்று பார்க்கிறேன்!” என்றான் கணேசன்.

“உங்கள் இஷ்டம்!” என்று சொல்லிவிட்டு முகவாய்க்கட்டையைத் தோளில் இடித்துக்கொண்டாள் மரகதம்.

இரண்டு நாட்கள் ஆஸ்பத்திரியில் மருந்து சாப்பிட்டதினால்தானே என்னவோ, கணேசன் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்க முடியாதவனானன். இப்பொழுது அவன் டாக்டர் வீட்டுக்குப் போவதாயிருந்தால் ஏதாவது ஒரு வாகனத்தில்தான் போகவேண்டும். அதற்குக் காசு வேண்டாமா? என்ன செய்வது? மரகதம் நல்ல வேளையாகக் கடுகு டப்பியில் எட்டணு சேர்த்து வைத்திருந்தாள். அதை வாங்கிக்கொண்டு கணேசன் டாக்டர் வீட்டுக்குப் போனுன். டாக்டர் தெரிந்தவராகையால் மருந்துக்கு உடனே பணம் கேட்கவில்லை; முதல் தேதியன்று பில் அனுப்பி வைக்கலாம் என்று பேசாமல் இருந்துவிட்டார்.

மரகதம் தனக்குத் தெரிந்த சிநேகிதி ஒருத்தியிடம் இருபத்தைந்து ரூபாய் கடன் வாங்கி அந்த வாரம் முழுவதும் காலக்ஷேபம் செய்து வந்தாள். ஒரு வாரத்தில் கணேசனின் உடம்பும் தேறிற்று.

அன்று முதல் தேதி; அதே வெள்ளிக்கிழமைதான்; ஆனால் காலை நேரம்.

அதற்கு முதல் நாளே கணேசனுக்குச் சம்பளம் வந்துவிட்டது. தங்கையின் பிரசவத்துக்காக வாங்கிய நூறு ரூபாய்க் கடனுக்கு இருபது ரூபாய் கொடுத்து விட்டுப் பாக்கியை வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்திருந்தான். அவன் முகத்தை அன்று ஏனே பார்க்கச் சகிக்கவில்லை; அவ்வளவு வேதனை அவனுடைய முகத்தில் குடிகொண்டிருந்தது.

"காவேரி!" என்று இரைந்தான் கணேசன்.

அவள் கைக்குழந்தையுடன் வந்து அவனுக்கு எதிரே நின்றாள். அவளிடம் முப்பது ரூபாயை எடுத்துக்கொடுத்து, "இன்றே மன்னியுடன் சென்று இருபது ரூபாயில் உனக்கு ஒரு புடவையும், குழந்தைக்கு ஒரு சட்டையும்

வாங்கிக்கொள். பாக்கிப் பத்து ரூபாய் இருக்கிறதல்லவா? அதைச் செலவுக்கு வைத்துக்கொள். நாளைக்கே நீ ஊருக்குக் கிளம்பிவிடலாம், போ!'' என்றான்.

அவள் போய்விட்டாள்.

வீட்டுக்காரர் வந்தார்; அவரிடம் இரண்டு மாத வாடகைக்கு நாற்பது ரூபாயை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

மரகதத்தினிடம் இருபத்தைந்து ரூபாய் கொடுத்து, அதை உடனே அவள் சிநேகிதியிடம் கொடுத்துவிட்டு வரச் சொன்னான்.

மறக்காமல் மாடிக்கு ஓடோடியும் சென்று, சதாவதானத்தினிடம் ஐந்து ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு வந்த பிறகு, ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டான்.

பால்காரனுக்குப் பன்னிரண்டு ரூபாய்; வண்ணாத்திக்கு ஏழு ரூபாய்; டாக்டருக்குப் பத்து ரூபாய்—தனித் தனியே எடுத்து வைத்தான்.

மொத்தம் 149 ரூபாய் ஆயிற்று!

பாக்கி ஒரே ஒரு ரூபாய் இருந்தது. கொஞ்சங்கூட யோசிக்காமல் அதை வீட்டுச் செலவுக்காகத் தன் மனைவியிடம் அப்படியே, அப்பொழுதே முழுசாகத் தூக்கிக் கொடுத்துவிட்டான்!

"ஒரு மாதச் செலவுக்கு இவ்வளவுதானா?'' என்று அவள் திடுக்கிட்டுக் கேட்டாள்.

"வாழ்க்கைச் செலவை ஒரு ஒழுங்குக்குக் கொண்டு வர வேண்டுமென்றாயே, கொண்டுவா! மேற்கொண்டு கடன் வாங்குவதுதான் உன்னுடைய புத்திமதிப்படி ஒழுங்கீனமாச்சே!'' என்றான் கணேசன் வெறுப்புடன் சிரித்துக்கொண்டே.

அவன் சிரித்ததும் அதுவரை அப்பாவை நெருங்கப் பயந்துகொண்டிருந்த குழந்தைகள் இரண்டும் கொஞ்சம் தைரியமடைந்து அவனை நெருங்கின.

"அப்பா! என்னை எப்போ சர்க்கஸுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போவே?" என்று கேட்டாள் பானு.

"முதல் தேதி!"

"சாக்லெட்......?"

"முதல் தேதிக்குத்தான்!"

"எனக்கு நோட்டுப் புத்தகம் எப்போ அப்பா, வாங்கி வருவே?" என்று கேட்டான் முரளி.

"முதல் தேதி!"

"ஸைக்கிள்......?"

"முதல் தேதிக்குத்தான்!"

"இந்த முதல் தேதிக்கு ஒரு முடிவே கிடையாதோ?" என்றாள் மரகதம்.

"நம் வாழ்வு முடியும்வரை அதற்கு ஒரு முடிவே கிடையாது!" என்று அழுத்தந் திருத்தமாகச் சொன்னான் கணேசன்.

★★ எங்கள் ஏகாம்பரம் ★★

வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகப் பம்பாயின்மீது நான் படையெடுத்து வந்து எத்தனையோ வருஷங்களாகி விட்டன. ஆயினும் எங்கள் டிவிஷனையும் எங்களுடைய டிவிஷன் கௌன்ஸிலரான ஏகாம்பரம் அவர்களையும் என்னால் இன்றுவரை மறக்க முடியவில்லை.

சிலர் உலகத்தைச் சீர்திருத்த நினைக்கிறார்கள்; சிலர் தங்கள் தேசத்தைச் சீர்திருத்த நினைக்கிறார்கள்; சிலர் தாங்கள் பிறந்த ஜில்லாவைச் சீர்திருத்த நினைக்கிறார்கள்; சிலர் தாங்கள் வசிக்கும் வட்டாரத்தைச் சீர்திருத்த நினைக்கிறார்கள். இவர்களில் கடைசி இனத்தைச் சேர்ந்தவர் எங்கள் ஏகாம்பரம்.

நான் மட்டும் அல்ல; எங்கள் வட்டாரத்தைச் சேர்ந்த எல்லோருமே அவரை 'எங்கள் ஏகாம்பரம்' என்று 'செல்ல'மாகக் குறிப்பிடுவது வழக்கம்.

கடந்த இருபது வருஷ காலமாக இந்தப் பெயர் அவருக்கு நிலைத்துவிட்டது. அதாவது, அவர் எங்கள் வட்டாரத்துக்குக் கௌன்ஸிலராக வந்ததிலிருந்து என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்!—அதற்கு முன்னால் அந்தப் பக்கத்தில் அவரை எல்லோரும் 'பொடிக்கடை ஏகாம்பரம்' என்று அழைப்பது வழக்கம்.

ஆமாம், பூர்வாஸ்ரமத்தில் அவருடைய தொழில் பொடி வியாபாரமாய்த்தான் இருந்தது. வெகு நாட்களாக எங்கள் டிவிஷனில் நல்ல பொடி கிடைக்காம லிருந்த பெருங் குறையை அவர்தான் முதன் முதலில் நிவர்த்தி

செய்து வைத்தார். அதைப் பற்றி அவர் அடைந்த 'பெருமை இவ்வளவு அவ்வளவு அல்ல. அவரிடம் இருந்த சிறப்பான குணம் என்னவென்றால், அவர் எதையுமே, எப்பொழுதுமே தமக்கென்று செய்வதில்லை; எல்லாவற்றையும் எங்கள் டிவிஷன் வாசிகளின் நன்மைக்கென்றே செய்வார். அதற்கேற்றாற்போல் 'என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே!' என்று எழுதப்பட்ட ஒரு சிறு போர்டு அவருடைய கடையின் முகப்பை எப்பொழுதும் அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கும். பொடி வியாபாரத்தையும் ஒரு 'பணி'யாகக் கருதிய அவருடைய 'மேதை'யை என்னவென்று சொல்வது, போங்கள்!

திருவாளர் ஏகாம்பரம் அவர்களுக்கு எங்கள் வட்டாரத்தைச் சீர்திருத்த வேண்டுமென்பதில் இருந்த ஆர்வம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. அந்த ஆர்வத்தை என்னுடன் பேச நேரும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அவர் காட்டிக் கொள்ளத் தவற மாட்டார்.

தினந்தோறும் நான் கடைக்குச் செல்லும் வழியில்தான் அவருடைய வீடு இருந்தது. அவர் வசித்து வந்த தெருவைக் கடக்கும்வரை யாரும் மூக்கைப் பிடித்துக் கொள்ளாமல் செல்ல முடியாது. காரணம், அந்தத் தெருவில் பூமிக்குக் கீழே செல்லவேண்டிய சாக்கடைக் கால்வாய்களெல்லாம் மேலே சென்று கொண்டிருந்ததுதான்!

இதேமாதிரி இன்னும் எத்தனையோ தெருக்கள் எங்கள் வட்டாரத்தில் இருந்தன. வீட்டுக்கு வீடு ஒரு சாக்கடைக் கால்வாய் கிளம்பி எதிரே யிருக்கும் மைதானத்தை நோக்கி மௌனமாகச் செல்லும் காட்சியையும், கொசுக்கள் தங்களுடைய ரீங்காரத்தின் மூலம் அவற்றின் மௌனத்தைக் கலைத்து மகிழும் காட்சியையும் எங்கள் வட்டாரத்தைத் தவிர வேறு எங்கும் பார்க்க முடியாது.

இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் தொடர்ந்து நடைமுறையில் இருந்துவரும் இந்த அதிசயத்தை எண்ணி வியந்த வண்ணம் மேலே சென்றால், தெருக் கோடியில் இருக்கும் சென்னை நகர சபையாரின் போர்டு, 'தெருவை அசுத்தம் செய்யாதே; அசுத்தமே வியாதிக்குக் காரணம்' என்று நம்மை எச்சரிக்கும். இந்த எச்சரிக்கையைக் கண்டு சிரித்தால் எதிரே ஏகாம்பரம் தோன்றி "என்ன ஸார், சிரிக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்பார்.

"ஒன்றுமில்லை; இந்தத் தெருவை இவ்வளவு அழகாக வைத்துக்கொண்டு, 'அசுத்தம் செய்யாதே!' என்று கார்ப்பொரேஷன்காரர்கள் நம்மை எச்சரிக்கிறார்களே என்று நினைத்தேன்—சிரிப்பு வந்துவிட்டது!" என்பேன்.

"அதற்குத்தானே ஸார், இரண்டு வருஷங்களாக நான் கரடியாய்க் கத்திக்கொண்டு வருகிறேன்—எனக்கு உங்கள் வோட்டைப் போடுங்கள் ஐயா, இதையெல்லாம் வெளுத்துக் கட்டிவிடுகிறேன் என்று! யாராவது கேட்டால்தானே?" என்பார்.

பாவம், இரண்டு வருஷங்களாக நகர சபைத் தேர்தலில் நின்று, தாம் தோல்வியடைந்து விட்டதைத்தான் அவர் அடிக்கடி மேற்கண்டவாறு குறிப்பிடுவது வழக்கம்.

ஏகாம்பரம் இப்படியென்றால், எங்கள் வட்டாரத்தைப் பற்றியோ சொல்லவே வேண்டாம். அதன் பெருமைகளைப் பற்றிச் சொல்லப் போனால், அவை எண்ணில் அடங்கா; எழுத்தில் அடங்கா; ஏட்டிலும் அடங்கா! மலேரியாவா, வைசூரியா, காலராவா— எது வந்தாலும் அதற்கு முதல் வரவேற்பு அளிக்கும் பெருமை எங்கள் வட்டாரத்தையே சேரும். மழை காலங்களிலோ சொல்ல வேண்டியதில்லை. எங்கள் தெருக்களைப் பார்க்க இரண்டு கண்களும் இல்லாமலிருக்கக் கூடாதா என்று தோன்றும். இரண்டு நாட்கள் விடாமல் மழை

பெய்துவிட்டால் ஒரே வெள்ளக்காடுதான். அந்த வெள்ளத்தில் நீந்திக்கொண்டு சென்ருல், "இதற்குத்தானே இரண்டு வருஷங்களாக 'எனக்கு உங்கள் வோட்டைப் போடுங்கள்!' என்று நான் அடித்துக் கொள்கிறேன்!" என்று சொல்லிக்கொண்டே ஏகாம்பரம் எதிரே வந்து நிற்பார்!

இப்படி அவர் என்னைக் கண்டால் மட்டும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கவில்லை; எங்கள் வட்டார வாசிகளில் யாரைக் கண்டாலும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். இந்தத் தொந்தரவைத் தாங்க முடியாமல்தானே என்னவோ, மூன்ருவது வருஷம் அவர் தேர்தலுக்கு நின்றபோது, எங்கள் வட்டார வாசிகள் அவரையே தங்கள் கெளன்ஸிலராகத் தேர்ந்தெடுத்து விட்டார்கள்!

அத்துடன் அவருடைய கவலை தீர்ந்தது. அதற்குப் பிறகு அவரை யாரும் எதிர்த்து நின்று வெற்றிபெற முடியவில்லை. அதற்குள் வோட்டுச்சேகரிக்கும் வித்தையில் அவர் கைதேர்ந்தவராகி விட்டார். அதன் பயனுக எங்கள் வட்டார வாசிகளின் ஆதரவு இருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி, அவரே வருஷா வருஷம் கௌன்ஸிலராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்தார்!

பத்து வருஷங்களுக்குப் பிறகு ஒரு நாள் பழைய நண்பர்களைப் பார்த்துவிட்டு வரவேண்டுமென்பதற்காக நான் சென்னைக்குத் திரும்பினேன். எங்கள் வட்டாரத்தில் எத்தனையோ மாறுதல்களை நான் எதிர்பார்த்து வந்தேன். ஆனல், இங்கே வந்ததும் எந்த விதமான மாறுதலையும் காணமல் திகைத்துப் போனேன். சர்க்கார் புராதனச் சின்னங்களைப் பாதுகாப்பதுபோல் திருவாளர் ஏகாம்பரமும் எங்கள் வட்டாரத்தின் பழம் பெருமைகளைப் பாதுகாத்து வருகிருரோ என்று நினைத்தேன். இருந்தாலும் அவரை நேரில் பார்க்க வேண்டுமென்று எனக்கு ஆவலா

யிருந்தது. வழக்கம்போல் மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு சென்று அவருடைய வீட்டை அடைந்ததும், "ஏகாம்பரம் இருக்கிறாரா?" என்று ஆவலுடன் விசாரித்தேன்.

"யார் அது, ஏகாம்பரமா!" என்று கேட்டுக் கொண்டே உள்ளேயிருந்து வந்தார் ஒருவர்.

"ஆமாம், இந்த டிவிஷன் கௌன்ஸிலரைத்தான் கேட்கிறேன்!" என்றேன்.

"அவர் இந்த வீட்டை விட்டுப் போய் இரண்டு வருஷங்கள் ஆகப்போகிறதே!"

"அப்படியா! இப்பொழுது எங்கே இருக்கிறார்?"

"தியாகராய நகரில்!"

"அவருடைய விலாசம் தெரியுமா?"

"தெரியாது; அடுத்தாற்போல் இருக்கும் கடைத் தெருவில் 'ஏகாம்பரம் எம்போரியம்' என்று ஒரு ஜவுளிக் கடை இருக்கிறது. ஒருவேளை அங்கே இருப்பார்!" என்றார் அவர்.

உடனே நான் கடைத்தெருப் பக்கம் திரும்பி, ஒவ்வொரு கடையின் போர்டையும் கவனித்துக்கொண்டு சென்றேன். பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் எங்கே பொடிக்கடை இருந்ததோ, அங்கேதான் 'ஏகாம்பரம் எம்போரியம்' இருந்தது. அந்தப் பெரிய போர்டுக்குக் கீழே, 'என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே!' என்று ஒரு சிறு போர்டு தொங்கவிடப் பட்டிருந்ததைக் கண்டதும், "சந்தேகமே யில்லை; இது அவருடைய கடைதான்!" என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தேன். அங்கும் ஏகாம்பரத்தைக் காணவில்லை. உள்ளே யிருந்த ஒருவர், "உங்களுக்கு யார் ஸார், வேண்டும்?" என்று கேட்டார்.

"ஏகாம்பரம் அவர்களைப் பார்க்க வேண்டும்" என்றேன் நான் பவ்வியமாக.

"அடடா! இப்பொழுதுதான் அவர் இங்கிருந்து போனார். நீங்கள் ஒன்று செய்யுங்கள்; நேரே 'டவு'னுக்குச் செல்லுங்கள். அங்கே 'ஏகாம்பரம் ஜுவல்லர்ஸ்' என்று ஒரு கடை இருக்கிறது. அந்தக் கடையில் அவரைப் பார்க்கலாம்" என்றார்.

எப்படியாவது அவரைப் பார்த்துவிட வேண்டுமென்ற ஆவலில் அடுத்த நிமிஷமே நான் சைனா பஜாருக்குக் கிளம்பினேன். ஆனால் என்ன ஏமாற்றம்! அங்கும் ஏகாம்பரத்தைக் காணவில்லை!!

'பணி செய்து கிடப்பதையே தங்கள் கடனாகக் கொண்டவர்களுக்கு ஓய்வென்பதே இருக்காதோ!' என்று எண்ணி நான் தயங்கிக் கொண்டிருந்தபோது, அங்கிருந்த ஒருவர் என்னை நோக்கி, "யாரைப் பார்க்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

"ஏகாம்பரம் அவர்களைத்தான் பார்க்கிறேன்!" என்றேன்.

"அவர் இப்பொழுது தியாகராய நகரிலிருக்கும் பாண்டி பஜாரில் இருப்பார். அங்கே 'ஏகாம்பரம் அண்டு ஸன்ஸ் — கெமிஸ்ட்ஸ் அண்டு ட்ரக்கிஸ்ட்ஸ்' என்று ஒரு மருந்துக் கடை இருக்கிறது. இந்த நேரத்தில் அவரை அங்குதான் பார்க்கலாம். ஒருவேளை அங்கில்லாவிட்டாலும் அடுத்தாற்போல்தான் அவருடைய பங்களா இருக்கிறது. 'ஏகாம்பர நிலையம் எங்கே இருக்கிறது?' என்று கேட்டால் யாரும் சொல்வார்கள். அந்தப் பங்களாவின் முகப்புச் சுவரில்......" என்று அவர் மேலும் மேலும் சொல்லிக்கொண்டே போனார்.

நான் பொறுமையிழந்து, "......அந்தப் பங்களாவின் முகப்புச் சுவரில் 'என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே' என்று எழுதியிருக்கும். அந்தப் பங்களாவிலும் அவர் இல்லாவிட்டால், கார்ப்பொரேஷன் கட்டிடத்தில் கட்டா

யம் இருப்பார். அங்கும் இல்லாவிட்டால்......'' என்று அவருடன் சேர்ந்து சொல்ல ஆரம்பித்தேன்.

அந்த மனிதர் என்னை விறைத்துப் பார்த்தார். நானும் பதிலுக்கு அவரை விறைத்துப் பார்த்துக்கொண்டே நடையைக் கட்டினேன்.

எதிரே என்னுடைய நண்பன் கைலாசம் வந்து கொண்டிருந்தான். அவனைப் பார்த்ததும், "என்னப்பா, கைலாசம்! இந்த ஏகாம்பரத்தைப் பார்க்கவே முடியாதோ?'' என்றேன் வெறுப்புடன்.

"ஏன், நீ அவருக்காகத்தான் அலைந்து கொண்டிருக்கிறாயா? அட, பைத்தியமே! இப்பொழுதெல்லாம் அவரை அவ்வளவு லேசில் பார்த்துவிட முடியாதே! அப்படிப் பார்ப்பதாயிருந்தால் முன்னாலேயே அவருக்கு எப்பொழுது செளகரியப்படும் என்று கேட்டுக் கொண்டுதான் நீ வந்திருக்க வேண்டும்!'' என்றான் அவன்.

எனக்கு ஒரே வியப்பாயிருந்தது. "என்ன, அவ்வளவு தூரம் அவர் முன்னுக்கு வந்துவிட்டாரா?'' என்றேன்.

"ஆமாம், நம் டிவிஷனுக்குக் கௌன்ஸிலரானாரோ இல்லையோ! — டிவிஷன் முன்னுக்கு வருவதற்குப் பதிலாக அவர் முன்னுக்கு வந்துகொண்டிருக்கிறார்!'' என்றான் அவன்.

★★ வாழ வழியில்லை! ★★

கடைசி கடைசியாக எங்களுக்கு அப்படித்தான் தோன்றிற்று. அதாவது, "நாங்கள் இந்த உலகத்தில் வாழ வழியில்லை!" என்று.

என்ன, 'எங்களுக்கு' என்று சொன்னேன்?— இல்லை, இல்லை; எனக்குத்தான்!

இந்தத் தீர்மானத்துக்கு நான் திடீரென்று வந்து விடவில்லை; எவ்வளவு தூரம் முடியுமோ, அவ்வளவு தூரம் தீர்க்காலோசனை செய்த பிறகுதான் வந்தேன்.

"இதை அவளிடம் இன்றே சொல்லிவிட வேண்டும்— சொல்லுவதாவது? எழுதிவிட வேண்டும்!"

இந்த எண்ணம் தோன்றியதும் ஒரு நிமிஷம்கூட நான் தாமதிக்கவில்லை; தாமதித்ததெல்லாம் போதும் என்று உடனே ஒரு காகிதத்தை எடுத்தேன்; விஷயத்தை 'விறு விறு' வென்று எழுதினேன்; அதை உறைக்குள் போட்டுத் திணித்துத் தபாலில் சேர்த்தேன்.

அப்புறந்தான் என்னால் வேறு காரியம் பார்க்க முடிந்தது!

கடிதத்தில் "மொட்டைத் தாதன் குட்டையில் விழுந்தான்!" என்று வெறுமனே எழுதிவிடவில்லை. "ஏன் விழுந்தான், எப்படி விழுந்தான்?" என்றெல்லாம் விவரித்துத்தான் எழுதினேன். ஏன் தெரியுமா? என்னுடைய பேச்சுக்கு எதிர்ப்பேச்சின்றி அவள் அப்படியே

என்னுடைய தீர்மானத்தை அங்கீகரித்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம்தான்!

ஆனால், என்ன கஷ்டம் பாருங்கள்; அதுதான் அவளிடம் நடக்கவில்லை.

எல்லாவற்றையும் பொறுமையுடன் படித்துவிட்டு அவள் எனக்கு என்ன எழுதியிருந்தாள், தெரியுமா?—அதை ஏன் கேட்கிறீர்கள், போங்கள்!

இத்தனைக்கும் அவள் எழுதியிருந்தது ஒரே ஒரு வார்த்தைதான். அந்த ஒரு வார்த்தை—அந்த ஒரே ஒரு வார்த்தை—என்னை என்ன தாக்குத் தாக்கிவிட்டதென்கிறீர்கள்!—அப்பப்பா! பொல்லாதவர்கள் ஐயா, இந்தப் பெண்கள்! மிகமிகப் பொல்லாதவர்கள்!

அவள் எழுதியிருந்த அந்த வார்த்தையைப் படித்த பிறகு எனக்கே என்னுடைய தீர்மானத்தில் சந்தேகம் வந்துவிட்டது. எனக்கு மட்டும் என்ன? என்னுடைய கதையைக் கேட்டால் உங்களுக்கே அந்தச் சந்தேகம் தோன்றினாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லைதான்!

★

அந்தச் சங்கத்தின் பெயர் இன்னதென்று எனக்கு இப்பொழுது ஞாபகமில்லை. ஆனால், பல பெண்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஏதோ கூத்தடிக்கும் சங்கம் அது என்பதுமட்டும் என்னுடைய நினைவில் இன்றும் தங்கியிருக்கிறது. அந்தச் சங்கத்துக்கு அவள் காரியதரிசி. அதற்கு ஒரு சமயம் வருஷாந்திர விழா நடந்தபோது, அதில் என்னைப் பேசுவதற்கு அவள் அழைத்திருந்தாள்.

பெண்களுக்கு மத்தியில் போய்ப் பேசுவதற்கு எனக்கு முதலில் கொஞ்சம் வெட்கமாயிருந்தது. ஆகவே, "எனக்குப் பதிலாக யாராவது ஒரு பெரியவரை அழைத்துப் பேசச்சொல்லுங்கள்!" என்று எழுதினேன். அதற்கு

அவள் கன்னத்தில் அடித்தாற்போல், "நாங்கள் பாட்டி மார்களல்ல; நீங்களே வாருங்கள்!" என்று எழுதினாள்.

அதற்குமேல் என்னால் ஒன்றும் சொல்லமுடியவில்லை. அடக்க ஒடுக்கத்துடனும் பயபக்தியுடனும் சென்று அந்த மாதர் மகாசபையில் பேசினேன். விழாவில் கலந்து கொண்ட பிறகு அதுவரை என்னைப் பிடித்திருந்த வெட்கமும் போன இடம் தெரியாமல் போயே போய்விட்டது. எல்லாம் இடத்தின் விசேஷம் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்!

காரியதரிசி வந்தனோபசாரம் கூறியதும் என்னை வழியனுப்ப வந்தாள். வாசலைக் கடந்ததும், "தங்களுடைய பிரசங்கம் ரொம்ப ஜோர்! ரொம்ப ரொம்ப ஜோர்! எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது!" என்றாள்.

இதைச் சொல்லிவிட்டு அவள் ஒரு காரணமுமின்றிச் சிரித்தது, என்னை என்னவோ செய்தது. அதன் காரணமாகத்தானோ என்னவோ, "நல்ல வேளை! என்னுடைய பிரசங்கத்தை மட்டுந்தானே உங்களுக்குப் பிடித்தது?" என்று நான் கொஞ்சம் கிருதக்காகக் கேட்டுவிட்டேன்

அவள் சளைக்கவில்லை; "உங்களையுந்தான்!" என்று சொல்லிவிட்டு எடுத்தாள் ஓட்டம்.

அவ்வளவுதான்; அன்றைய தினத்திலிருந்து நான் அவளுடைய காதலனானேன்; அவள் என்னுடைய காதலியானாள்.

இருவருக்கும் கடிதப் போக்குவரத்து வருஷக் கணக்கில் நீடித்தது. அப்படி நீடித்ததற்குக் காரணம், எங்களுடைய 'காதல் பிரச்னை'யில் இருந்த ஒரே ஒரு சிக்கல்தான். அந்தச் சிக்கல் அப்படியொன்றும் அற்ப சொற்பமானதுமல்ல; அகில உலகத்தையும் இன்றுவரை ஆட்டிவைத்துக் கொண்டிருப்பது!

அப்படிப்பட்ட சிக்கல்தான் என்ன என்று கேட்கிறீர்களா?—அவள் ஒரு ஜாதி, நான் ஒரு ஜாதி!

இந்த ஜாதி வித்தியாசம் எங்களுக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்திருக்கத்தான் செய்தது. அதாவது, எப்படித் தெரிந்திருந்தது என்கிறீர்கள்? நான் ஆண் ஜாதி என்றும் அவள் பெண் ஜாதி என்றும் தெரிந்திருந்தது!

எங்களுக்குத் தெரிந்த இந்த உண்மையை எங்களுடைய பெற்றோர் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை; நண்பர்கள் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை; உறவினர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை; ஊராரும் உலகத்தாரும் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை!

*

எங்கள் காதலுக்கு உவமை சொல்லவேண்டுமானால் சந்திரனைத்தான் சொல்ல வேண்டும். ஏனெனில், எங்கள் காதல் சில சமயம் வளர்பிறைபோல் வளர்வதும் உண்டு; தேய்பிறைபோல் தேய்வதும் உண்டு. இந்த வளர்ச்சியும் தேய்வும் அநேகமாக அடிக்கடி மாறும்' எங்களுடைய மனோபாவத்தைப் பொறுத்தே இருந்தன.

ஒருசமயம் நாங்கள் நினைப்போம்—"இந்த உலகமே எதிர்த்து நின்றாலும் நாம் நம்முடைய காதலைக் கைவிடக் கூடாது" என்று; இன்னொரு சமயம் நினைப்போம்—"இந்த உலகத்தை வெறுத்துக்கொண்டு நாம் தனியாக இருந்து என்னத்தைச் செய்வது?" என்று!

இப்படியாக எங்களுடைய மனம் பேதலித்து நின்றாலும், அவற்றையும் அறியாத ஏதோ ஒன்று எங்களை விடாப் பிடியாகப் பிடித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தது. அது நாங்கள் பரஸ்பரம் கடிதம் எழுதிக்கொள்வதோடு திருப்தி யடையவில்லை; அடிக்கடி நேரில் சந்திக்க வேண்டுமென்றும், அளவளாவ வேண்டுமென்றும், அன்புடன் இறுகத் தழுவி ஆனந்தபாஷ்பம் சொரிய வேண்டுமென்றும் அந்தச் சக்தி எங்களைத் தூண்டிவந்தது.

இந்தத் தூண்டுதலினுல், ஒரு முறை அவளை என் வீட்டுக்கு வா என்று நான் துணிந்து அழைத்துவிட்டேன்!

அவள் வந்தாள்; வாசலில் நின்ருள். நான் அவளைப் பார்த்தேன்; அவள் என்னைப் பார்த்தாள். நான் புன்னகை புரிந்தேன்; அவளும் புன்னகை புரிந்தாள்.

அந்த ஒரு கணத்திற்குப் பிறகு......?

அப்பா பார்த்துவிட்டால்......? அண்ணு பார்த்து விட்டால்......? அம்மா பார்த்து விட்டால்......? அக்கா பார்த்துவிட்டால்......?

இப்படி அடுத்தடுத்துப் பல கேள்விகள் அடுக்கடுக்காக என் உள்ளத்தில் எழுந்தன. அவ்வளவுதான்; என் கண்களில் பீதி நிறைந்தது; கால்கள் தரையில் பாவவில்லை; தடுமாறின.

ஏன் இந்த நடுக்கம்? அப்பா அம்மா, அண்ணு அக்கா எல்லோரும் என்னுடைய ஜன்ம விரோதிகளா, என்ன?—விரோதிகள் இல்லையென்ருல் எனக்குப் பிடித்தமான அவளை என் வீட்டுக்குள் அழைக்க என்னல் ஏன் முடியவில்லை?

இந்நிலையில் ஆவலுடன் என்னிடம் ஏதோ சொல்லத் துடித்த அவள், அசடு வழியும் என் முகத்தைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டு நின்ருள்!

நானே எப்படியாவது ராஜ விழி விழிப்பதென்று தீர்மானம் செய்துகொண்டு, அதற்காகப் பெரும் பிரயத்தனம் செய்து பார்த்தேன்.

முடியவில்லை; அவள் திரும்பிப் போனுள்!

அடுத்தபடி, எனக்கென்று நான் தனியாக எங்கேயாவது ஓர் அறையை வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொள்வ

தென்றும், அந்த அறைக்கு அடிக்கடி அவள் வந்து என்னைச் சந்தித்துவிட்டுச் செல்வதென்றும் எங்களுக்குள் தீர்மானமாயிற்று. அதன்படியே நானும் படாத பாடு பட்டு ஓர் அறையை வாடகைக்குப் பிடித்தேன்.

அவள் வந்தாள்; எனக்கு எதிரேயிருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்தாள்.

நான் கதவைச் சாத்தித் தாளிடப் போனேன்.

"பிறருடைய கவனத்தைக் கவருவதற்கு வேறு வினை வேண்டியதில்லை!" என்றாள் அவள்.

எனக்கும் அது உண்மையாகப் பட்டது. கதவைத் தாளிடாமல் வெறுமனே சாத்திவிட்டு வந்து உட்கார்ந்து, அவளுடைய மிருதுவான கரத்தை மெல்லப் பற்றினேன்.

அவள் என் உடலையும் உயிரையுமே தன் வசப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு மந்திரச் சிரிப்பால் என்னைக் காந்தம்போல் இழுத்தாள்.

நான் அவளுடைய கரத்தைக் கொஞ்சம் அழுத்திப் பிடித்து, "அப்பா! இதற்காக நாம் எவ்வளவு நாட்கள் காத்திருக்கவேண்டியிருந்தது!" என்று சொல்லிப் பெரு மூச்சு விட்டேன். அதற்குள், "என்னடா, கதவைச் சாத்திக் கொண்டு......?" என்று கேட்டுக்கொண்டே, எதிர் பாராத விதமாக வந்து சேர்ந்தான் என் நண்பன் நாராயணன்.

இருவரும் திடுக்கிட்டு அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தோம்.

"ஓ!" என்று அவன் ஒரு தினுசாக நீட்டி முழக்கிக் கொண்டே வெளியே சென்றான். அவன் வெளியே சென்றதும் 'களுக்' என்ற சிரிப்பொலி எங்கள் காதில் விழுந்தது.

"என்னுடைய நண்பன் எப்படிப்பட்டவன், தெரியுமா? கோயபெல்ஸின் திரு அவதாரம்!" என்றேன் நான்.

"பார்த்தாலே தெரிகிறதே! இங்கிலீஷ்காரனிட மிருந்து ஹாட்டும் சூட்டும் போடக் கற்றுக்கொண்ட மனுஷன், அவனிடமிருந்து கொஞ்சம் ஒழுங்கும் கற்றுக் கொண்டிருக்கக் கூடாதோ?" என்றாள் அவள்.

எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. "அது என்ன ஒழுங்கு?" என்று கேட்டேன்.

"இங்கிலீஷ்காரன் இப்படியா 'திடுதிப்' என்று பிறத்தியாருடைய அறைக்குள் நுழைவான்? கதவைத் தட்டிக்கொண்டு வெளியிலே அல்லவா நிற்பான்? உள்ளே யிருப்பவர்கள் 'வா' என்று சொல்வதற்கு முன்னால் அவன் வரவே மாட்டானே!" என்றாள் அவள்.

"அந்த வழக்கம் இங்கிலாந்தில்தானே?" என்றேன்.

"ஏன், இந்தியாவில் மட்டும் யாராவது வேண்டா மென்கிறார்களாக்கும்!" என்று சொல்லிக்கொண்டே எழுந்து அவள் நடையைக் கட்டினாள்; நான் தடுக்கவில்லை.

★

இந்தச் சோதனைக்குப் பிறகு என் உள்ளத்தில் புயல் வீச ஆரம்பித்துவிட்டது. நண்பன் நாராயணனைப் பார்த்து, அவனை எனக்கு முன்பின் தெரியாதென்றும், தான் நடிக்கப் போகும் உதவி நாடகம் ஒன்றுக்கு டிக்கெட் விற்ப, தற்காக அன்று என்னைத் தேடி வந்திருந்தானென்றும் ஒரு மகத்தான பொய்யைச் சிருஷ்டித்துச் சொன்ன பிறகு தான் என் மனம் ஒருவாறு நிம்மதி யடைந்தது.

அதற்குப் பிறகாவது நாங்கள் 'சும்மா இருப்பதே சுகம்' என்று இருந்துவிட்டோமோ என்றால், அதுதான் இல்லை!

இன்னதென்று தெரியாத அந்தச் சக்தி எங்களை மீண்டும் ஆட்டுவித்தது; நாங்கள் ஆடினோம்!

அதன்படி, மூன்றாவதாக இருவரும் ஏதாவது ஒரு பொது இடத்தில் சந்திப்பதென்ற முடிவுக்கு வந்தோம்.

அன்று மாலை ஆறரை மணிக்குக் குறிப்பிட்ட சினிமா ஒன்றுக்குச் செல்வதென்றும், ஒருவரையொருவர் எதிர் பாராமலே மேல் வகுப்புக்குச் சென்று விடுவதென்றும் தீர்மானித்தோம்.

என்னத்தைச் சொல்ல?—நான் சினிமாவுக்குச் சென்றது அதுதான் முதல் தடவையல்ல; எத்தனையோ தடவை சென்றிருக்கிறேன். அவ்வாறு சென்றபோதெல்லாம், "எனக்குப் பின்னால் யார் வருகிறார்கள், என்னைச் சுற்றி யார் யார் நிற்கிறார்கள்?" என்றெல்லாம் நான் கவனித்ததே கிடையாது. அன்று என்னடா என்றால், என்னுடைய கவனமெல்லாம் எனக்குப் பின்னால் வந்தவர்கள் மீதும், என்னைச் சுற்றி நின்றவர்கள் மீதுமே சென்றது.

"இதென்ன சங்கடம்!" என்று எண்ணிக்கொண்டே டிக்கெட்டை வாங்கினேன். மாடிப்படி ஏறியதும் எனக்குப் பின்னால் 'தடதட' வென்ற சத்தம் கேட்டது. "நம்மை யார் தொடர்ந்து வருகிறார்கள்?" என்று திரும்பிப் பார்த்தேன். யாருமில்லை; படிகள் மரப் படிகளாதலால் நான் ஏறியபோது கேட்ட சத்தம் அது!

எனக்கு முன்னாலேயே அவள் வந்து அங்கே உட்கார்ந்திருந்தாள். நான் சிரித்துக்கொண்டே சென்று அவள் பக்கத்தில் அமர்ந்தேன்.

"ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

"ஒன்றுமில்லை!" என்று மழுப்பிவிட்டுச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். எங்கள் இருவரைத் தவிர அங்கு வேறு யாருமே இல்லை!

அந்த நிமிஷம் எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமாய்த்தான் இருந்தது. "இன்றைக்காவது மனம் விட்டுப் பேசலாம்" என்று எண்ணிக்கொண்டேன்.

அடுத்த நிமிஷம் அதற்கும் வந்தது ஆபத்து! எங்கிருந்தோ பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் ஒருவர் பின் ஒருவராக வந்து சேர்ந்தார்கள். வந்தவர்களுக்கு உட்கார இடமா இல்லை? எங்களுக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் எவ்வளவோ இடம் இருக்கத்தான் செய்தது. ஆயினும் அவர்கள் அனைவரும் எங்களைச் சுற்றியிருந்த இடங்களிலேயே உட்கார்ந்தார்கள்!

எங்களுடைய வயிற்றெறிச்சலைக் கொட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்பதில்தான் இந்த ஜனங்களுக்கு எவ்வளவு ஆர்வம்! ஏழேழு ஜன்மத்துக்கும் தொடர்ந்து வரும் என்கிறார்களே, அந்தப் பாவத்தைப் போலல்லவா இவர்கள் எங்கு சென்றாலும் எங்களை விடாமல் தொடர்ந்து வந்து தொலைகிறார்கள்!

எங்களுக்கு வந்த ஆத்திரத்தில் அவர்களையெல்லாம் வாயாரத் திட்ட வேண்டும்போல் இருந்தது. ஆனால் அத்தனை பேருக்கு மத்தியில் அது சாத்தியமா? ஆகவே, அவர்களை மனமாரத் திட்டிக்கொண்டு பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தோம்.

படம் முடிந்ததும் ஒருவரையொருவர் எதிர்பார்க்கவில்லை; 'பதவிசு'கள்போல அவரவர்களுடைய வீட்டை நோக்கி நடையைக் கட்டிவிட்டோம்.

அன்றிரவுதான் விடிய விடிய நான் யோசித்தேன்; அப்படியும் இப்படியுமாக ராஜ நடை நடந்த வண்ணம் யோசித்தேன்; கட்டிலில் உட்கார்ந்து வீட்டு முகட்டைப் பார்த்தவண்ணம் யோசித்தேன்; மல்லாந்து படுத்துக் கொண்டும் மண்டையைக் குடைந்து கொண்டும் யோசித்தேன். அதன் பயனாகத்தான் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டிருந்த தீர்மானத்துக்கு நான் வந்தேன். அதாவது, "நாங்கள் இந்த உலகத்தில் வாழ வழியில்லை!" என்று.

உடனே என்னுடைய தீர்மானத்தை அவளுக்கு எழுதினேன்—வருத்தத்துடன்தான்!

என்னுடைய வருத்தத்தை அவள் பொருட்படுத்த வில்லை. அதற்குப் பதிலாக, "இந்தப் பரந்த உலகத்தில் நாம் வாழ வழியா இல்லை? வழி இருக்கத்தான் இருக் கிறது. ஆனால், உங்களுக்கு என்மீது காதல்தான் இல்லை!" என்று அவள் எழுதியிருந்தாள்.

இதைப் படித்ததும் எனக்குச் 'சுருக்' கென்றது!

என்ன அக்கிரமம், இது!—எவ்வளவு பொல்லாதவள், அவள்!

எனக்கு அவள்மீது காதல் இல்லையாமே!

ஒருவேளை அவள் சொல்வதும் உண்மையா யிருக் குமோ!—அவ்வளவுதான்; என்னுடைய தீர்மானத்தில் எனக்கே சந்தேகம் வந்துவிட்டது. அப்படியே அசந்து உட்கார்ந்துவிட்டேன். உட்கார்ந்து, நெடுநேரம் ஆழ்ந்து யோசித்தேன்—ஆம், அவள் சொல்வது உண்மை; முற்றிலும் உண்மை; முக்காலும் உண்மை!

அவள்மீது எனக்கு உண்மையிலேயே காதல் இருந் தால், அந்தக் காதல் எந்தச் சக்தியைத்தான் எதிர்த்து நிற்காது?

★★ எத்தனை பேரோ! ★★

நீங்கள் 'கஸ்தூரி பவன'த்துக்குச் சென்றிருந்தால் அங்கே பெரியசாமியையும் சின்னச்சாமியையும் பார்த்திருக்கலாம். இரவிலும் பகலிலுமாக இருவரும் அந்தப் பங்களாவைக் காவல் காத்து வருபவர்கள். ஒரு வாரம் பெரியசாமி பகலில் காவல் காத்தால், இன்னொரு வாரம் சின்னச்சாமி இரவில் காவல் காப்பான். இப்படியே இருவரும் அந்தக் கஸ்தூரி பவனத்தை மாறி மாறிக் காவல் காத்து வந்தார்கள்.

பகலில் காவல் காப்பவன் காலை ஆறு மணிக்கே பங்களாவுக்கு வந்துவிடவேண்டும். அதற்குப் பிறகு இரவு எட்டு மணிக்குத்தான் அவன் வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும். இரவில் காவல் காப்பதற்காக எட்டு மணிக்கு வருபவன், காலை ஆறு மணிக்குத்தான் வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும். மத்தியில் அவர்கள் இருவரும் அந்தப் பங்களாவின் வாயிலை விட்டு அப்படி இப்படி நகரக் கூடாது; நின்றது நின்றபடி நிற்கவேண்டும். இவ்வாறு அவர்கள் ஒரு நாள் இரண்டு நாட்கள் அல்ல; ஒரு மாதம் இரண்டு மாதங்கள் அல்ல; ஒரு வருடம் இரண்டு வருடங்கள் அல்ல; எத்தனையோ நாட்களாக, எத்தனையோ மாதங்களாக, எத்தனையோ வருடங்களாக நின்று வருகிறார்கள்!

அந்தப் பங்களாவில் வேலை பார்க்க வந்தபோது பெரியசாமிக்கு வயது இருபத்திரண்டு; சின்னச்சாமிக்கு வயது இருபது. இன்று அவர்கள் இருவரும் கிட்டத்தட்ட அறுபதாவது வயதை எட்டிப் பிடித்துக்கொண்

டிருக்கிறார்கள். ஆயினும் கஸ்தூரி பவனத்தின் வாயிலில் அவர்கள் இன்றுவரை உட்காரவில்லை!

அரிதினும் அரிதான மானிடப் பிறவி எடுத்த அவர்கள் இருவரும், பகலில் வேலை செய்யும்போது இரவில் தூங்குவார்கள்; இரவில் வேலை செய்யும்போது பகலில் தூங்குவார்கள். இதைத் தவிர அவர்கள் வேறொன்றும் அறியார்கள்; அறிவதற்கு வேண்டிய அவகாசமும் அவர்களுக்குக் கிடையாது!

காலைக் கதிரவனின் பொன்னிறக் கிரணங்களிலோ, மாலைக் கதிரவனின் செந்நிறக் கிரணங்களிலோ அவர்கள் தங்கள் கருத்தைச் செலுத்துவதில்லை; வெண்ணிலவின் தண்ணொளியிலும் அவர்கள் தங்கள் மனதைப் பறிகொடுப்பதில்லை; முடிவில்லாத வானத்தில் தவழ்ந்து விளையாடும் மேகக் கூட்டங்களைக் கண்டோ, சுடர்விட்டு ஒளிரும் நட்சத்திரக் குழுவைக் கண்டோ அவர்கள் மகிழ்வதில்லை; வானளாவிய மரங்களும் மலைகளும் அவர்களுடைய கவனத்தைக் கவருவதில்லை; அதிகாலையில் கேட்கும் பட்சி ஜாலங்களின் உதயகீதமும், அர்த்தராத்திரியில் கேட்கும் ஆந்தையின் அலறலும், ஓயாத ஒழியாத கடல் அலைகளின் பேரிரைச்சலுங்கூட அவர்கள் காதில் விழுவதில்லை!

"ஹிட்லர் உயிருடன் இருக்கிறாரா, இல்லையா?"—"மூன்றாவது உலக மகா யுத்தம் எப்பொழுது வரும்?"—"உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு மந்திரிமார்கள் இன்னும் எத்தனை அறிக்கைகள் விடவேண்டும், எத்தனை பிரசங்கங்கள் செய்யவேண்டும்?"—"நகரசுத்தித் தொழிலாளிகள் வேலை நிறுத்தம் செய்வதற்கும், அதிகாரிகள் அவர்களுடைய குடிசைகளைப் பிய்த்து எறிவதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?"—"விதவா விவாகம் வேண்டுமென்று புருஷர்கள் என்னதான் காடியாய்க் கத்தினாலும் பெண்

கள் ஏன் மௌனம் சாதிக்கிறார்கள்?''—இம்மாதிரி பிரச்னைகளுக்கும், பெரியசாமி-சின்னச்சாமிக்கும் ரொம்ப ரொம்ப தூரம்!

இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்போது, ''கஸ்தூரி பவனத்தைக் காவல் காக்கத்தானா இவர்கள் பிறந்தார்கள்?'' என்று நமக்குக் கேட்கத் தோன்றுகிறதல்லவா?-அதுகூட அவர்களுக்குத் தோன்றுவதில்லை!

இன்னும் சொல்லப் போனால், ''நாம் ஏன் பிறந்தோம், எதற்காக உயிர் வாழ்கிறோம்?'' என்றுகூட அவர்கள் சிந்திப்பதில்லை. அதற்கு வேண்டிய நேரந்தான் அவர்களுக்கு இல்லையோ, அல்லது மனந்தான் இல்லையோ —யார் கண்டார்கள்?

கடவுள் எல்லோருக்கும் பொதுவானவர் என்றாலும் அவருடைய கடாட்சத்தை ஒரு சிலர்தான் பெற முடிகிறதல்லவா? அப்படிப் பெற்றவர்களில் வைரவன் செட்டியாரும் ஒருவர். கஸ்தூரி பவனம் அவருடைய சொந்தப் பங்களாதான். இகவாழ்க்கையிலுள்ள சுகங்கள் அத்தனையையும் அனுபவித்து அனுபவித்து அவர் அலுத்துப் போனவர். ஆனால், அதற்காகப் பரலோகம் சென்றுவிடவும் அவர் விரும்பவில்லை. இத்தனைக்கும் இகலோகத்தைவிடப் பரலோகம் எத்தனையோ விதத்தில் சிறந்தது என்பதை அவர் அறிந்துதான் இருந்தார். தாம் அறிந்த அந்த உண்மையைப் பிறருக்கு எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டும் வந்தார். ஆனால், அவர் மட்டும் அந்த வழியைப் பின்பற்ற ஏனோ தயங்கினார். இல்லையென்றால் வைர வியாபாரியான அவருக்குப் பரலோகம் செல்ல வழியா தெரியாமலிருக்கும்?

எந்தவிதமான ஆசையும் இல்லாமலிருந்த அவருடைய உள்ளத்தில், சில நாட்களாக ஒரே ஒரு ஆசை மட்டும்

கிடந்து தவித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த ஆசை வேறொன்றுமில்லை; தானும் ஒரு மந்திரியாக வேண்டுமென்ற ஆசைதான்! - இந்த ஆசைக்குக் காரணம், ஏழைகளுக்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டுமென்பதில் தமக்குள்ள ஆர்வந்தான் என்று அவர் சொல்லிக்கொண்டார். இதைத் தவிர அவருடைய ஆசைக்கு வேறொரு காரணமும் இல்லையா என்று சில 'சந்தேகப் பிராணி'கள் ஆராய ஆரம்பித்தார்கள். இத்தகைய 'தேசத் துரோகி'களைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் செட்டியாருக்கு ஆத்திரம் பொங்கி வந்ததில் ஆச்சரியமென்ன?

இத்தனைக்கும் வைரவன் செட்டியார் அவசரக்காரர் அல்ல; எந்தக் காரியத்தையும் ஆற அமர யோசித்துச் செய்பவர். பெரியசாமியையும் சின்னச்சாமியையும் வேலைக்கு அமர்த்திக்கொள்ளும் விஷயத்தில்கூட அவர் எத்தனையோ நாட்கள் யோசித்தார். அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் மாதம் பதினைந்து ரூபாய் சம்பளம் என்று தீர்மானம் செய்வதற்கு முன் அவர் ஒரு சின்னக் கணக்கும் போட்டுப் பார்த்தார். அதாவது, அவர்களுக்குப் பதிலாகப் பேஷான ராஜபாளையத்து நாய் ஒன்றை வாங்கி வளர்த்தால் என்ன செலவாகும் என்று எண்ணிப் பார்த்தார். அவ்வாறு எண்ணிப் பார்த்ததில் அந்த நாய்க்கு மாதம் முப்பது ரூபாய்க்குக் குறையாமல் செலவாகும் என்று தெரிந்தது. அதுமட்டுமில்லை; இவர்களுக்கும் நாய்க்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசமும் இருக்குமல்லவா?

நாய்க்கு என்ன தெரியும்? எஜமானைக் கண்டால் வாலைக் குழைக்கவும், அன்னியரைக் கண்டால் குரைக்கவுந்தான் தெரியும். எஜமான் காரில் ஏறும்போதும் இறங்கும்போதும் கதவைத் திறந்துவிட அதற்குத் தெரியுமா? 'ஹாரன்' சத்தம் கேட்டதும் அலறியடித்துக் கொண்டு ஓடிவந்து, பங்களாவின் கேட்டைத் திறந்துவிட அதற்குத் தெரியுமா? 'ஏய்!' என்று கூப்பிட்ட மாத்திரத்

தில் ஓடோடியும் வந்து, 'என், சாமி!' என்று மரியாதை செலுத்த அதற்குத் தெரியுமா? இன்னும், 'இரவில் தூங்கினுயோ, உன்னை வேலையிலிருந்து நீக்கிவிடுவேன்!' என்றும், 'நின்ற இடத்திலேயே நிற்காமற் போனுயோ, விரட்டி விடுவேன்' என்றும் நாயைப் பயமுறுத்த முடியுமா?—இப்படிப் பல செளகரியங்களையும் உத்தேசித்துத்தான் அவர் பெரியசாமியையும் சின்னச்சாமியையும் தமது பங்களாவைக் காவல் காக்க வைத்துக்கொண்டார். "ஏதோ, எசமான் புண்ணியத்திலே கால் வயிற்றுக் கஞ்சியாவது குடிக்கிருேமே!" என்ற திருப்தியுடன் அவர்களும் அந்த வேலையைச் செய்து வந்தனர். வேறு என்ன திருப்தி அவர்களுக்கு வேண்டிக் கிடக்கிறது!

அன்று பெரியசாமிக்குப் பகல் வேலை. அதற்காக வழக்கம்போல் அவன் கையில் கட்டுச் சாதத்துடன் காலை ஆறு மணிக்கே கஸ்தூரி பவனத்துக்கு வந்துவிட்டான். மத்தியானம் பன்னிரண்டு மணிவரை கால் கடுக்க நின்ற பிறகு, அவனுக்கு வயிற்றைப் பசித்தது. ஒரு மரத்தடிக்குச் சென்று கட்டுச் சாதத்தை அவிழ்த்துச் சாப்பிட ஆரம்பித்தான். அதற்குள் அந்தப் பாழாய்ப்போன 'ஹாரன்' சத்தம் அவன் காதில் விழுந்தது. அவ்வளவுதான்; கட்டுச் சாதத்தைக் கீழே விரித்தது விரித்தபடி வைத்துவிட்டு அவன் விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடினுன்; பங்களாவின் கேட்டைத் திறந்து விட்டான்; கார் உள்ளே நுழைந்தது. அப்புறம் எஜமான் கீழே இறங்குவதற்காகக் கதவைத் திறந்துவிட வேண்டாமா? அதற்காக அவன் காரைப் பின் தொடர்ந்து ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்றுன்.

இந்தச் சமயத்தில் பெரியசாமியின் சாப்பாட்டுக் கவலையைத் தீர்த்து வைக்க ஒரு காகம் முன்வந்தது. மனிதனைப் போல் கிடைத்ததைத் தானே தின்றுவிட வேண்டும் என்ற ஆசை காகத்துக்குக் கிடையாதல்லவா? ஆகவே,

அது 'சேர வாரும் ஜெகத்திரே!' என்று தன் அண்டை அயலிலிருந்த காகங்களை யெல்லாம் கூவி யழைத்தது. அப் புறம் கேட்கவேண்டுமா? அவன் திரும்பி வருவதற்குள் மரத்தடியிலிருந்த கட்டுச்சாதம் அத்தனையும் காலி!

வெறும் இலையைக் கண்ட பெரியசாமிக்கு எப்படி யிருந்ததோ என்னமோ, அவன் தன் வயிற்றில் ஓங்கி ஓர் அடி அடித்துக்கொண்டு வாசலுக்கு வந்து நின்று விட்டான்!

நேரம் ஆக ஆக, அவனுக்குப் பசி அதிகரித்தது. மணி எப்பொழுது எட்டடிக்கப் போகிறது என்று அவன் ஒவ்வொரு நிமிஷத்தையும் ஒவ்வொரு யுகமாகக் கழித்து வந்தான். பொழுது சாய்ந்து தெரு விளக்குகள் ஏற்றப் பட்டதும் அவனுக்குக் கொஞ்சம் தெம்பு உண்டாயிற்று. "சின்னச்சாமி இன்னும்கொஞ்சநேரத்திற்கெல்லாம் வந்து விடுவான்!" என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

"அவன் வந்தால் வருகிறான், வராவிட்டால் போகிறான்!" என்று அவன் தன் பாட்டுக்கு வீட்டுக்குப் போய்விடவும் முடியாது; சின்னச்சாமி வந்து தன் இரவு வேலையை ஒப்புக்கொண்ட பிறகுதான் போகவேண்டும். இல்லையென்றால் வேலை போய்விடுமே!

களைப்பு மிகுதியால் பெரியசாமிக்குக் கொட்டாவி மேல் கொட்டாவியாக வந்தது. அவன் அடிக்கடி கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மணி எட்டும் அடித்தது; ஒன்பதும் அடித்தது. பத்தும் அடித்தது; பதினொன்றும் அடித்தது. சின்னச்சாமியைக் காணவே காணோம்! "சரி, அவன் செத்துத்தான் தொலைந்திருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் இந்த ஜன்மத்தில் இப்படி லீவு எடுத்துக்கொள்ள அவன் எப்படித் துணிந்திருக்க முடியும்?" என்று பெரியசாமி தனக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

இந்தத் தீர்மானத்துக்கு வந்ததும் அத்தனை நேரமும் அவனிடம் குடிகொண்டிருந்த பரபரப்பு அவனை விட்டு அகன்றுவிட்டது. மறுநாள் காலை ஆறு மணியை எதிர் பார்த்தபடி அவன் நிம்மதியாக நின்றுவிட்டான்!

அன்றிரவு மணி ஒன்று அல்லது இரண்டு இருக்கும். என்றுமில்லாத அதிசயமாக அன்று என்னமோ அவனுடைய கால்கள் அவனுடன் ஒத்துழைக்க மறுத்துவிட்டன; வேறு வழியின்றி உட்கார்ந்துவிட்டான். அவ்வளவுதான்; அவன் கண்கள் அவனுடைய அனுமதியில்லாமலே சிறிது அயர்ந்துவிட்டன.

அடுத்த நிமிஷம் அவன் தலையில் யாரோ ஓங்கி ஓர் அடி அடித்து, அவனை எழுந்து நிற்கச் செய்தது போலிருந்தது. "எசமான்தான் தற்செயலாக வந்து, தான் செய்த அநியாயத்தைப் பார்த்துவிட்டாரோ!" என்று பயந்து, "இல்லை, எசமான்......!" என்று நடுங்கும் குரலில் சொல்லிக்கொண்டே அவன் எழுந்து நின்றான்.

"பயப்படாதே, அண்ணே! எசமான் இல்லை, திருடன்!" என்றான் அவனுக்கு எதிரே நின்ற ஒருவன்.

இதைக் கேட்டதும் பெரியசாமிக்கு ஒரே ஆச்சரியமாயிருந்தது. "இவன் என்ன, புதுத் திருடனாயிருக்கிறானே! திருட வருபவன் எங்கேயாவது தூங்குகிற காவற்காரனை எழுப்புவதுண்டா?" என்று எண்ணி அவன் குழம்பினான்.

"என்ன, அண்ணே! என்ன யோசிக்கிறே?" என்றான் திருடன்.

"இல்லை, நீ நிசமாவே திருடன்தானான்னு யோசிக்கிறேன்!" என்றான் பெரியசாமி.

"திருடன்தான், அண்ணே! அதிலே உனக்கு என்ன சந்தேகம்? இந்தத் தள்ளாத வயசிலே உறங்கி விழுந்துக்

கிட்டே காவல் காக்கும் உன்னைக் கண்டதும், எனக்கு 'ஐயோ, பாவம்!'ன்னு இருந்திச்சி. உங்கிட்டே சொல்லாமப் போவானேன்னு, சொல்லிட்டுப் போலாம்னு எழுப்பினேன் - சரி, நான் உள்ளே போய் வரட்டுமா?'' என்றான் திருடன்.

இதைக் கேட்டதும் பெரியசாமிக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது. அவன் சற்று நிமிர்ந்து நின்று, ''என்ன துணிச்சல்டா, உனக்கு? என்னையே கேட்டுக்கிட்டா உள்ளே நுழையப் பார்க்கிறே?'' என்று தன் கையிலிருந்த தடியை ஓங்கினான்.

''டேய், சும்மா நிறுத்து! உனக்கோ வயசாயிடிச்சி. இன்னும் நீ ஏன் இந்த வேலையைக் கட்டிக்கிட்டு அழறே? பேசாம இருந்து நான் சொல்றதைக் கேளு—இன்னும் கொஞ்சநேரம் பொறுத்துக்கோ! அப்புறம் உனக்கு என்ன வேணுமோ, என்னைக் கேளு; நான் கொடுக்கிறேன். அதை வச்சிக்கிட்டுச் சாகிற காலத்திலாச்சும் நீ கொஞ்சம் சந்தோசமா யிருக்கப் பாரு!—என்ன, எனக்கு உத்தரவுதானே?''

''நல்லாயிருக்குடா, நீ சொல்ற ஞாயம்! இத்தனை நாளா என் உசிரைக் காப்பாத்தி வந்த எசமானுக்கா என்னைத் துரோகம் செய்யச் சொல்றே?''

''என்ன, அண்ணே! நீ கொஞ்சங்கூட விசயம் தெரியாமப் பேசறியே! எசமான் இத்தனை நாளா உன் உசிரை எதுக்காவக் காப்பாத்திக்கிட்டு வந்தாரு?—அவரு வீட்டை நாயாட்டம் காவல் காக்கத்தானே? நாலு பேரைப்போல நீயும் சந்தோசமா வாழறதுக்கு இல்லையே!''

''டேய், இந்த உபதேசமெல்லாம் எனக்கு வேணாம்! ஒருநாளும் நான் உண்ட வீட்டுக்கு ரெண்டகம் நினைக்க மாட்டேன். நீ மரியாதையா இந்த இடத்தைவிட்டுப் போறியா?—இல்லே, கூச்சல் போடட்டுமா?''

"நானும் உன்னை மரியாதையாய்த்தான் கேட்டுக்கிறேன்—பேசாம நீ என்னை உள்ளே விட்றியா?—இல்லே, உன் மென்னியைப் பிடிச்சுத் திருகிடட்டுமா?" என்று தன் கைகளைப் பெரியசாமியின் கழுத்துக்கு அருகே கொண்டுபோனான் திருடன்.

"திருகுவேடா, திருகுவே! என்னை என்ன, கிழவன்னு நினைச்சுக்கிட்டியா? மரியாதையாப் போடா, வெளியே!" என்று கத்திக்கொண்டே, அவன் கழுத்தில் கம்பை வைத்து நெட்டித் தள்ளினான் பெரியசாமி.

அவ்வளவுதான்; "வாழத் தெரியாத மனுஷனுக்கு வைகுண்டந்தான் சரி!" என்று சொல்லிக்கொண்டே, திருடன் அவன் மென்னியைப் பிடித்துவிட்டான்!

அடுத்த நிமிஷம் "எச்மான், எசமான்! திருடன், திருடன்!" என்று அலறிக்கொண்டே கீழே விழுந்தான் சாகத் தெரியாத பெரியசாமி.

அவனுடைய அலறலைக் கேட்டுச் செட்டியார் 'ரிவால்வர்' சகிதம் எழுந்து ஓடிவருவதற்குள் திருடன் ஓடிவிட்டான். அதுமட்டுமில்லை; பெரியசாமியின் உயிரும் அவன் உடலைவிட்டு ஓடிவிட்டது!

"இதென்ன, சங்கடம்! போயும் போயும் இவன் இங்கே விழுந்தா செத்துத் தொலைய வேண்டும்? இவன் உழைத்த உழைப்புக்கு 'எங்களுக்கு ஏதாவது கொடு' என்று இவனுடைய பெண்டாட்டி பிள்ளைகளெல்லாம் வந்து என் கழுத்தை அறுக்குமே?" என்று எண்ணிக் கண்ணீர் வடித்தார் எதிர்கால மந்திரியான வைரவன் செட்டியார்.

அடுத்தக்கணம் அவருடைய கவனம் சின்னச்சாமியின் மீது சென்றது. "அவன் ஏன் இன்றிரவு வேலைக்கு வரவில்லை? அவனும் இவனைப்போல் செத்துத் தொலைச்

தானே ?—சனியன்கள் ! இரண்டு கிழங்களும் ஒரேயடியாய் ஒழிந்து தொலைந்தால் நம்மைப் பிடித்தபீடை விட்ட மாதிரி!—ஆனல், வேறு யாராவது வந்தால் இவர்களைவிட அதிகச் சம்பளம் கேட்பார்களோ, என்னமோ!—அதற்காகத்தானே 'இந்தக் கிழங்களே இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்!' என்று இத்தனை நாளும் சும்மா இருந்தேன்!'' என்று அவர் தமக்குள் அலுத்துக்கொண்டார். பிறகு, திடீரென்று ஏதோ நினைத்துக்கொண்டவர்போல 'விடுவிடு' வென்று ஓடி, போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு 'டெலிபோன்' செய்தார். 'வைர வியாபாரி வைரவன் செட்டியார்' என்று தெரிந்ததும், அவர்களும் உடனே விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடி வந்தனர். அடுத்த நிமிஷம் பெரியசாமியின் பிரேதம் வழக்கம்போல் பரிசோதனைக்காக ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பப்பட்டு, எல்லாம் வல்ல பரம் பொருளான பணத்தின் அருளினலே, 'இயற்கை மரணம்' என்று தீர்ப்புக் கூறப்பட்டது—எவனு யிருக்கட்டும், செத்துப்போன பிறகு விசேஷ கவனம் செலுத்தும் நம் சர்க்காரின் கருணையை எவ்வளவு தூரம் பாராட்டினலும் போதாது போங்கள் !

மறுநாள் காலை ஆறு மணிக்கு, 'எசமான் என்ன சொல்வாரோ, என்னமோ!' என்று நடுங்கிக்கொண்டே சின்னச்சாமி வந்து சேர்ந்தான். அவனைக் கண்டதும் செட்டியாருக்கு ஆத்திரம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது. "ஏண்டா, நாயே! நேற்றிரவு ஏன் வரவில்லை?'' என்று எரிந்து விழுந்தார்.

"என் பெண்டாட்டியைத் தேள் கொட்டிவிட்டதுங்க!'' என்று ஆரம்பித்தான் சின்னச்சாமி.

"சரி, உன் பெண்டாட்டியைத் தேள் கொட்டிவிட்டதோ இல்லையோ, பின்னே நீ ஏன் இன்று வேலைக்கு

வந்தாய்? போய் அவனைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டிரு; போ! இங்கே நிற்காதே!''

"எசமான்......!''

"போடா! நேற்று அவன் திருடனைக் கண்டதுமே கீழே விழுந்து பிராணனை விட்டுவிட்டான்; நீ இருட்டைக் கண்டாலே பிராணனை விட்டுவிடுவாயோ, என்னமோ!— போய்த் தொலை!''

சின்னச்சாமிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அருகிலிருந்த தோட்டக்காரனை ரகசியமாக விசாரித்து விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டான். "நல்லவேளை! நேற்று நாம் வராமற் போனது நல்லதாய்ப் போச்சு!'' என்று அவன் தனக்குள் சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டான்!

அதற்குள் செட்டியாரின் ஆத்திரமும் ஒருவாறு அடங்கியது. அவர் குரலும் உச்சஸ்தாயியிலிருந்து கீழ் ஸ்தாயிக்கு இறங்கியது. "ஏண்டா, சின்னச்சாமி! அந்தப் பெரியசாமிக்குப் பெண்டாட்டி பிள்ளையெல்லாம் இருக்கா, என்ன?'' என்று விசாரித்தார்.

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லேங்க; அவன் ஒண்டிக் கட்டைங்க! அது தெரியாமத்தான் நீங்க இத்தனை நாளும் எனக்கும் அவனுக்கும் ஒரே சம்பளம் கொடுத்துக்கிட்டு வந்தீங்க!'' என்று சொல்லிவிட்டு, அவன் மெள்ளத் தலையைச் சொறிந்தான்.

சம்பள உயர்வு கேட்பதற்கு இதைவிட நல்ல சந்தர்ப்பம் அவனுக்கு எங்கே கிடைத்திருக்கப் போகிறது?

ஆனால், அவன் எடுத்துக் காட்டிய வித்தியாசத்தைச் செட்டியார் காதில் வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. அவர் அதையா கேட்டார்? "செத்துப்போன பெரியசாமிக்குப் பெண்டாட்டி, பிள்ளை இருக்கிறதா, இல்லையா?'' என்று தானே கேட்டார்?—"இல்லை'' என்று தெரிந்ததும், "கவலை விட்டது; கடவுள் நம்முடைய பங்கில் இல்லாம

விருப்பாரா!'' என்று தமக்குள் எண்ணி, ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டார்.

அடுத்த நிமிஷம் அவருடைய முகம் மலர்ந்தது. "ஏலே, சின்னச்சாமி! நாளைக்கு நம்ம பெரியசாமிக்குப் பதிலா வேறே ஒரு ஆளைப் பிடித்துக்கொண்டு வருகிறாயா?'' என்று கேட்டார் உற்சாகத்துடன்.

இதைக் கேட்டதும் சின்னச்சாமிக்கும் உற்சாகம் பிறந்தது. "அதுக்கென்னங்க, நம்ப ஊரிலே ஆளுக்கா பஞ்சம்? வேண்டிய ஆளை நான் இழுத்துக்கிட்டு வரே னுங்க!'' என்றான்.

"சரி, போய் 'கேட்'டண்டை நில்லு!'' என்று சொல்லிவிட்டுச் செட்டியார் உள்ளே போய்விட்டார்.

சின்னச்சாமி பிழைத்தான்!

பெரியசாமியைப்பற்றி யாரும் கவலைப்படவில்லை; செட்டியாருக்காகவே பிறந்தவன்போல் பிறந்து, செட்டி யாருக்காகவே வளர்ந்தவன்போல் வளர்ந்து, செட்டி யாருக்காகவே வாழ்ந்தவன்போல் வாழ்ந்து, செட்டி யாருக்காகவே மடிந்தவன்போல் மடிந்த அவன் தன்னல மற்ற சேவையின் பெருமையைப்பற்றி யாரும் பேசவில்லை. அப்படிப் பேசுவதற்கு அவன் மட்டுமா இந்த உலகத்தில் அந்த நிலையிலே வாழ்ந்து அபூர்வமாகச் செத்துப் போனான்? அவனைப்போல் இன்னும் எத்தனை பேரோ?

★★ புது அடிமை ★★

மனிதனது ஆசைக் கனவில் உதித்த அதிசய உலகிலே—பசி, பிணி, மூப்பு, சாக்காடு ஆகியவை யற்ற ஆனந்த வானுலகிலே—சுயசிரம ஜீவிகள் இருவர் ஒரு நாள் சந்தித்தனர். அவர்களில் ஒருவன் நீக்ரோ; இன்னொருவன் இந்தியன்.

நீக்ரோவின் தோற்றத்தைப் பார்த்ததும், "நீ எந்த தேசத்தைச் சேர்ந்தவன், ஐயா?" என்று இந்தியனுக்குக் கேட்கத் தோன்றிற்று; கேட்டான்.

நீக்ரோ அதிசயத்துடன் அவனை ஒருமுறை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு, "நல்லவேளை! எடுத்ததும் 'நீ கறுப்பனா?' என்று கேட்காமல், 'எந்தத் தேசத்தைச் சேர்ந்தவன்?' என்று கேட்டாயே ரொம்ப சந்தோஷம்!" என்றான்.

"ஏன், என்ன?" என்று ஒன்றும் புரியாமல் கேட்டான் இந்தியன்.

"அதை ஏன் கேட்கிறாய், அப்பனே! அமெரிக்காவில் என்னைப் போன்றவர்களைக் கண்டதும், 'நீ கறுப்பனா?' என்றுதான் முதலில் கேட்பார்கள்—ஏன் தெரியுமா? என் தோல் கறுப்பாம்; அவன் தோல் வெளுப்பாம்!" என்றான் நீக்ரோ.

"ஓஹோ! நீ அமெரிக்காவைச் சேர்ந்தவனா?—அப்படியானால் சரிதான்; எங்கள் தேசத்தில் சனாதனிகள் ஜாதித் திமிர் பிடித்து அலைவதுபோல உங்கள் தேசத்தில்

வெள்ளையர்கள் நிறத் திமிர் பிடித்து அலைகிருர்கள் என்று நானும் கேள்விப்பட் டிருக்கிறேன்" என்ருன் இந்தியன்.

"எனக்குத் தேசம் என்று ஒன்று கேடா! — என்னை ஆப்பிரிக்கா தேசத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று சொல் வார்கள்; ஆனுல் நான் இருந்ததெல்லாம் அமெரிக்காவில் தான்!" என்ருன் நீக்ரோ.

"நீ இங்கே வந்து எத்தனை நாட்களாகி யிருக்கும்?"

"நாட்களா! எத்தனையோ வருஷங்களாகிவிட்டன!"

"ஆமாம், பூலோகத்தில் நீ என்ன வேலை செய்து கொண்டிருந்தாய்?"

வேலையைப் பற்றிக் கேட்டதும் நீக்ரோ ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டான். பிறகு, "இன்ன வேலை என்று சொல்வதற்கில்லை, அப்பனே! எல்லா வேலையும் செய்து கொண்டிருந்தேன்!" என்ருன் துக்கம் தோய்ந்த குரலில்.

"எல்லா வேலையும் என்ருல்.........?"

"இது என்ன கேள்வி? அடிமைக்கு ஒரு வேலை என்று உண்டா, என்ன!"

அடிமை!

இந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும் இந்தியனுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. "என்ன! அமெரிக்காவில் கூடவா அடிமைகள் இருக்கிருர்கள்?" என்ருன் அவன் வியப்புடன்.

அவனுடைய வியப்புக்குக் காரணம் இல்லாமற் போக வில்லை. அமெரிக்கா ஒரு 'குபேர நாடு' என்று அவன் கேள்விப்பட்டிருந்தான். ஆனுல், அம்மாதிரி குபேர நாடு களில்தான் 'அடிமைகள்' அதிகமா யிருப்பார்கள் என்னும் உண்மையை மட்டும் அவன் அறிந்திருக்கவில்லை!

இந்தியனின் அறியாமையைக் கண்டு நீக்ரோ சிரித்து விட்டு, "நீ எந்த தேசத்தைச் சேர்ந்தவன்?" என்று திருப்பிக் கேட்டான்.

"இந்தியாவைச் சேர்ந்தவன்!"

"உனக்கு அங்கே என்ன வேலை... ?"

நீக்ரோ இவ்வாறு கேட்டதும் இந்தியனுக்குத் தர்மசங்கடமாகப் போய்விட்டது. "நானும் உன்னைப் போல்தான்......!" என்று அவன் மென்று விழுங்கிக் கொண்டே ஆரம்பித்தான்.

"என்னைப் போல்தான் என்றால்......?"

"அதுதான், அடிமையைப் போல!" என்றான் இந்தியன்.

"என்ன! இந்தியாவில்கூடவா அடிமைகள் இருக்கிறார்கள்?" என்றான் நீக்ரோ ஆச்சரியத்துடன்.

ஏனெனில், இந்தியா 'புண்ணிய பூமி' என்றும், அங்கே 'பாவி'களே கிடையாதென்றும் அவன் கேள்விப் பட்டிருந்தான். அப்படிப்பட்ட இடத்திலும் 'அடிமைகள்' இருக்கிறார்கள் என்ற விஷயம் அவனுக்கு முற்றிலும் புதிதாயிருந்தது!

நீக்ரோவின் அறியாமையைக் கண்டதும் இந்தியனுக்குச் சிரிப்புப் பொத்துக்கொண்டுவந்தது. அவன் வாய் விட்டுச் சிரித்துக்கொண்டே, அடிமைகள் இல்லாத இடமே இந்த அழகான உலகத்தில் கிடையாது போலிருக்கிறது!" என்றான்.

"ஆமாம் அப்பனே, ஆமாம். உலகம் பூராவும் அடிமைகள் இருக்கத்தான் இருப்பார்கள். அரசியல் வாதிகள் அவர்களுடைய அடிமைத்தனத்தின்மேல் அவ்வப்பொழுது சுதந்திரம், ஜனநாயகம் என்பது போன்ற அழகான வர்ணங்களைப் பூசி, ஜாலவித்தை செய்து காட்

டிக்கொண் டிருப்பார்கள். அதைப் பார்த்துக் கை தட்டி ஆரவாரம் செய்வதற்கும் நாலு வீணர்கள் தயாராக யிருப்பார்கள். ஆனால் எங்களைப்போன்ற அடிமைகள்—ஈன ஜன்மங்கள் மட்டும் எங்குமே, எப்பொழுதுமே இருந் திருக்க முடியாது!" என்றான் நீக்ரோ.

அவனுடைய குரலில் ஆத்திரத்தோடு அழுகையும் கலந்திருந்தது. பாவம், தனக்கும் கீழான அடிமை ஒருவன் இந்த உலகத்திலே இருப்பான் என்று அவன் கொஞ்சமும் அப்போது எதிர்பார்க்கவில்லை!

இந்தியன் ஒருமுறை லேசாகக் கனைத்துத் தன் தொண்டையைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டு, "உங்களுடைய அடிமைத்தனத்தில் மட்டும் அப்படி என்ன விசேஷம், ஐயா?" என்று மீண்டும் பேச்சை ஆரம்பித்து வைத்தான்.

"விசேஷமா! ஒரு காலத்தில் பணம் படைத்த பாத கர்கள் ஆடுமாடுகள்போல எங்களைச் சந்தையில் விலை கொடுத்து வாங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள் ஐயா, வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்!" என்று நீக்ரோ பொங்கி வந்த கோபத்தில் கத்தினான்.

இந்தியன் அலட்சியமாக, "பூ! இவ்வளவுதானா! எங்கள் தேசத்திலே எங்களையெல்லாம் விலை கொடுக் காமலே வாங்குகிறார்களே!" என்றான்.

நீக்ரோவின் தலையில் இடி விழுந்ததுபோ லிருந்தது. "என்ன!" என்று அவன் வியப்பின் மிகுதியால் வாயைப் பிளந்தான்.

"ஆமாம், பெரிய பெரிய பண்ணையார்களிடம் நாங்கள் பரம்பரை பரம்பரையாகவே அடிமைகளா யிருப்போம். எங்கள் தாத்தா அடிமையா?—என் அப்பாவும் அடிமை; அப்பா அடிமையா?—நானும் அடிமை; நான் அடி

மையா?—என் மகனும் அடிமை; மகன் அடிமையா?—என் பேரனும் அடிமை!—இந்த ரீதியில் எங்களுடைய வாழ்நாட்கள் கழிந்துகொண்டிருக்கும். ஆனல் 'அடிமை' என்ற வார்த்தைக்கு எங்கள் நாட்டில் பலவித அர்த்தங்களுண்டு; அவற்றைக் கண்டு நாங்கள் சிரிப்பதுமுண்டு. எது எப்படியிருந்தாலும் என்னைப் போன்றவர்களுக்கு அங்கே விலையும் கிடையாது, கிலையும் கிடையாது!" என்முன் இந்தியன்.

இந்த இடத்தில் நீக்ரோவுக்கு ஒரு சந்தேகம் தோன்றிற்று. அந்தச் சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்து கொள்வதற்காக, "ஆமாம், உங்களைத் தேடிக்கொண்டு அவர்கள் வருவார்களா, அவர்களைத் தேடிக்கொண்டு நீங்கள் போவீர்களா?" என்று அவன் கேட்டான்.

"அழகுதான்! எங்களைத் தேடிக்கொண்டு அவர்கள் ஏன் வருகிருர்கள்? நாங்கள்தான் அவர்களைத் தேடிச் செல்வோம்!" என்முன் இந்தியன்.

"நல்லவேளை! நாங்கள் அவர்களைத் தேடிக்கொண்டு செல்வதில்லை; அவர்கள்தான் எங்களைத் தேடிக்கொண்டு வருவார்கள்!" என்முன் நீக்ரோ.

இந்தியன் "பரவாயில்லையே!" என்று சொல்லி, நீக்ரோவின் முதுகில் ஒரு 'ஷொட்டு'க் கொடுத்துத் தன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக்கொண்டான்.

"பரவாயில்லையாவது! எங்களுக்குக் கிடைத்த அடியும் உதையும் உங்களுக்கெல்லாம் கிடைத்திருக்குமா, என்ன!" என்று சொல்லிவிட்டு, நீக்ரோ தழும்புகள் நிறைந்த தன்முதுகை இந்தியனுக்குத் திருப்பிக் காட்டினன்.

"வெட்கக்கேடுதான்! அடியும் உதையும் எங்களுக்கு மட்டும் கிடைக்காமல் இருக்குமா?—ஏதாவது ஒரு சிறு தவறு செய்தால் போதும்; மரத்தோடு மரமாக

எங்களைச் சேர்த்துக் கட்டி 'வெளு, வெளு' என்று வெளுத்துவிடுவார்கள். உனக்கு ஒரு கதை தெரியுமா?—எங்கள் வம்சத்தில் நந்தன் என்று ஒருவன் இருந்தானும். அவனுக்கு ஒரு பைத்தியம்—அதாவது பகவான் மீது பைத்தியம். அந்தப் பைத்தியத்தின் காரணமாக அவன் பண்ணையார் இட்ட வேலையைச் சரியாகச் செய்ய மாட்டானும். அதனால் அடிக்கடி அவன் அவரிடம் அடிபட நேர்ந்ததாம். அப்படி அடிபட நேரும்போதெல்லாம் அந்த அப்பாவி என்ன சொல்வானும், தெரியுமா?—'ஐயோ! என்னை அடிப்பதால் உங்கள் கை வலிக்குமே ஆண்டே!' என்று சொல்லிக் கதறுவானும்!—அந்தக் காலத்து நந்தனர் அப்படியென்றால் இந்தக் காலத்து நந்தனர்கள் எப்படி என்கிறாய்?—'சும்மா அடியுங்க, சாமி! நல்லா அடியுங்க! உங்க உப்பைத் தின்றேன், உங்க துணியைக் கட்டறேன்—நீங்க அடிக்காம வேறே யாரு சாமி, அடிக்கிறது?" என்று சொல்லித் தங்கள் முதுகை முதலாளிகளுக்குத் திருப்பித் திருப்பிக் காட்டுகிறார்கள்!—எப்படி யிருக்கிறது, கதை?"

"கதை நன்றாய்த்தான் இருக்கிறது! ஆனால் இதுகூட எனக்குத் தேவலே என்று படுகிறது; ஏனெனில், இதைவிட மோசமான சோதனைகளுக்கெல்லாம் ஒரு காலத்தில் நாங்கள் ஆளாகியிருக்கிறோம்......"

"அப்படி என்ன சோதனைகள், ஐயா?"

"சில சமயம் எங்கள் எஜமானர்களுக்கு ஏதாவது பொழுது போக்கு வேண்டியிருக்கும். அப்பொழுதெல்லாம் அவர்கள் என்ன செய்வார்கள், தெரியுமா?—சிங்கம், புலி முதலிய பயங்கரக் காட்டு மிருகங்களோடு எங்களைச் சண்டையிட வைத்து வேடிக்கை பார்ப்பார்கள்—அதுவும் எப்படி? எங்களைச் சண்டைக்கு விடுவதற்கு முன்னால் கூண்டிலிருக்கும் சிங்கத்துக்கோ, புலிக்கோ இரண்டு

மூன்று நாட்கள் தீனி எதுவும் கொடுக்காமல் பட்டினி போட்டு வைத்திருப்பார்கள்......''

"ஏன், அப்பொழுதுதான் நீங்கள் அதனுடன் சண்டையிட்டு ஜயிக்க முடியும் என்று......?''

"ஜயிக்கவாவது, கியிக்கவாவது! பசி எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அதிகமாயிருக்கிறதோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அது எங்களை வேலை தீர்த்துவிடும் என்றுதான்!''

"நிஜமாகவா?''

"ஆமாம், அப்பனே! நாங்கள் அதற்குத் தயாராக இருக்கவில்லையென்றால் எஜமானர்களே எங்களை வேலை தீர்த்து விடுவார்கள்!—சொல்லப்போனால் நாங்களும் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை; 'எவ்வளவுக்கெவ்வளவு சீக்கிரம் அந்த மனித அரக்கர்களிடமிருந்து விடுதலை கிடைக்கிறதோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு நல்லது' என்று எண்ணி, இந்த ஜன்மத்தை உயிரோடு மறந்துவிடுவோம்!''

இந்தக் கதையைக் கேட்டதும் இந்தியன் ஒரு பெரு மூச்சு விட்டுவிட்டு, "இதேமாதிரி எங்களுடைய முதலாளி களும் எங்களைச் சண்டையிட வைப்பதுண்டு. ஆனால் மிருகங்களோடு அல்ல; மனிதர்களோடு......!'' என்று சொல்லித் தன் கதையை ஆரம்பித்தான்.

"என்ன! உங்கள் தேசத்தில் மனிதர்களோடு மனிதர்களா சண்டையிடுவீர்கள்?'' என்று நீக்ரோ வியப்புடன் கேட்டான்.

"ஆமாம், வேலையில்லாதவர்களோடு வேலை யிருப்பவர்களைச் சண்டையிட வைத்து, எங்கள் முதலாளிகள் வேடிக்கை பார்ப்பார்கள். அதுதான் அவர்கள் பொழுது போக்கு!''

"அது எப்படி?''

"லாபத்தில் நஷ்டம் வரும் என்று தோன்றும் போதெல்லாம் அவர்கள் எங்களுடைய கூலியைக் குறைக்கப் பார்ப்பார்கள்; அல்லது, எங்களில் சிலரை வேலையிலிருந்து நீக்கப் பார்ப்பார்கள். இந்த அக்கிரமத்தை எதிர்த்து நாங்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்வோம். அந்தச் சமயத்தில் வேலை யில்லாதவர்களை முதலாளிகள் எங்களுக்குப் போட்டியாக வேலைக்கு அமர்த்திக்கொள்ள முயற்சி செய்வார்கள். அவர்களும் 'சும்மா இருப்பதற்குக் கிடைத்தவரை கிடைக்கட்டுமே' என்று வேலை செய்ய வருவார்கள். நாங்கள் அந்தக் கருங்காலிகளைப் பார்த்துக்கொண்டு சும்மா இருக்க முடியுமா?—எங்களுக்கும் பசி; அவர்களுக்கும் பசி!—பசியோடு பசி மோத வேண்டியது தானே?—சண்டை பிரமாதமாக நடக்கும்; முதலாளிகளின் பாடு குஷிதான்!"

"என்ன சொன்னாய்? பசியா!" என்று நீக்ரோ அதுவரை கேள்விப்படாத ஒரு விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டவன்போல் துள்ளியெழுந்து நின்று கேட்டான்.

"ஆமாம், பசிதான்!" என்றான் இந்தியன்.

"அதைப்பற்றி நீ கவலைப்பட்டதுண்டா, என்ன?"

"நல்ல கேள்வி கேட்கிறாய், ஐயா! அந்தப் பாழும் பசியைப் பற்றித்தானே என்னைப் போன்றவர்களுக்கு அல்லும் பகலும் அங்கே கவலை!" என்றான் இந்தியன்.

"நிஜமாகவா சொல்கிறாய்?"

"பின்னே பொய்யா சொல்கிறேன்?"

"எனக்கென்னமோ இது வேடிக்கையாய்த்தான் இருக்கிறது! பூலோகத்திலே வேறு எத்தனையோ விஷயங்களைப்பற்றி நான் கவலைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் பசியைப்பற்றி மட்டும் கவலைப்பட்டதே கிடையாது. ஏனெனில், சாகும்வரை என்னுடைய எஜமான் எனக்குச்

சோறு போட்டுவிடுவார் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருந்தது!'' என்றான் நீக்ரோ பெருமையுடன்.

"தேவலையே! அப்படியானால் நீ பழைய அடிமை என்று சொல்லு!'' என்றான் இந்தியன்.

"நமக்குள்ளேயே வித்தியாசமா! நீ மட்டும் என்ன அடிமை?'' என்று நீக்ரோ சிரித்துக்கொண்டே கேட்டான்.

"புது அடிமை! ஏனெனில், உனக்கு இருந்த அந்தச் 'சோற்று நம்பிக்கை' எனக்கு இல்லையல்லவா?'' என்றான் இந்தியன்.

நீக்ரோ ஒரு கணம் யோசித்துவிட்டு, "அப்படியானால் நீ சொல்வதை நான் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதுதான், அப்பனே!'' என்றான்.

★★ அவன் கேள்வி ★★

எத்தனை முறை எண்ணிப் பார்த்தாலும் எனக்கு இது அதிசயமாய்த்தான் இருக்கிறது. தன் உயிரின்மேல் அந்தக் கிழவனுக்குத் துளிக்கூட ஆசை இல்லை; ஆனல் உயிரோ அவன்மீது அளவற்ற ஆசை வைத்திருந்தது. என்ன செய்வான், பாவம்! படுக்கையில் படுத்தபடி ஒரு நாளைப்போலத் தன் உயிரோடு அவன் போராடிக் கொண்டிருந்தான்.

அன்று மாலை அந்த ஊர் ஆலயின் சங்கு ஊதி ஓய்ந்ததும், வழக்கம்போல் அந்தக் கிழவனின் முகம் மலர்ந்தது. "பையன் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் வந்து விடுவான்!" என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான். இத்தனைக்கும் 'அந்தப் பையன்' வந்து அவனுக்குப் புதிதாக ஆகப்போவது ஒன்றுமேயில்லை.

கிழவன் எதிர்பார்த்தபடி அவன் அவ்வளவு சீக்கிரமாக அன்று வீட்டுக்கு வந்துவிடவில்லை; அவனுக்குப் பதிலாக இருள்தான் அவசர அவசரமாக வந்து அவன் வீட்டைக் கவ்விக்கொண்டது.

"ஏ, முனியம்மா! நீ எங்கே போயிட்டே?" என்று கிழவன் இரைந்தான்; பதில் இல்லை.

"எங்கே போயிருப்பா? வீட்டிலே கொஞ்சம் விளக்கையாச்சும் ஏத்தி வச்சுட்டுப் போயிருக்கக் கூடாதா?"

இதற்குள் யாரோ வரும் காலடி ஓசை அவன் காதில் விழுந்தது. "முனியம்மா!" என்றான் கிழவன் மீண்டும்.

"ஏன் ?"

"எங்கே அம்மா, போயிட்டே? பொழுதோட விளக்கைக் கொஞ்சம் ஏத்தி வைக்கக் கூடாதா?"

"அதுக்குத்தான் தீக்குச்சி வாங்கிவரப் போயிருந்தேன்!"

"எதுக்குத் தீக்குச்சி?—யாரு வீட்டு விளக்கிலாச்சும் கொஞ்சம் ஏத்திக்கிட்டு வந்துட்டாப் போச்சு!"

"நல்லாச் சொன்னீங்க! இன்னொருத்தர் வீட்டிலே நம்ம வீட்டு விளக்கை ஏத்தப்போனா சும்மா இருப்பாங்களா? அவங்க வீட்டு லச்சுமி நம்ம வீட்டுக்கு வந்துட்டான்னு சண்டை பிடிக்க மாட்டாங்களா!"

"அட எழவே! அப்படின்னா நம்ம வீட்டுத் தரித்திரம் சுலபமாத் தொலையறதுக்கு ஒரு வழி இருக்காப்போல இருக்கே?"

"அது என்ன வழி, மாமா?"

"யாராச்சும் ஒரு பணக்காரப் பய வீட்டுக்குப்போய் அவனுக்குத் தெரியாம ஒரு நாளைக்கு நம்ம வீட்டு விளக்கை ஏத்திக்கிட்டு வந்துட்டா, அவன் வீட்டு லச்சுமி நம்ம வீட்டுக்கு வந்துடுவா, இல்லையா?"

முனியம்மாள் சிரித்தாள்; கிழவனும் ஒருகணம் தன் கவலையை மறந்து அவளுடைய சிரிப்பில் கலந்து கொண்டான்.

சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு குழந்தை அழும் சத்தமும், அந்தக் குழந்தையை முனியம்மாள் அதட்டி அடிக்கும் சத்தமும் கிழவன் காதில் விழுந்தது.

"என்னத்துக்குக் குழந்தை அழுவுது? ஏன் அதைப் போட்டு நீ அப்படி அடிக்கிறே?" என்று கிழவன் கேட்டான்.

"அத்தனை சோள மா வீட்டிலே கிடந்துச்சி. அதை யாச்சும் நாலு ரொட்டியாத் தட்டி உழைச்சிட்டு வர 'அந்த மனுச'னுக்கு வைக்கலாம்னு பார்த்தா, இந்தப் பேய்ப் பிள்ளே அது மாவாயிருக்கிறப்பவே தின்னுப் பிடணும்னு ஒரேயடியாய்ப் பிடிவாதம் பிடிச்சித் தொலேக்குது!"

"குழந்தைக்குப் பசி போல இருக்குது, சுருக்க ஒரு ரொட்டி சுட்டு அதன் கையிலே கொடேன்!"

"எல்லாங் கொடுத்தேன்! சுட்ட ரொட்டி வேணுமாம்; பச்சை மாவுதான் வேணுமாம்!"

"சரிதான்! சோள ரொட்டியினுடைய லட்சணம் நம்ம குழந்தைக்கும் தெரிஞ்சி போச்சாக்கும்? அந்தப் பாழும் ரொட்டி தொண்டையை விட்டுக் கீழே இறங்கினுத் தானே? அதுக்குத்தான் அதைப் பச்சை மாவாவே தின்னுப்பிடணும்னு குழந்தை நெனேக்குது!"

"சோள ரொட்டி இறங்கலேன்னு, அப்பாவை பிஸ்கோத்து வாங்கி வந்து தரச் சொல்லிச் சாப்பிட்றது தானே? நானு வேண்டாங்கிறேன்!" என்று முனியம்மாள் அந்தக் குழந்தையின் கன்னத்தில் ஓர் இடி இடித்தாள்.

"குழந்தைகிட்ட உன் கோவத்தைக் காட்டாதே, முனியம்மா! அது பிஸ்கோத்துக்கு எங்கே போவும்? அதன் அப்பன்தான் எங்கே போவான்?" என்றான் கிழவன்.

இந்தச் சமயத்தில் அவன் மகன் கண்ணுச்சாமி உள்ளே நுழைந்து மௌனமாகச் சட்டையைக் கழற்றிக் கொடியில் போட்டான்.

அவனைக் கண்டதும், "ஏண்டா அப்பா, இவ்வளவு நேரம்?" என்று கேட்டான் கிழவன்.

"சங்கத்திலே இன்னிக்கு ஒரு மீட்டிங்கு; அதுக்குப் போயிருந்தேன்!" என்றான் கண்ணுச்சாமி.

"மீட்டிங்காவது, ஈட்டிங்காவது! பொழுதோடே வீட்டுக்கு வந்து சேராம......"

"அதெப்படி வந்துவிட முடியும்? ஸ்டிரைக் கமிட்டியிலே நானுமில்லே ஒரு மெம்பரா யிருக்கேன்!"

"என்னது அது, என்னது அது......?"

"ஸ்டிரைக் கமிட்டியிலே......"

"ஸ்டிரைக்குமாச்சு, மண்ணுமாச்சு! வேலை செய்யறப்பவே வயிற்றுச் சோத்துக்கு வழியைக் காணோம்—ஸ்டிரைக்காம், ஸ்டிரைக்கு!"

"அப்படித்தான் நானும், இன்னும் என்னைச் சேர்ந்த நாலைந்து பேரும் சொன்னோம். நம்ம தலைவர்களும் அப்படித்தானே சொல்றாங்க—முதல்லே உற்பத்தியைப் பெருக்கி ஊரிலே இருக்கிற பஞ்சத்தை ஒழியுங்க; அதுதான் உங்க கடமை; அப்புறம் உங்க உரிமையைப் பற்றிப் பேசிக்கலாம்னு......"

"ஆமா, அதுவரை உடம்பிலே உசிரு இருந்தாயில்லே!" என்று முனியம்மாள் குறுக்கிட்டாள்.

"சீ, சும்மா யிரு! ஸ்டிரைக் சேஞ்சா மட்டும் உடம்பிலே உசிரு வந்துடுமா? இருக்கிற உசிருமில்லே போயிடும்?"

"பொம்பளைக்கு என்னத்தைத் தெரியும்? நீ விசயத்தைச் சொல்லு!" என்றான் எல்லாம் தெரிந்த ஆண்பிள்ளையான கிழவன்.

"என்னத்தைச் சொல்றது? கமிட்டியிலே எங்க கட்சிக்குப் பலமில்லே; ஸ்டிரைக் செய்யணும்னு சொல்ற கட்சிதான் ஜெயிச்சுடும்போல இருக்குது!''

"அட பாவிப் பயல்களா! திங்கிற சோத்திலே இப்படியும் மண்ணை அள்ளிப் போட்டுக்கிடுவானுங்களா?"

"யாரும் தான் சாக மருந்து தின்னமாட்டாங்க; பிழைக்கத்தான் மருந்து தின்னுவாங்க!" என்றாள் முனியம்மாள்.

"என்ன, முனியம்மா! உனக்கு வாய் ரொம்ப நீண்டுபோச்சே! வேலே சேஞ்சி மாசம் பொறந்தா சம்பளம் வாங்கிக்கிட்டு வரப்பவே, நீ 'நேத்து பட்டினி, முந்தா நாள் பட்டினி'ங்கிறே. அதுவுமில்லேன்னு என்னத்தைச் செய்வே?' என்று கேட்டான் கண்ணுச்சாமி.

''பாடுபட்டும் 'பசி, பசி'ன்னு பரிதவிக்கிறதைவிட, பாடு படாமலே பரலோகமாச்சும் போய்ச் சேர்ந்துடலாமில்லே?"

"அதுக்கும் நாளு வரவேணுமா? அந்த நாளு வந்துட்டா தன்னலே போய்ச் சேர்ந்துட்றோம்!''

''ஐயோ! இந்த இளம் வயசுலே நீங்க இப்படி உலகத்தை வெறுத்துப் பேசற கண்றாவியை நான் எங்கே போய்ச் சொல்லி அழுவேன்? பாழும் எமனும் என்னை மறந்துட்டான் போல இருக்குது; நான் வேறே உங்களுக்குப் பாரமா இன்னும் இருந்துக்கிட்டு இருக்கேன்!'' என்றான் கிழவன்.

இந்தச் சமயத்தில், "அந்த ரொட்டி ஆறிப் போவுது; எடுத்துக்கிட்டு வரட்டுமா?" என்று தன் கணவனை நோக்கிக் கேட்டாள் முனியம்மாள்.

"சரி, எடுத்துக்கிட்டு வா! எரிகிற வயித்துக்கு எதை யாச்சும் போட்டு அடைக்க வேண்டியதுதானே ?" என்றான் கண்ணுச்சாமி.

அவன் கை கால்களை அலம்பிக்கொண்டு வருவதற்கும் முனியம்மாள் ரொட்டி கொண்டு வந்து வைப்பதற்கும் சரியா யிருந்தது. அதில் ஒன்றை எடுத்துச் சுவைத்துக் கொண்டே, "அப்பாவுக்குமா இந்த ரொட்டி?" என்று கேட்டான் கண்ணுச்சாமி.

"இல்லே, அரிசி குத்தறப்போ விழுற தவட்டை யெல்லாம் சேர்த்து வச்சிருந்தேன். அதை இன்றைக்கு எடுத்துப் புடைச்சுப் பார்த்தேன்; ஒரு கையளவு நொய் தேறிச்சி. அந்த நொய்யைக் கஞ்சியாக் காய்ச்சி அவருக்குன்னு எடுத்து வச்சிருக்கேன்!"

"நல்ல வேலை சேஞ்சே! அவரு இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு அந்த 'ஸ்பெஷலு கஞ்சி'யைக் குடிச்சி நமக்குத் துணையா யிருக்கட்டும்!" என்றான் கண்ணுச்சாமி.

கண்ணுச்சாமியின் குடும்பத்தில் ஒரு நாள் காட்சி இது. ஒருநாள் என்ன, ஒவ்வொரு நாளும் இதே காட்சி தான். மாதந்தோறும் அவனுக்கு ஏறக்குறைய நாற்பது ரூபாய் கிடைத்து வந்தது—பஞ்சப்படியையும் சேர்த்துத் தான்!—இந்த வரும்படியில்தான் அந்த நாலு ஜீவன் களும் காலத்தைக் கழிக்க வேண்டும்.

'வரவுக்குத் தகுந்த செலவு செய்ய வேண்டும்' என்பதில், அவனுடன் அவனைச் சேர்ந்த மூன்று ஜீவன்களும் ஒத்துழைத்தன. ஆனால், ஒத்துழைக்காத ஒன்றும் அவர்களிடையே இருக்கத்தான் செய்தது. அது வேறு எதுவு மில்லை; அவரவர்களுடைய வயிறுதான்! பார்க்கப்போனால் அந்த வயிறுகளின்மீதும் குற்றம் சொல்வதற்கில்லை.

ஏனெனில், ஆண்டவன்தான் ஏழை-பணக்காரன் என்ற வித்தியாசமின்றி அந்த வயிறுகளைத் தினந்தோறும் நாலு வேளை பசிக்கு ஆளாக்கினன். கடவுளையும் மீறி அவற்றைக் கண்ணுச்சாமியால் ஒருவேளை ஏமாற்ற முடிந்தது; சில நாட்கள் இரண்டு வேளைகள்கூட ஏமாற்ற முடிந்தது. ஆனல், ஒருநாளாவது நாலு வேளைகளிலும் ஏமாற்ற முடியவில்லை!

இதனல் அவன் மாதா மாதம் தன் வரும்படிக்கும் மேலே, வேறு யாரிடமாவது ஐந்து, பத்து என்று கடன் வாங்க நேர்ந்தது—வட்டிக்குத்தான்! இதில் ஒரு வேடிக்கை என்னவென்றல், அவனல் கடன் வாங்கத்தான் முடிந்ததே தவிர, திருப்பிக் கொடுக்க முடியவில்லை. அப்படியே கொடுத்தாலும் அதைத் திருப்பி வாங்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

இப்படியே ஆளுக்குக் கொஞ்சமாக வாங்கிய கடன் நாளடைவில் முப்பது ரூபாய்க்கு மேல் ஆகிவிட்டது. அதாவது, கிட்டத்தட்ட அவனுடைய ஒரு மாதச் சம்பளத்துக்குச் சேர்ந்துவிட்டது! வாங்கிய சம்பளத்தைக் கடன்காரர்களிடம் கொடுத்துவிட்டு அவன் வெறுமனே வீட்டிற்கு வரமுடியுமா? ஆகவே, அவன் ஒரு யுக்தி செய்தான். தன்னுடைய நண்பன் ஒருவன் உதவியால் ஒரு காபூலிவாலாவைப் பிடித்தான். அவனிடம் ரூபாய்க்கு இரண்டணு வட்டி விகிதத்துக்கு நாற்பது ரூபாய் மொத்தமாகக் கடன் வாங்கினன். காபூலிவாலா ஐந்து ரூபாய் வட்டிக்கு எடுத்துக்கொண்டு முப்பத்தைந்து ரூபாயை கண்ணுச்சாமியிடம் கொடுத்தான். இதனல் அவனுடைய கவலையும் ஒருவாறு தீர்ந்தது. மாதா மாதம் சம்பளம் வாங்கி அப்படியே காபூலிவாலாவிடம் கொடுத்து விடுவான். அவன் அதைப் பழைய கடனுக்கு வரவு வைத்துக்கொண்டு, புதுக் கடனுக மீண்டும் நாற்பது ரூபாய் கொடுப்பான்—வட்டிக்காக ஐந்து ரூபாய் எடுத்துக்

கொண்டுதான் !—இந்த ரீதியில் கண்ணுச்சாமியின் காலம் சுழிந்து வந்தது.

மத்தியில் ஏதாவது 'போன'ஸாகக் கிடைக்கும்போது, கண்ணுச்சாமி அந்தக் கடனைத் தீர்த்துத் தலை முழுகிவிட வேண்டும் என்று நினைப்பான். ஆனால், மனிதன் நினைப்பது போல்தான் தெய்வம் ஏனோ நினைப்பதில்லையே !—அதற்கென்று வேறு வகைகளில் ஏதாவது செலவோ, கடனோ காத்துக் கொண்டிருக்கும். அவை 'போனஸ்' தொகையைச் சந்தடி செய்யாமல் விழுங்கிவிட்டு அப்பாற் போய்விடும். அந்த நாற்பது ரூபாய் கடன் மட்டும் என்றும் சிரஞ்சீவியாக—இறவா வரம் பெற்றதாக—காபூலிவாலாவுக்கு மாதம் ஐந்து ரூபாய் லாபத்தையும், கண்ணுச்சாமிக்கு மாதம் ஐந்து ரூபாய் நஷ்டத்தையும் கொடுத்துக்கொண்டு ஆடாமல் அசையாமல் உட்கார்ந்திருக்கும். இது கதையல்ல ; கற்பனையல்ல ; கண்ணுச்சாமியின் சொந்த அனுபவம் !

அன்று பத்தாந் தேதி ; சனிக்கிழமை ; சம்பள தினம். காலையில் கண்ணுச்சாமி வேலைக்குக் கிளம்பும் போது, " மத்தியானம் சாப்பிட வீட்டுக்கு வராதீங்க ! அங்கேயே ஏதாச்சும் வாங்கித் தின்னுட்டு வேலையைப் பாருங்க !" என்றாள் முனியம்மாள்.

" ஏன்......? "

" அந்தச் சோள மாக் கூட நேத்தோடே தீர்ந்து போச்சு ; சாயந்திரம் சம்பளம் வந்து நாளைக்குப் போய் அரிசி வாங்கிக்கிட்டு வந்தாத்தான் அடுப்புப் புகையும் !"

" உம்......இங்கே இப்படியிருக்குது. அங்கே என்னடான்னா, அந்தப் பயலுங்கெல்லாம் நேத்துக் கூடி இன்றைக்குச் சம்பளத்தை வாங்கிக்கிறதுன்னும், நாளையிலே

ருந்து 'ஸ்டிரைக்' செஞ்சிப்பிட்றதுன்னும் தீர்மானம் பண்ணிப்பிட்டானுங்க!''

"நீங்க என்னத்துக்கு அந்த 'ஸ்டிரைக்'கைப் பத்தியே சும்மா பேசிக்கிட்டு இருக்கீங்க? நாலு பேருக்கு ஆகிறது நமக்கும்!''

"சரி, நான் போயிட்டு வரேன்!''

"வரும்போது உங்க அப்பாவுக்கும் குழந்தைக்கும் ஏதாச்சும் தின்ன வாங்கிக்கிட்டு வாங்க!'' என்றாள் முனியம்மாள்.

"ஆகட்டும்!'' என்று துண்டை உதறித் தோளின் மேல் போட்டுக்கொண்டு கிளம்பிவிட்டான் கண்ணுச்சாமி.

அன்று மாலை கண்ணுச்சாமியின் தலையில் எதிர்பாராவிதமாக ஒரு பேரிடி விழுந்தது. அவனிடமிருந்து வழக்கம் போல் பழைய கடனை வாங்கிக்கொண்ட காபூலிவாலா புதுக் கடன் கொடுக்க மறுத்துவிட்டான். காரணம் என்னவென்று கேட்டதற்கு, "நீங்க நாளைக்கு வேலை செய்யாம 'ஸ்டிரைக்' பண்ணப் போறீங்க இல்லே, நான் இன்றைக்கே உங்களுக்குக் கடன் கொடுக்காம 'ஸ்டிரைக்' பண்ணிப்பிட்டேன்!'' என்று அவன் சிரித்துக் கொண்டே பதில் சொல்லிவிட்டான்.

கண்ணுச்சாமிக்கோ சிரிக்கவுந் தோன்றவில்லை; அழவுந் தோன்றவில்லை. எவ்வித உணர்ச்சியுமின்றி அவன் அடிமேல் அடி எடுத்துவைத்து வெளியே வந்தான்.

ஒருகணம் நாலா திசைகளிலிருந்தும் இடியோசை கிளம்பிக் காதுகளைத் தாக்குவது போலவும், பூமி பிளந்து கால்கள் கீழே நழுவிச் செல்வது போலவும் அவனுக்குத் தோன்றிற்று.

அவ்வளவுதான்; அப்படியே உட்கார்ந்துவிட்டான்.

"......சாயந்திரம் சம்பளம் வந்து நாளைக்குப் போய் அரிசி வாங்கிக்கிட்டு வந்தாத்தான் அடுப்புப் புகையும்!"

"வரும்போது உங்க அப்பாவுக்கும் குழந்தைக்கும் ஏதாவது தின்ன வாங்கிக்கிட்டு வாங்க!"

இந்த 'அபாய அறிவிப்பு'களை நினைத்ததும் கண்ணுச்சாமிக்குச் சிரிப்பு வந்தது. சிரித்துக் கொண்டே எழுந்தான்; எழுந்து நடந்தான். எங்கும் நிற்கவில்லை; நடந்து கொண்டே யிருந்தான்.

ஓர் ஒற்றையடிப் பாதை—அது கலக்குமிடத்தில் ஒரு சின்னத் தெரு, அடுத்தாற்போல ஒரு பெரிய வீதி, அதற்கும் அப்பால் ஒரு விசாலமான சாலை—அந்தச் சாலையின் கோடியே தெரியவில்லை—அதையும் கணப் பொழுதில் கடந்துவிட்டான் அவன். ஆயினும் அவன் நிற்கவில்லை; நடந்துகொண்டே யிருந்தான்—எங்குதான் போகிறானோ?

"என்ன, கண்ணுச்சாமி! எங்கே போறே?" என்று அவனை வழிமறித்துக் கேட்டான் ஒரு சகோதரத் தொழிலாளி.

அவனை மேலும் கீழுமாகப் பார்த்துத் திருதிருவென்று விழித்துக்கொண்டே, "வேறே எங்கே போவேன்? வீட்டுக்குத்தான்!" என்றான் கண்ணுச்சாமி.

"ஹிஹ்ஹிஹ்ஹி! உன் வீடு எங்கே போச்சு, இங்கே வந்து நிக்கிறயே, அப்பா!"

"மறந்துட்டேன்; என் வீட்டுக்கு வழி அப்படியில்லே போவுது!" என்று சொல்லிக் கொண்டே கண்ணுச்சாமி திரும்பினான்.

"எப்படிப் போவுது?—இப்படிப் போறதை விட்டுட்டு அப்படியில்லே போறே! தண்ணி கிண்ணி போட்

டுக்கிட்டு இருக்கியா, என்னப்பா? சரி சரி, எப்படியாச்சும் தொலேந்து போ; அதுவும் ஒருவிதத்திலே நல்லது தான்!'' என்று சொல்லிவிட்டு, அவன் மேலே நடந்தான்.

கண்ணுச்சாமியோ தன் பாட்டுக்குப் போய்க் கொண்டே யிருந்தான்—வேறு திசையை நோக்கித்தான்!

வழியில் ஒரு சிறுவன் இராப் பள்ளியிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் கையில் நோட்டுப் புத்தகத்தையும் பென்ஸிலேயும் கண்டதும் கண்ணுச்சாமிக்குத் திடீரென்று ஒரு யோசனே தோன்றிற்று. அவனிடமிருந்த நோட்டுப் புத்தகத்தை வாங்கி, அதில் ஏதோ எழுதினன். பிறகு, தான் எழுதிய பக்கத்தை மட்டும் கிழித்து எடுத்துச் சட்டைப் பைக்குள் திணித்துக்கொண்டு நடையைக் கட்டினன்.

இப்பொழுது அவனுடைய மூளே தீவிரமாக வேலே செய்தது. அதன் பயனுகத்தானே என்னவோ, நாற்சந்தியொன்றைக் கண்டதும் அவனுடைய நடை சிறிது தளர்ந்தது. சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அவன் அங்கே நின்றே விட்டான்!

நின்றபடி யோசித்தான், யோசித்தான், யோசித்தான்—அப்படி யோசித்தான்.

பிறகு, தனக்குத் தெரிந்தவர்களிடமெல்லாம் சென்று தன்னுடைய நிலேமையைச் சொல்லி, "இந்தச் சமயத்தில் எனக்கு உங்களால் ஏதாவது உதவி செய்ய முடியுமா?'' என்று கல்லுங் கரைந்துருகுமாறு கேட்டான்.

காலேயிலிருந்து 'ஸ்டிரைக்' அல்லவா? ஆகவே, எல்லோரும் ஏகோபித்துக் கையை விரித்து விட்டார்கள்.

நடைபாதை ஒன்றுதான் அவனுக்கு வஞ்சனே யில்லாமல் வழி விட்டுக் கொண்டே யிருந்தது; மீண்டும் நடந்தான்!

ஒரு குளம் குறுக்கிட்டது; அதைக் கண்டதும் அவன் முகம் மலர்ந்தது.

சட்டையைக் கழற்றிக் கரையில் வைத்தான். நல்ல வேளையாக அன்றுவரை தான் நீந்தக் கற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதை நினைத்துச் சந்தோஷப்பட்டான்.

அடுத்த நிமிஷம் 'தொபுகடீர்' என்று ஒரு சத்தம்; அவன் குளத்தில் விழுந்தே விட்டான்!

"யார் அது?"

"மணி பத்துக்கு மேலாகிறதே! இந்நேரத்தில் குளத்தில் குதிப்பானேன்?"

இது அவ்வழியே வந்து கொண்டிருந்த போலீஸாரின் பேச்சு!

இருவரும் உடனே குளக்கரையை நெருங்கினர்; திக்குமுக்காடும் கண்ணுச்சாமியைக் கண்டனர்; கரையும் சேர்த்தனர்.

கண்ணுச்சாமி வாழ்க்கையை வெறுத்தான்; ஆனால் வாழ்க்கை அவனை வெறுக்கவில்லை!

"என்னப்பா, யாரையாவது வேலை தீர்த்துப்பிட்டு வந்து குளத்திலே குளிக்கிறியா, என்ன?"

"கையிலே ஏதாச்சும் கத்தி கித்தி இருக்குதான்னு பார், அண்ணே!"

"கையிலே ஒண்ணுமில்லே; சட்டையைத்தான் இங்கே கழற்றி வைத்திருக்கிறான்!"

"அதை எடு, பார்ப்போம்?"

"இதோ பார், அப்பா!"

"என்ன, அது?"

"கடிதாசி!"

"அந்த 'டார்ச்'சை இந்தப் பக்கமாக் கொஞ்சம் காட்டு — கடிதாசியிலே என்ன எழுதி இருக்குதுன்னு பார்ப்போம்!"

"போலீஸ் ஜவான்களுக்கு,

என்னை யாரும் குளத்தில் தள்ளவில்லை; நானேதான் என்னைத் தள்ளிக் கொண்டேன். காரணம் என்னவென்று தெரிந்து, நீங்கள் இனி மேல் செய்யப்போவது ஒன்றுமில்லை. இந்தக் கடிதம் எதற்காக வென்றால், நீங்கள் அனாவசியமா துப்பு விசாரித்து அவதிப்பட வேண்டாம் என்பதற்கே!

—கண்ணுச்சாமி."

"ஐயே. இவரு தற்கொலையில்லே பண்ணிக்க வந்திருக்காரு?"

"சரிசரி, நமக்கு ஏன் இந்த வம்பு ஸ்டேசனுக்கு இழுத்துக்கிட்டுப் போயிடுவோம்!"

இது போலீஸாரின் முடிவு.

அடுத்த சில தினங்களுக்கெல்லாம் கண்ணுச்சாமியின் தற்கொலை வழக்கு நீதி மன்றத்தில் வழக்கம்போல் விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

கண்ணுச்சாமியிடம் அனுதாபம் கொண்ட தோழர்களில் சிலர், ஆளுக்குக் கொஞ்சம் பணம் கொடுத்து, அவனுக்கென்று ஒரு வக்கீலை நியமித்தனர்.

அந்த வக்கீல் தன் கட்சிக்காரன் தற்கொலை செய்து கொள்வதற்காகக் குளத்தில் குதிக்கவில்லை என்பதற்கு என்னென்ன ஆதாரங்கள் தேட முடியுமோ, அத்தனை ஆதாரங்களையும் தேடி எடுத்துக் காட்டி வாதித்தார்.

சர்க்கார் தரப்பு வக்கீலோ, கண்ணுச்சாமி தற்கொலை செய்து கொள்வதற்காகத்தான் குளத்தில் குதித்தான் என்பதற்கு என்னென்ன ஆதாரங்கள் தேட முடியுமோ, அத்தனை ஆதாரங்களையும் தேடி எடுத்துக் காட்டி வாதித்தார்.

கடைசியில், சர்க்கார் தரப்பு வக்கீலின் கட்சிதான் ஜயித்தது!

நீதிபதி தமது தீர்ப்பை வாசித்தார்—கண்ணுச்சாமிக்கு ஏழு வருஷச் சிறைத்தண்டனை என்று!

இதைக் கேட்டதும் கண்ணுச்சாமி 'இடி இடி' யென்று சிரித்துக்கொண்டே சொன்னான்:

"நல்ல வேடிக்கை ஐயா, இது! எனக்கு வைச்ச வக்கீல் என்னடான்னா, நான் தற்கொலை பண்ணிக்கிறதுக்காகக் குளத்திலே விழலேங்கிறதை நிரூபிக்கிறதற்காக இத்தனை நேரமும் கரடியாக் கத்தினாரு; சர்க்கார் கட்சி வக்கீல் என்னடான்னா, நான் தற்கொலை பண்ணிக்கிறதுக்காகத்தான் குளத்திலே விழுந்தேன் என்கிறதை நிரூபிக்கிறதற்காக இத்தனை நேரமும் படாத பாடு பட்டாரு. ஆனா, 'நான் என்னத்துக்காகத் தற்கொலை பண்ணிக்கப் போனேன்?' என்கிறதைப்பற்றி மட்டும் யாருமே விசாரிக்கலையே!—இல்லே, நான் கேட்கிறேன்—இந்தக் கோர்ட்டுங்க எல்லாமே குற்றத்தை மட்டுந்தான் விசாரிக்குமா? குற்றத்துக்குக் காரணம் என்னன்னு விசாரிக்கவே விசாரிக்காதா?"

அதற்குமேல் கோர்ட் சேவகன் சும்மா நிற்கவில்லை; "உஸ், ஸைலன்ஸ்!" என்று உரத்துக் கூவினான்.

★★ புரியாத புதிர் ★★

நினைத்துப் பார்த்தால் எனக்கே வேடிக்கையாய்த் தான் இருக்கிறது—எத்தனையோ பேரைப் பற்றி நான் தெரிந்தவன்போல் எழுதுகிறேன், பேசுகிறேன்—ஆனால் என்னைப் பற்றியே எனக்கு இன்னும் தெரிந்ததாகத் தெரியவில்லை!

இது கதையல்ல; கற்பனையல்ல. உண்மை; உண்மையிலும் உண்மை.

என்னைப் பற்றியே நான் இன்னும் தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கும்போது, என் மனைவியைப் பற்றி எனக்கு என்ன தெரியும்?—ஒன்றுமே தெரியாதுதான்!

ஆனால், இந்த அதிசயமான உண்மையை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேனா என்றால், அதுதான் கிடையாது. ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு மாதமும் ஒவ்வொரு வருஷமும் நான் அவளைப் பற்றி ரொம்ப ரொம்பத் தெரிந்து கொண்டிருப்பவன் போலவே பாவனை செய்து வருகிறேன்.

நான்தான் இப்படியென்றால் அவளாவது எனக்கு மாறுபட்டிருக்கிறாளா?—அதுவும் இல்லை; அவளும் என்னைப் பற்றி ரொம்ப ரொம்பத் தெரிந்து கொண்டிருப்பவள்போலவே நாளதுவரை பாவனை செய்து வருகிறாள்!

இந்த லட்சணத்தில்தான் எங்களுடைய வாழ்நாட்கள் ஒவ்வொன்றாக எங்களிடமிருந்து விடை பெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. அந்த நாட்களைப் பற்றி நாங்களும் கவலைப்படுவதில்லை; எங்களைப் பற்றி அந்த நாட்களும் கவலைப்படுவதில்லை.

அப்படி ஏதாவது ஒரு நாளைப் பற்றி நாங்கள் கவலைப்பட்டோம், அந்த நாளும் எங்களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் கவலைப்பட்டது என்றால், அது ஒரே ஒரு நாளாய்த்தான் இருக்க முடியும்—அந்த நாள் எங்கள் வாழ்வில் ஒரு திருநாள்!

அந்தத் திருநாளைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு முன்னால் உங்களிடம் ஒரு வெறும் நாளைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும்; ஆமாம், சொல்லிவிடத்தான் வேண்டும்.

அன்றிரவு நான் சாப்பிட்டு முடிந்ததும், படுக்கையைச் சுருட்டி எடுத்துக்கொண்டு எங்கள் வீட்டு மாடிப் படிகளில் காலை எடுத்து வைத்தேன். அவள் என்னைத் தடுத்து நிறுத்தி, "எங்கே போகிறீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

நான் திரும்பி, "ஏன், தெரியவில்லையா? 'எலெக்ட்ரிக் லைட்'டின் வெளிச்சம்தான் பட்டப் பகலைப்போலக் கண்ணைப் பறிக்கிறதே!" என்றேன்.

"தெரியாமல் என்ன! 'படுக்கவா போகிறீர்கள்?' என்று கேட்டேன்......"

"ஆமாம்!"

"திறந்த வெளியிலா......?"

"ஆமாம்!"

"கொட்டும் பனியிலா......?"

"ஆமாம்!"

"ஏன், உள்ளே படுப்பதற்கு என்ன குறைச்சலாம்?"

"நீ இருக்கிறாய்; உன்னுடைய அருமையான குழந்தைகள் இருக்கின்றன. இன்னும் வேறு என்ன வேண்டும்?"

"ஒரு சாண் கயிறுதான் வேண்டும்!"

"ஒரு சாண் என்ன, ஒரு முழம் வேண்டுமானாலும் தருகிறேன்!"

"என்னை ஏன் இப்படி எடுத்ததற்கெல்லாம் கரிக்கிறீர்கள்? உங்களுக்கு என்னைப் பிடிக்கவில்லை என்றால் சொல்லிவிடுங்களேன்?"

"பிடிக்கவில்லை என்றால் உடனே பிறந்தகத்துக்குப் போய் விடுவாய்; அவ்வளவு தானே?—பேஷாய்ப் போ! இப்பொழுதே வேண்டுமானாலும் போ!" என்று சொல்லி விட்டு நான் மாடிக்குச் சென்றேன்.

கீழேயிருந்து விம்மல் சத்தம் வந்தது!

அதைப் பொருட்படுத்தாமல் நான் படுக்கையை விரித்துப் படுத்தேன்.

விம்மல் சத்தம் தொடர்ந்தது!

சிறிது நேரமாவது நிம்மதியாக இருந்துவிட்டு வரலாம் என்று எண்ணி மாடிக்கு வந்த எனக்கு இது என்ன சோதனை? இந்தச் சோதனைக்கு யார் காரணம்?

நான்தான் காரணம் என்றால், அந்தக் காரணத்துக்கு நான் ஏன் ஆளானேன்?

இல்லை, அவள்தான் காரணம் என்றால், அந்தக் காரணத்துக்கு அவள் ஏன் ஆளானாள்?

ஒருவரைப்பற்றி ஒருவர் தெரிந்து கொள்ளாததால் வந்த வம்பு மட்டும் அல்ல இது; என்னைப்பற்றி நானும் அவளைப்பற்றி அவளும் தெரிந்து கொள்ளாததால் வந்த வம்புந்தான் இது!

அப்படித் தெரிந்து கொள்ளாத குற்றம் யாருடையது? எங்களுடையதா?—இல்லை, இல்லவே இல்லை!

ஏனெனில், விரிந்து பரந்து கிடக்கும் இந்த உலகத்தில் நாங்கள் மட்டும் எங்களைப்பற்றி எங்களுக்கே தெரியாம

லும், ஒருவரைப்பற்றி ஒருவர் தெரிந்து கொள்ளாமலும் வாழ்க்கை நடத்தவில்லை. வீட்டுக்கு வீடு, வீதிக்கு வீதி, ஊருக்கு ஊர் எங்களைப்போல் விசித்திர வாழ்க்கை நடத்து பவர்கள் இருக்கத்தான் இருக்கிறார்கள்.

இன்று தெரியும் இந்த உண்மைக்கும், அன்று தெரிந்த அந்த உண்மைக்கும்தான் எவ்வளவு வித்தியாசம்!

"காதலினால் வாழ்க்கையில் சாதிக்க முடியாத காரியம் ஒன்றுமே யில்லை!" என்று கவிஞர்கள் கதைக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எங்களுடைய ஆழ்ந்த அனுதாபத்தை முதலில் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். ஏனெனில், நாங்கள் 'பெரியோர்கள் நிச்சயித்தபடி' கல்யாணம் செய்துகொண்டவர்களல்ல; 'நாங்கள் நிச்சயித்தபடி' கல்யாணம் செய்து கொண்டவர்கள்தான்.

அதாவது, எங்கள் கல்யாணம் காதல் கல்யாணம்!

குடும்ப நண்பர்கள் என்ற முறையில் கல்யாணத்துக்கு முன்னால் நான் அடிக்கடி அவளுடைய வீட்டுக்குப் போய் வருவதுண்டு; அவளும் என்னுடைய வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து போவதுண்டு.

கல்யாணமான பிறகு அன்றுதான் இருவரும் முதன் முதலாகச் சந்திப்பதென்று முடிவாயிற்று.

அந்த நாள் நெருங்க நெருங்க, அந்த நேரம் நெருங்க நெருங்க, எனக்கு உண்டான உள்ளக் கிளர்ச்சியைத்தான் என்னவென்பேன்! உயிரும் உடலும் ஒன்றி உண்டான உணர்ச்சியைத்தான் என்னவென்பேன்!

கடைசி கடைசியாக அந்த நாளும் வந்தது; அந்த நேரமும் வந்தது. இருவரும் பெரியோருக்குத் தெரிந்து, பெற்றோருக்குத் தெரிந்து, உற்றாருக்குத் தெரிந்து, ஊராருக்குத் தெரிந்து, எங்களுக்கென்று அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த அந்தத் தனி அறைக்குள்ளே பிரவேசித்தோம்.

மலர் மணம் எங்களை மனமுவந்து வரவேற்றது!

பன்னீரும் சந்தனமும் பல்வேறு பழவகைகளும் எதிர்த்தாற்போலிருந்த கண்ணாடியில் தெரிந்த காட்சி கண் கொள்ளாக் காட்சியா யிருந்தது!

ஆதுரத்துடன் உள்ளே நுழைந்த எங்கள் இருவருடைய கண்களிலும் ஆசைக்கனல் பறந்தது!

ஆனல்......

பெருகிவந்த உணர்ச்சிக்கு எங்கள் இருவருக்கும் இடையே யிருந்த நாணம் தடை விதித்தது. அந்தத் தடையை மீறுவதற்கு—அப்பப்பா! நாங்கள் செய்த பிரயத்தனங்கள் எத்தனை எத்தனையோ!

நான் அவளைப் பார்க்காதபோது அவள் என்னைப் பார்த்தாள்; அவள் என்னைப் பார்க்காதபோது நான் அவளைப் பார்த்தேன்.

அவளுக்குத் தெரியாமல் என் இதழ்கள் சற்றே விரிந்தன; எனக்குத் தெரியாமல் அவள் இதழ்கள் சற்றே மலர்ந்தன.

ஆனல், இருவருக்கும் வாய்தான் அடைத்துப் போயிருந்தது!

இந்த நிலைமை வெகுநேரம் நீடிக்கவில்லை. நான் துணிந்து அவளை நேருக்கு நேராகப் பார்த்தேன்; அவளும் துணிந்து என்னை நேருக்கு நேராகப் பார்த்தாள். அவள் 'சட்'டென்று தலை குனிந்தாள்; நானும் 'சட்'டென்று தலை குனிந்தேன். அவள் முகம் சிவந்தது; என் முகமும் சிவந்தது. என்னுடைய கண்கள் 'படபட'வென்று அடித்துக் கொண்டன; அவளுடைய கண்களும் 'படபட'வென்று அடித்துக்கொண்டன.

ஆம், அவை பேசின; பேசத்தான் செய்தன!

எல்லோருக்கும் தெரிந்த பாஷையிலா? இல்லை; எவருக்கும் தெரியாத பாஷையில்!—இரைந்தா? இல்லை; இரகசியமாக!

இந்தக் கோலத்துக்கு மத்தியில் எங்களுக்கிடையே யிருந்த நாணம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நழுவ ஆரம்பித்திருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால், நான் ஏன் அவளை இப்போது விழுங்கி விடுபவன்போல் பார்க்கிறேன்? அவள் ஏன் என்னை இப்போது விழுங்கி விடுபவள்போல் பார்க்கிறாள்?

இருவரும் ஒருவர்மீது ஒருவர் வைத்த விழிகளை வாங்கவேயில்லை; பார்த்தோம், பார்த்தோம், பார்த்தோம், பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தோம்.

நேரம் போய்க்கொண்டே யிருந்தது—ஆம், நேரம் போய்க்கொண்டே தான் இருந்தது!

இத்தனைக்கும் அவள் ஏற்கெனவே எனக்குத் தெரிந்தவள்; நானும் அவளுக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்தவன்.

ஆனால், பேசத்தான் நா எழவில்லை!

"இருவருக்கும் இடையே ஏதாவது ஒன்று தூதாக வந்து சேர்ந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்?" என்று நினைத்தேன்.

நினைத்ததுதான் தாமதம்; சாளரத்தின் வழியாக எங்கிருந்தோ ஒரு பூனை வந்து எட்டிப் பார்த்தது. உடனே அந்தப் பூனையை நான் துணைக்கு அழைத்தேன்.

"மியாவ், மியாவ்......!"

அவள் 'களுக்'கென்று சிரித்தாள்; நானும் 'களுக்' கென்று சிரித்தேன்.

பூனை இறங்கி வந்தது!

நான் மேஜை மீதிருந்த பாலை எடுத்துத் தரையில் கொஞ்சம் கொட்டி நிறுத்தினேன்.

பூனை சுவாரஸ்யமாக அந்தப் பாலை நக்கிக் குடித்தது.

"தனியாக வந்திருக்கிறீரே, தம்பதி சமேதராக வந்திருக்கக்கூடாதோ!" என்றேன் நான், பூனையைப் பார்த்து. பதிலுக்கு அது "மியாவ், மியாவ்!" என்றது.

நான் அதைத் தடவிக் கொடுத்துக்கொண்டே, இன்னும் கொஞ்சம் பாலைக் கீழே கொட்டினேன்.

அவ்வளவுதான்; அந்த மெல்லியலாள் பொறுமை யிழந்தாள். ஓடோடியும் வந்து என் கையிலிருந்த பால் செம்பை 'வெடுக்'கென்று பிடுங்கி, மேஜைமீது 'நக்' கென்று வைத்தாள்.

பூனை எடுத்தது, ஓட்டம்!

நான் அவளுடைய மலர்க்கரத்தைப் பற்றி மதி முகத்தை நோக்கினேன்.

எங்களுடைய கரங்கள் இணைந்தன!

இணைந்தவை இணைந்தவைதான்; வெகுநேரம்வரை அவை பிரியவேயில்லை.

பிரியாமலே பேச்சு ஆரம்பமாயிற்று!

மணி பத்து, பதினொன்று, பன்னிரண்டு—ஊஹும்; பேச்சு ஓயவே யில்லை—பேசினோம், பேசினோம், பேசி னோம், பேசிக்கொண்டே யிருந்தோம்.

"இனி நாம் இருவரும் உடலும் உயிரும்போல!" என்றேன் நான்.

"இனி நாம் இருவரும் மலரும் மணமும்போல!" என்றாள் அவள்.

"இனி நாம் இருவரும் நகமும் சதையும்போல!" என்றேன் நான்.

"இனி நாம் இருவரும் நிலவும் ஒளியும்போல!" என்றாள் அவள்.

நேரம் போய்க்கொண்டேயிருந்தது!—ஆம், பொழுதும் விடிந்துகொண்டேதான் இருந்தது!

இதை உணர்ந்தோ என்னமோ, அவள் எழுந்து சென்று, தன் தளிர்க்கரங்களில் பால் செம்பை ஏந்திக் கொண்டு வந்து எனக்கு எதிரே நின்றாள்.

நான் அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு, "அமிர்த கலசம் ஏந்தி நிற்கும் அப்ஸர ஸ்திரீபோலவே இருக்கிறாயே!" என்றேன்.

அவள் தலையைக் கீழே கவிழ்த்துக்கொண்டு, "அந்த அமிர்தத்தைப் பருகப்போகும் அசல் தேவ புருஷனைப் போலவே நீங்கள் இருக்கிறீர்களே!" என்றாள் அவள்.

நான் அவளுடைய தலையை நிமிர்த்திவிட்டுச் சிரித்தேன்—ஆம், அப்பொழுதுதான் நாங்கள் இருவரும் முதன் முறையாக மனம் விட்டுச் சிரித்தோம்.

அவள் மெள்ள நடந்து சென்று, விளக்கின் திரியை மெள்ள இறக்கிவிட்டு வந்தாள்.

வெளிச்சம் சற்றே குறைந்தது; எங்களைப் பிடித்திருந்த வெட்கமும் சற்றே மறைந்தது. இருவரும் ஒருவரை யொருவர் நெருங்கினோம்......

"மற்றவர்களைப்போல் நாம் ஒருவரை யொருவர் முன்பின் தெரியாமல் கல்யாணம் செய்துகொள்ளவில்லை!" என்றாள் அவள் பெருமிதத்துடன்.

"ஆம், நாம் இருவரும் ஒருவரை யொருவர் முன்பின் தெரிந்தே கல்யாணம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம்!" என்றேன் நானும் பெருமிதத்துடன்.

அன்று இருந்த அந்த ஒற்றுமை இன்று.........?

பொழுது விடிந்ததும் படுக்கையைச் சுருட்டி எடுத்துக்கொண்டு மாடியை விட்டு இறங்கிக் கீழே வந்தேன். அவள் பெட்டி, படுக்கையுடன் வந்து எனக்கு எதிரே நின்றாள்.

"என்ன, எங்கே பிரயாணம்?" என்று கேட்டேன்.

"ஊருக்கு!" என்றாள் அவள்.

"எப்பொழுது......?"

"இப்பொழுதுதான்!"

"பின்னே ஏன் நிற்கிறாய்?—போகிறதுதானே?"

"உங்கள் உத்தரவை எதிர்பார்த்துத்தான் நிற்கிறேன்......"

"என்னுடைய உத்தரவு என்ன தெரியுமா?—நீ ஊருக்குப் போகக்கூடாது!"

"என்னுடைய இஷ்டம் என்ன தெரியுமா?—நான் ஊருக்குப் போகவேண்டும்!"

"உன்னுடைய இஷ்டப்படி நடப்பதற்கு இது இடமில்லை!"

"அதற்குத்தான் என் பிறந்தகத்துக்குப்போகிறேன்.'

"போகக்கூடாது!"

"என்னை ஏன் வீணாகத் தடுக்கிறீர்கள்?"

"நீ மட்டும் நேற்றிரவு மாடிக்குப் போன என்னை ஏன் வீணாகத் தடுத்தாய்?"

"பனியில் நனைந்தால் உடம்புக்கு ஆகாதே என்று தடுத்தேன்!"

"நானும் நீ ஊருக்குப் போனால் எனக்குப் பொழுது போகாதே என்று தடுக்கிறேன்!"

அவள் சிரித்தாள்; நானும் சிரித்தேன்.

"இது ஏன் உங்களுக்கு முன்னமே தெரியவில்லை?" என்றாள் அவள்.

"அது ஏன் உனக்கு முன்னமே தெரியவில்லை?" என்றேன் நான்.

"நல்ல வேடிக்கை!" என்று சொல்லிவிட்டு, அவள் பெட்டியையும் படுக்கையையும் தூக்கிக் கொண்டுபோய்ப் பழையபடி உள்ளே வைத்தாள்.

நான் அவளுக்குப் பின்னால் சென்று, "வாழ்க்கை வேடிக்கை யல்ல; அது ஒரு புதிர்!" என்றேன்.

"வாழ்க்கை மட்டும் என்ன, மனித வர்க்கத்தின் குணாதிசயமே ஒரு புரியாத புதிராய்த்தான் இருக்கிறது!" என்றாள் அவள்.

★★ மவராசர்கள் ★★

"வழியில் எந்தவிதமான ஆபத்தும் நேராமற் போய்ச் சேரவேண்டுமே, கடவுளே!" என்று எண்ணிப் பெரு மூச்சு விட்டவண்ணம், மாயவரம் ஜங்ஷனில் 'திருவனந்த புரம் பாஸஞ்சர்' வந்து நின்றது. தங்களுடைய பெட்டி, படுக்கைகளுடன் ஜனங்கள் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ரயிலை நோக்கி ஓடினர். அப்படி ஓடியவர்களில் பிரபல வியாபாரியான பீதாம்பர முதலியாரும் ஒருவர். அவர் தம்முடைய 'யுத்தகாலத் தொந்தி'யைச் சுமக்க முடியாமல் சுமந்து சென்றது பார்ப்பதற்கு வேடிக்கையா யிருந்தது. அவரைப் பின்பற்றி அவருடைய மூன்றாவது மனைவி, கையில் குழந்தையுடன் ஓட்டமும் நடையுமாக நடந்தாள். அவர்கள் இருவரையும் தொடர்ந்து 'போர்ட்டர்' ஒருவன் தலையில் பெட்டியுடனும் கையில் படுக்கையுடனும் முக்கி முனகி நடந்துகொண்டிருந்தான்.

ஏற்கெனவே முதல் வகுப்பில் வேண்டிய இடத்துக்கு 'ரிஸர்வ்' செய்துவிட்டு, அப்புறம் சாவகாசமாக வந்து வண்டி ஏறுவதற்குரிய வசதி பீதாம்பர முதலியாருக்கு இருக்கத்தான் இருந்தது. இருந்தாலும் சிக்கனத்தை உத்தேசித்து முதலியார் எப்பொழுதும் மூன்றாம் வகுப்பில் தான் பிரயாணம் செய்வது வழக்கம். 'சௌகரியமாக வாழ்வதற்கு வசதி யிருந்தும் உலகத்தில் வாழத் தெரியாத வர்கள் எத்தனையோ பேர் இல்லையா?—அவர்களில் முதலி யாரும் ஒருவர்போலிருக்கிறது!' என்று நீங்கள் நினைத்து விடாதீர்கள். ஏனெனில், மூன்றாம் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்வதற்கு முதலியார் சொல்லும் காரணமே வேறு.

அந்தக் காரணம் என்னவாம், தெரியுமா? மகாத்மா காந்தி மூன்றும் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந் தாராம்; அவரைப் பின்பற்றி நம் முதலியாரும் சிரமத் தைப் பொருட்படுத்தாமல் மூன்றும் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்கிருராம்!

இவ்வாறு சொல்லிக்கொள்வதின் மூலம் முதலியார் தம்மை மகாத்மா காந்திக்கு அடுத்த வாரிசாக எண்ணிக் கொண்டிருந்தார். அந்த மகானைப் போலவே தாமும் ஏழைகளிடத்தில் இரக்கம் கொண்டவர் என்று அவர் சொல்லாமல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். ஆனல் உண் மையோ வேறு விதமா யிருந்தது. ரயில் பிரயாணத்தில் தான் நம்முடைய முதலியார் காந்தி மகாத்மாவைப் பின் பற்றினரே தவிர, வாழ்க்கைப் பிரயாணத்தில் அவரைப் பின்பற்றவில்லை. அப்படிப் பின்பற்றி யிருந்தால் ஒரு வேளை அவருக்கு அந்த 'யுத்தகாலத் தெரந்தி' விழாமலே இருந்திருந்தாலும் இருந்திருக்கலா மல்லவா?

இந்த 'ஏழை-பங்காளர்' ஏறி உட்கார்ந்ததும் ரயில் நகர்ந்தது. அந்தச் சமயத்தில் 'கார்டு' அலறியதையும் பொருட்படுத்தாமல் ஒருவன் தலை தெறிக்க ஓடிவந்து முதலியார் ஏறியிருந்த பெட்டிக்குள் ஏறினன். அவன் பெயர் நாச்சியப்பன். யாரோ ஒரு 'மவராசன்' குப்பை யில் எறிவதற்காக வைத்திருந்த பழைய கோட்டு ஒன்றை அவனிடம் கொடுத்து, அவனுக்குத் தெரியாமல் திருட்டுத் தனமாகப் புண்ணியத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டிருந் தான். அந்தக் கோட்டைத்தான் அவன் அன்று அணிந்து கொண்டிருந்தான். அதற்குள் சட்டையோ, பனியனே ஒன்றுமில்லை. அவனுடைய அரையை ஓர் அழுக்கடைந்த 'கைலி' அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தது. முகத்தின் அழகைப் பற்றியோ சொல்லவே வேண்டாம். அந்த நீண்டு வளர்ந்திருந்த மீசைகள் மட்டும் அவனுடைய குழி விழுந்த கன்னங்களை மறைத்துக்கொண்டிராவிட்டால், அவனை ஒரு

கணம் கூட யாராலும் பார்த்துச் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. தலையையாவது அவன் கொஞ்சம் எண்ணெய் தடவி வாரிக் கொண்டிருக்கலாம். அதற்கும் அவனுக்கு வசதியில்லையோ, நேரமில்லையோ, அல்லது மனந்தான் இல்லையோ—யார் கண்டார்கள் ?

இந்த லட்சணத்தில் இருந்த அவனைத் தொடர்ந்து நல்ல வேளையாக 'மனைவி' என்று சொல்லும் முறையில் யாரும் வரவில்லை. ஆனால் அவனுடைய இடுப்பில் மட்டும் ஒரு குழந்தை இருந்தது. தோற்றத்தில் அது அவனையே ஒத்திருந்தது. அந்தக் குழந்தைக்கு ஒரு வருஷம் பூர்த்தியாகி யிருக்கலாம். 'இன்று சாகுமோ, நாளை சாகுமோ!' என்று இருந்த அதற்குக் குரல் மட்டும் எட்டரை கட்டைக்கு மேல் இருந்தது. ஜனக் கூட்டத்தில் இடிபட்டு அது 'வீல், வீல்' என்று கத்திய சத்தம், ரயிலின் ஊதல் சத்தத்தைக்கூடத் தோற்கடித்துவிட்டதென்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன்!

நாச்சியப்பனுடைய கையில் பெட்டியும் இல்லை, படுக்கையும் இல்லைதான். ஆனால் அவை யிரண்டும் இருந்தால் அவனுக்கு எவ்வளவு தொந்தரவா யிருக்குமோ, அதற்கு மேல் அந்தக் குழந்தை இருந்தது தொந்தரவாயிருந்தது!—'சிசுஹத்தி' செய்வது மகா பாவமென்றும், அதனால் ஏழு நரகங்களுக்கும் கீழான நரகத்துக்குச் செல்லவேண்டி நேரும் என்றும் சாஸ்திரம் பயமுறுத்துவதாக நாச்சியப்பன் மட்டும் கேள்விப்பட்டிராவிட்டால், நிச்சயம் அந்தக் குழந்தையை அவன் உடைப்பில் தூக்கிப் போட்டுக் கொன்றே விட்டிருப்பான்!

பீதாம்பர முதலியாரும் நாச்சியப்பனும் ஏறக்குறைய ஒரே சமயத்தில்தான் அந்தப் பெட்டிக்குள் ஏறினர். ஆனால் எதற்கும் ஒழுக்கத்தைக்கூட மீறி நிற்கும் அந்தப் பாழாய்ப்போன 'அந்தஸ்து' என்று ஒன்று வந்து

குறுக்கே நிற்கிறதல்லவா? அதன் காரணமாக, முதலியாருக்கும் அவருடைய மனைவிக்கும் மட்டும்தான் உள்ளே இருந்தவர்கள் நெருக்கியடித்து உட்கார்ந்து கொஞ்சம் இடம் விட்டனர். நாச்சியப்பனையோ யாரும் கவனிக்கவில்லை. எல்லோரும் அவனை ஏதோ ஒரு விநோத ஜந்துவைப் பார்ப்பதுபோல் பார்த்தனர். அப்படிப் பார்த்தவர்கள் சும்மா இருக்கவும் இல்லை; தங்களுக்குள் அடிக்கடி ஏதோ பேசிக் கொள்வதும், 'களுக், களுக்' கென்று சிரிப்பதுமாக இருந்தனர்.

உலகத்தில் ஏழை, எளியவர்களைக் கண்டால் எள்ளி நகையாடுபவர்கள்தான் அதிகம் என்னும் உண்மையை நாச்சியப்பன் உணர்ந்திருந்தானோ என்னமோ, மேற் கூறிய காட்சிகளையெல்லாம் கண்டும் காணாதவன்போல் இருந்தான். அந்தச் சமயத்தில், தான் உட்காருவதற்கு எப்படியாவது கொஞ்சம் இடம் கிடைத்தால் போதும் என்பதுதான் அவனுடைய ஒரே நோக்கமாயிருந்தது. அதற்காக, அந்தப் பெட்டிக்குள் உட்கார்ந்திருந்த ஒவ்வொருவரையும் அவன் பரிதாபத்துடன் பார்த்தான்; "கொஞ்சம் இடம் விடுங்கள், ஐயா!" என்று கெஞ்சிக் கெஞ்சிக் கேட்டான். ஊஹூம், யாரும் அசைந்து கொடுக்கவில்லை.

நேரம் போய்க்கொண்டே இருந்தது; ஸ்டேஷனுக்கு ஸ்டேஷன் வண்டி நிற்பதும் கிளம்புவதுமாக ஓடிக் கொண்டே இருந்தது. ரயிலின் ஆட்டத்துக்கேற்ப நாச்சியப்பன் ஆடிக்கொண்டே சென்றான். அந்த ஆட்டத்தில் குழந்தையின் தூக்கம் எங்கே கலைந்துவிடுமோ என்று அவனுக்குப் பயமாயிருந்தது. அப்படி எழுந்து விட்டால் அதனுடன் மாரடிப்பதற்கு வேண்டிய தெம்பும் அவனுக்கு அந்தச் சமயம் இல்லை. கீழே உட்கார்ந்து விடலாம் என்று பார்த்தாலோ எங்கும் ஒரே பெட்டியும் படுக்கையுமாயிருந்தன. அவற்றின் மேலே உட்காரு

வதற்கும் அவனுக்கு 'என்ன சொல்வார்களோ, என்னமோ' என்று அச்சமாயிருந்தது. ஆனாலும் அவன் குழந்தையை வைத்துக்கொண்டு எவ்வளவு நேரந்தான் நின்று கொண்டிருக்க முடியும்?—கொஞ்சம் துணிந்து அங்கிருந்த பெட்டி ஒன்றைச் சிறிது நகர்த்த முயன்றான்.

அவ்வளவுதான்; அந்தப் பெட்டிக்கு அடுத்தாற் போலிருந்த பெஞ்சியில் காலை நீட்டிக்கொண்டு படுத்திருந்த அதன் சொந்தக்காரர் சீறி எழுந்து, "சீ! எடு, கையை! என்னிடம் சொன்னால் நான் நகர்த்தமாட்டேனா? நீ எதற்கு என்ன பெட்டியைத் தொடணும்? எவ்வளவு பணம் இருக்கிறது என்று பார்த்துக்கொள்கிறாயா—கண்ணை மூடினால் அடித்துக்கொண்டு போய் விடலாமென்று? எட்டிப் போடா, நாயே!" என்று இரைந்தார்.

உண்மையிலேயே நாச்சியப்பன் நாயாயிருந்திருந்தால் அவரைக் கட்டாயம் கடித்திருப்பான். அவன்தான் தன்மானமில்லாத மனிதனாயிருந்தானே, அதனால் கடிக்கவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, "நானும் எவ்வளவு நேரமா நின்னுக்கிட்டு வர்றதுங்க? குழந்தை வேறே கையிலே இருக்குது. இல்லாட்டிப்போனா, நான் பேசாம நின்னுக்கிட்டே வருவேன். பெட்டிதானே, தொட்டாத் தோசமில்லேன்னு தொட்டேன்; அதுக்கு இப்படிக் கோவிச்சுக்கிறீங்களே!" என்றான்.

"கோபித்துக் கொண்டேனா! உன்னுடைய கையையே ஒடித்துப் போட்டிருப்பேன்; போனாற் போகிறதென்று சும்மா விட்டேன்!" என்று உறுமினார் பெட்டிக்காரர்.

பொறுமை இழந்த நாச்சியப்பன், "அப்படிப்பட்டவரு இப்படிக் 'கும்பலிலே கோவிந்தா' போட்டுக்கிட்டு வரக் கூடாதுங்க!" என்றான்.

உடனே, "அதிகப் பிரசங்கி! பல்லை உடைத்து விடுவேன், பல்லை!" என்று முஷ்டியை மடக்கிக் கொண்டு எழுந்தார் பெட்டிக்காரர்.

அதற்குள் அங்கிருந்த சில பெரிய மனிதர்கள், "கிடக்கிறான், கழுதை! விட்டுத் தள்ளுங்கள், ஸார்!" என்று பெருந்தன்மையுடன் சொல்லி, அந்தப் பெட்டிக்காரரை உட்கார வைத்தனர்.

"பல்லை உடைக்க வேண்டுமானால் அவனைத் தொட வேண்டுமே என்று பார்க்கிறேன். இல்லையென்றால் கட்டாயம் அவனுடைய முப்பது பற்களையும் உடைத்துக் கையில் கொடுத்திருப்பேன்!" என்று உச்சஸ்தாயியில் கத்திக்கொண்டே உட்கார்ந்தார் 'உயர்ந்த ஜாதிக்கார'ரான பெட்டிக்காரர்.

"ஏன், வெளியே வீசி எறியப்படாதோ? கையில் தான் கொடுக்க வேண்டுமோ?" என்றார் அவருக்கு எதிர்த்தாற்போலிருந்த ஓர் அழுத்தல் பேர்வழி.

அவருக்கு அருகிலிருந்த ஒரு புரொபஸர், "தப்பு, தப்பு! மொத்தம் முப்பத்திரண்டு பற்கள், ஸார்!" என்று கூறி 'ஹோ'வென்று சிரித்தார்.

"எல்லாம் பார்த்துத்தான் சொன்னேங்காணும்! அவனுக்கு முன் வரிசையில் இரண்டு பற்களைக் காணோம்!" என்றார் பெட்டிக்காரரும் சிரித்துக் கொண்டே.

இந்தச் சமயத்தில் இன்னொரு பெரிய மனிதர் ஒரு சின்னச் சந்தேகத்தைக் கிளப்பிவிட்டார். "ஏன், ஸார்! இவன் டிக்கெட் வாங்கியிருப்பானா?" என்னும் சந்தேகம் தான் அது!

அவன் டிக்கெட் வாங்கியிருக்காவிட்டால் தாம் வாங்கிக் கொடுக்கலாம் என்ற நோக்கத்துடன் அவர் அந்தச் சந்தேகத்தைக் கிளப்பிவிடவில்லை; 'டிக்கெட் செக்கர்'

வந்து அவனை இறக்கி விடுவதற்கு முன்னால் தாமே இறக்கி விட்டுவிடலாமே என்ற பரந்த நோக்கத்துடன்தான் அந்தச் சந்தேகத்தைக் கிளப்பிவிட்டார்!

இதைக் கேட்டதும் நாச்சியப்பனுக்கு ஆத்திரம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது. இருந்தாலும் அதை ஒருவாறு அடக்கிக்கொண்டு, "நான் சின்ன மனுஷனுங்க; எனக்கு அந்தப் பெரிய மனுஷன் தில்லு முல்லெல்லாம் செய்யத் தெரியாதுங்க!" என்று சொல்லிக்கொண்டே, தன் மடியில் பத்திரமாக வைத்திருந்த டிக்கெட்டை அவன் எடுத்துக் காட்டினான்.

அதே சமயத்தில் அடுத்த ஸ்டேஷனில் வண்டி நின்றது. எதிர்பாராதவிதமாக நாச்சியப்பன் ஏறியிருந்த பெட்டிக்குள் டிக்கெட் பரிசோதகர் ஏறினார். அவன் சொன்னதற்கு ஏற்றாற்போல் அவரைக் கண்டதும் 'பெரிய மனிதர்' ஒருவர் ஓடி ஒளியப் பார்த்தார். டிக்கெட் பரிசோதகர் அவரை விடவில்லை. விரைந்து சென்று, "எங்கே டிக்கெட்?" என்று கேட்டார்; அவர் விழித்தார். உடனே அவரைக் கீழே இறக்கி விட்டுவிட்டு 'டிக்கெட் செக்கர்' மேலே போனார்.

இந்தக் காட்சியைக் கண்டதும் எல்லோருடைய வாய்களும் அடைந்துவிட்டன. நாச்சியப்பன் காலியான இடத்தில் கொஞ்சம் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். தங்கள் சகாவிடம் மரியாதைக் குறைவாக நடந்துகொண்ட 'டிக்கெட் செக்க'ரைப் பற்றிப் பெரிய மனிதர்கள் முணு முணுத்தனர்.

✶

இத்தனை ரகளைகளையும் அதுவரை கவனித்தும் கவனியாதவர்போலிருந்த பீதாம்பர முதலியார், "ஏன், அப்பா! உனக்கு எந்த ஊர்?" என்று நாச்சியப்பனைப் 'பொழுது போக்கு'க்காகக் கேட்டு வைத்தார்.

“ மாயவரப் தானுங்க !” என்ருன் நாச்சியப்பன்.

“ இப்பொழுது எங்கே பயணம் ?”

“ பட்டணத்துக்குத்தான் !”

“ அங்கே என்ன வேலை ?”

“வேலை என்ன வேலை ! வயித்துப் பிழைப்புக்கு அங்கே ஏதாச்சும் வழி பிறக்கும்னுதான் போறேன்.”

“ இதற்குமுன்னுல் நீ என்ன வேலை செய்து கொண்டிருந்தாய் ?”

“ மரம் ஏறிக்கிட்டு இருந்தேனுங்க.”

“ அப்படின்ஞ, நீ ‘மாஜி-கள் இறக்கும் தொழிலாளி’ போல இருக்கு !”

“ ஆமாங்க.”

“ அதுதானே பார்த்தேன்—குடிக்கக் கள் இறக்கிக் கொடுத்து நீ எத்தனையோ குடிகளைக் கெடுத்தாயல்லவா ? அந்தப் பாவமெல்லாம் சேர்ந்து உன்னை இந்தக் கதிக்கு இப்போது கொண்டுவந்து விட்டிருக்கிறது !” என்ருர் ‘ புண்ணியம் செய்து வந்த ’ முதலியார்.

நாச்சியப்பன், “ இந்த இடத்திலேதானுங்க உங்களுக்கும் எனக்கும் வித்தியாசப்படுது ! நீங்க சொல்ருப்போல நான் செய்தது பாவமா இருந்திருந்தா, நானும் உங்களைப் போலவே இருந்திருப்பேனுங்களே !” என்ருன்.

முதலியாரை இது தூக்கிவாரிப் போட்டது. ஒரு கணம் அவர் அயர்ந்து போனுர். மறுகணம் தம்முடைய இயற்கையான சுபாவத்தால் அதைச் சமாளித்துக் கொண்டு, “ பேஷ், பேஷ் ! உலகத்தில் பாவம் செய்கிறவர்கள்தான் நன்ருயிருக்கிருர்கள் என்று நீ சொல்கிருய் போலிருக்கிறது ! நல்ல ஆளப்பா, நீ !” என்று கூறிச் சிரித்தார். ஆனுல் அந்தச் சிரிப்பு உள்ளத்தோடு ஒன்றவில்லை என்பதை அவருடைய பாந்த முகம் பளிச்சென்று எடுத்துக் காட்டிற்று.

இந்தச் சமயத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த முதலியாரின் குழந்தை விழித்துக்கொண்டு அழுதது. அதற்குள் 'பணக்காரத் தூக்க'த்தில் சற்றே லயித்துவிட்டிருந்த அதன் தாயார், குழந்தை அழுததைக் கவனிக்கவில்லை. முதலியார் இதைக் கவனித்ததும் தம்முடைய மனைவியை மெல்லத் தொட்டு, "தங்கம், தங்கம்!" என்றார்.

தங்கம் திடுக்கிட்டு எழுந்து, "எந்தப் பட்டணம் பாழாய்ப் போச்சு?" என்று எரிந்து விழுந்தாள்.

முதலியார் நெருப்பை மிதித்து விட்டவர்போல் குதித்து அவள் பக்கம் திரும்பி, "இதுகூட வீடா, என்ன? 'குழந்தை அழுகிறது' என்று சொல்லவந்தால் இப்படி எரிந்து விழுகிறாயே!" என்றார் பரிதாபத்துடன்.

தங்கம் போனால் போகிறதென்று பொங்கி வந்த கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு, குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டாள்.

ஆனால் அந்தக் குழந்தையோ பொல்லாத குழந்தையாயிருந்தது. அது 'கண்ணே!' என்றாலும் கேட்கவில்லை; 'கற்கண்டே!' என்றாலும் கேட்கவில்லை; திறந்த வாயை மூடாமல் அழுத அந்தக் குழந்தையை எப்படி எப்படியெல்லாமோ தேற்றிப் பார்த்தாள் தங்கம். அது எதையும் லட்சியம் செய்யவில்லை; பால் கொடுத்தாலும் குடிக்க மறுத்து வீரிட்டு அழுதது.

முதலியார் பெட்டியைத் திறந்து ஒரு 'கிளாக்ஸோ' பிஸ்கட்டை எடுத்துக் குழந்தையிடம் கொடுத்தார். அந்தப் பிஸ்கட்டை வாங்கி அது ஒரு நிமிஷம் உற்றுப் பார்த்தது. பிறகு, கீழே விட்டெறிந்துவிட்டு 'ஓ'வென்று அலறியது.

அடுத்தாற்போல் ஓர் ஆரஞ்சுப் பழத்தை எடுத்துக் கொடுத்தார்; அதையும் கீழே உருட்டி விட்டது.

முதலியார் சளைக்கவில்லை; "இது வேணுமாடா, ராஜா!" என்று சொல்லிக்கொண்டே, மூன்றாவதாக ஒரு 'ஸெலூலாய்ட்' பொம்மையை எடுத்துக் கொடுத்தார்.

அதை வாங்கிக்கொண்டதும் குழந்தை அழுகையை நிறுத்திவிட்டது. அதன் தாயார் மீண்டும் 'பணக்காரத் தூக்க'த்தில் ஆழ்ந்துவிட்டாள்!

"அப்பாடி! மழை ஓய்ந்தது!" என்று சொல்லிக் கொண்டே முதலியார் நாச்சியப்பன் பக்கம் திரும்பினார்.

"இது என்ன மழைங்க? நம்ம குழந்தை அழறப்போ நீங்க பார்க்கணும்!" என்றான் நாச்சியப்பன்.

அவ்வளவுதான்; 'அதற்காக நீங்கள் காத்திருக்க வேண்டாம்!' என்று சொல்வதுபோல், அவனுடைய குழந்தை திடீரென்று விழித்துக்கொண்டு கத்த ஆரம்பித்து விட்டது.

'கண்ணே, கற்கண்டே!' என்று கொஞ்சுவதற்குப் பதிலாக, 'சனியனே, பீடையே!' என்று திட்டிக் கொண்டே நாச்சியப்பன் குழந்தையைத் தூக்கினான். அது தன் அழுகையை நிறுத்தவில்லை. அதற்காக நாச்சியப்பன் பெட்டியைத் திறந்து 'கிளாக்ஸோ' பிஸ்கட்டையோ, ஆரஞ்சுப் பழத்தையோ, 'ஸெலூலாய்ட்' பொம்மையையோ எடுத்து அதன் கையில் கொடுக்கவில்லை; அவற்றுக்குப் பதிலாக அந்தக் குழந்தையின் கன்னத்தில் அவன் 'பட்' என்று ஓர் அறை கொடுத்துவிட்டுத் தன்னுடைய கோட்டுப் பையில் கையை விட்டான். அவன் எடுக்கப் போகும் வஸ்துவைப் பார்ப்பதற்காக முதலியார் தம் கண்களை ஆவல் மிகுதியால் அகல விரித்துக்கொண்டார். நாச்சியப்பன் ஒரு சின்னஞ் சிறு தகர டப்பியைக் கையில் எடுத்தான். அதற்குள் பாலா இருந்தது என்கிறீர்கள்?— இல்லை, அபின்!

“இதென்ன, அபின்போலிருக்கிறதே!” என்றார் முதலியார்.

“என்ன, அப்படிச் சொல்றீங்க?—இது அபினே தான்!” என்று சொல்லி, நாச்சியப்பன் அவருடைய சந்தேகத்தைத் தீர்த்து வைத்தான்.

“இது என்னத்துக்கு?” என்று முதலியார் ஒன்றும் புரியாமல் கேட்டார்.

“நம்ம குழந்தைக்குத்தானுங்க!” என்று நாச்சியப்பன் சாவதானமாகச் சொன்னான்.

“அட, பாவி! குழந்தைக்கு யாராவது அபினைக் கொடுப்பார்களா?” என்று அலறினார் முதலியார்.

நாச்சியப்பன் சிரித்துக்கொண்டே அழுத குழந்தையின் வாயில் கொஞ்சம் அதிகமாகவே அபினைத் திணித்தான். சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அது அபின் தின்ன மயக்கத்தில் அயர்ந்து தூங்க ஆரம்பித்துவிட்டது. “இனிமே பொழுது விடியறவரை தொல்லையில்லீங்க!” என்று மகிழ்ச்சியுடன் சொல்லிக்கொண்டே, அவன் அந்த டப்பியை எடுத்து மீண்டும் கோட்டுப் பையில் பத்திரமாக வைத்துத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான்.

“இது அக்கிரமம்!” என்றார் முதலியார்.

“சட்ட விரோதம்!” என்றார் அவருக்கு அருகில் இருந்தவர்.

“அதுக்கு நாங்க என்னங்க, பண்றது? அந்த எழவெடுத்த சட்டம் எங்களுக்கு விரோதமா இருக்குதுங்களே!” என்றான் நாச்சியப்பன்.

“ஏழைகளாயிருந்தால் என்ன? இந்த அபினுக்குப் பதிலாகப் பால் வாங்கி ஊற்றக் கூடாதா?”

" ஊத்தலாம்; இப்போகூட பால் ஊத்தித்தான் எடுத்துக்கிட்டு வந்தேன். ஆனா இது பசியை நெனைச்சுக்கிட்டு அழறப்போவெல்லாம் பால் வாங்கி ஊத்த என்னாலே முடியுங்களா ?"

" உன்னாலே முடியாவிட்டால், என்ன? உன் மனைவி இல்லையா ?"

" அதை ஏன் கேக்கிறீங்க! உலக வழக்கத்தை யொட்டிச் சொல்லப்போனா அவ 'செத்துப் போயிட்டா'ன்னு மறைச்சுச் சொல்லணும். ஆனா நான் நிசத்தையே சொல்லிப்பிட்றேன் — அவளுக்கு இல்லாத மானமா, எனக்கு......?"

" அது என்னப்பா, அப்படிப்பட்ட விஷயம்......?"

" அதுவுங்களா? என் தரித்திரம் என் பெண்டாட்டியைக்கூட என்னோட வாழ விடலீங்க!... அவ அந்தப் பாவிப் பயலோட ஓடிப் போயிட்டா!"

" எந்தப் பாவிப் பயலோட......?"

" அவனை என்னமா உங்களுக்குத் தெரியும்? அவன் எங்க ஊர்ப் பையன்; இந்தச் சண்டையிலே பாவ புண்ணியத்துக்கு அஞ்சாம பேரம் பண்ணி நாலு காசு சம்பாதிச்சி வச்சிருந்தான். அவனோட அவ போயிட்டா! போன புண்ணியவதி சும்மாப் போவாம இந்தச் சனியனை வேறே என் காலிலே கட்டிப் பிட்டுப் போயிட்டா! ......ம்......அவ என்ன பண்ணுவா? மனசு கேட்காவிட்டாலும் வயிறு கேட்குதா ?"

" சரி, அவள் போனால் போகிறாள்; நீ இருக்கிறயோ, இல்லையோ ?"

" நான் இருந்து என்னத்தைப் பண்றதுங்க? பொழைப்பைத் தேடிப் போவேனா, இந்தப் புள்ளையைப் பார்த்துக்கிட்டு இருப்பேனா?—அதுக்குத்தான் இதுக்குத் தினம் கொஞ்சம் அபினைக் கொடுத்துப் படுக்க வச்சுடு

வேன்; இது போதையிலே விறைச்சுக்கிட்டுக் கிடக்கும். நான்பாட்டுக்கு என் வேலையைப் பார்க்க எங்கேயாச்சும் போயிடுவேன்......!"

"ஆமாம், இப்போதுதான் 'இந்த இழவு'களை யெல்லாம் சர்க்கார் ஒழித்துவிட்டார்களே, இது உனக்கு எது?"

நாச்சியப்பன் சிரித்தான். "உங்களைப் போலொத்த 'பெரிய மனுஷ'ருங்க இருக்கிறப்போ, லோகத்திலே எதுதான் கிடைக்காதுங்க? ஒண்ணுக்கு நாலு விலை கொடுத்தா, கிடைக்காததெல்லாம் கிடைக்குங்களே!" என்றான்.

அவ்வளவுதான்; முதலியாருக்குக் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டது. "டேய், ஜாக்கிரதையாப் பேசு! நீ நினைப்பதுபோல நான் பெரிய மனுஷனுமில்லை; 'பிளாக் மார்க்கெட்' காரனுமில்லை!" என்று ஒரு துள்ளுத் துள்ளினார்.

"போயும் போயும் அந்த அற்பப் பயலோடு நீங்கள் இவ்வளவு நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தீர்களே? அப்போதே அவனைப் பேசாமல் போலீஸாரிடம் பிடித்துக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்!" என்றார் முதலியாருக்குப் பக்கத்தில் இருந்தவர்.

இதைச் சொன்னதும் நாச்சியப்பன் வெலவெலத்துப் போய்த் தன்னிடம் சரணகதி யடைந்து விடுவான் என்று அவர் எதிர்பார்த்தார். ஆனால் அவனோ விழுந்து விழுந்து சிரித்தான்.

முதலியார் அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தார்.

"எதற்கும் ஒரு தகுதி வேண்டாமா? தகுதி யில்லாதவனிடமெல்லாம் போய்த் தகாதவற்றைப் பேசிக் கொண்டா இருப்பது? போலீஸைக் கூப்பிடுங்கள், ஸார்!" என்றார் முதலியாருக்கு எதிர்த்தாற்போல் இருந்தவர்.

"ரயிலோ ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது; போலீஸும் இந்தப் பெட்டிக்குள் இல்லை!" என்று சொல்லி, வேடிக்கையாகக் கையை விரித்தார் புரொபஸர்.

"போனால் போகிறது, புண்ணியமாய்ப் போகட்டும் என்று பார்த்தேன். இவன் இவ்வளவு அதிகப்பிரசங்கியாயிருப்பான் என்று நான் கண்டேனா? அடுத்த ஸ்டேஷன் வந்ததும் இவனைக் கட்டாயம் போலீஸாரிடம் பிடித்துக் கொடுத்துவிட வேண்டியதுதான்!" என்றார் முதலியார்.

நாச்சியப்பன் சிரித்துக்கொண்டே இருந்தான்.

"கொஞ்சம் பொறு, தம்பி! சும்மா சிரித்துக் கொண்டே இருக்கிறாயே!" என்றார் முதலியார் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு. அதற்குள் அடுத்த ஸ்டேஷன் வந்து விட்டது. வண்டியும் நின்றது. வண்டி நின்றதோ இல்லையோ, "போலீஸ், போலீஸ்!" என்று கத்தினார் முதலியார். அவரைப் பின்பற்றி அவருடைய ரயில் நண்பர்கள் எல்லோரும் "போலீஸ், போலீஸ்!" என்று கூக்குரலிட்டனர்.

'என்னமோ, ஏதோ' என்று இரண்டு போலீஸ் ஜவான்கள் அவர்கள் இருக்குமிடத்துக்கு விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடி வந்தனர்.

நாச்சியப்பனை அவர்களுக்குச் சுட்டிக் காட்டி, "இவன் அபின் வைத்திருக்கிறான்; இவனைப் பிடித்துக் கொண்டு போங்கள்!" என்று ஏககாலத்தில் எல்லோரும் காட்டுக் கத்தலாகக் கத்தினர்.

அப்பொழுதும் நாச்சியப்பன் அவர்கள் எதிர்பார்த்தபடி பதுங்கவுமில்லை, பயப்படவுமில்லை. தயங்கவுமில்லை, தாமதிக்கவுமில்லை. அமைதியுடன் எழுந்தான்; அலுப்புடன் குழந்தையைத் தூக்கினான்.

பாவம், அளவுக்கு மீறிய அபின் மயக்கத்தால் அந்தக் குழந்தை சில்லிட்டுப் போயிருந்தது; அதனுடைய கடைசி மூச்சும் நின்று விட்டிருந்தது.

"இனிக் கவலை யில்லை; கடவுள் இப்பொழுதுதான் என்னிடம் கருணை காட்டி யிருக்கிறார்!" என்றான் நாச்சியப்பன்.

போலீஸார் அவன் கையைப் பற்றினர்.

"மவராசர்கள்! நல்லா யிருக்கணும். என்ன இருந் தாலும் கொஞ்ச காலம் எனக்கு வயித்துக் கவலை இல்லா மச் செய்த புண்ணியம் அவர்களைச் சேர்ந்ததுதானே!" என்று அவன் தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொண்டான்.

★★ மாறுதல் இல்லை ★★

எங்கள் வீட்டுக்கு எதிரில்தான் அந்த மாரியம்மன் மைதானம் இருந்தது. ஒரு பெரிய மனிதருக்கு ஒரு பெரிய காரியத்தைச் சாதித்துக் கொடுத்ததன் பயனை அந்த மைதானத்தை மாரியம்மன் 'சன்மான'மாகப் பெற்றிருந்தாள். சாதாரண மனிதர்களிடமிருந்து எந்தக் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொண்டாலும் அந்தப் பெரிய மனிதர் ஏதாவது 'கூலி' கொடுத்து விடுவது வழக்கம். பாவம், மனிதர்களுக்கு அப்பாற்பட்ட மாரியம்மனும் அந்த வழக்கத்துக்கு ஆளாக வேண்டியிருந்தது. ஒரு வேளை மன்னாதி மன்னர்களையெல்லாம் ஆட்கொண்டிருந்த மண்ணாசை, ஜகன் மாதாவாகிய மாரியம்மனைக்கூட ஆட்கொண்டிருந்ததோ என்னமோ, யார் கண்டார்கள்?

'நடமாடாத தெய்வ'த்துக்குச் சொந்தமாயிருந்த அந்த மைதானத்தில், எத்தனையோ 'நடமாடும் தெய்வ'ங்கள் குடியிருந்தன. அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஆள் ஒன்றுக்கு ரூபாய் இரண்டு, மூன்று என்று மாதந்தோறும் வாடகை கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். இந்த வாடகை நிலத்துக்கு மட்டுந்தான்; குடிசைகளெல்லாம் அவரவர்கள் சொந்தச் செலவில் போட்டுக் கொண்டவை. இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், இந்த அற்பர்களின் பிச்சைக் காசைக் கொண்டுதான் ஆனைப்பட்ட அந்த மாரியம்மன் தேர் என்றும், திருவிழாவென்றும் தன்னைப் பற்றித் தானே தம்பட்டம் அடித்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது!

அந்த மைதானத்தில் குடியிருந்தவர்களில் செங்கண்ணனும் ஒருவன். அவனும் அவன் மனைவி கண்ணாத்தா

ளும் கொத்தனார்களுக்கு உதவியாகச் சிற்றாள் வேலை செய்பவர்கள். தினசரி பொழுது விடிந்ததும், அவர்கள் இருவரும் தங்கள் சின்னஞ் சிறு குழந்தையுடன் குறிப்பிட்ட ஓர் இடத்தை நோக்கிக் கிளம்பி விடுவார்கள். அங்கேதான் அவர்களைப் போன்ற தொழிலாளிகள் பலர் தினந் தோறும் வந்து வேலைக்காகக் காத்துக்கொண்டிருப்பது வழக்கம். கட்டிட வேலைக்கு ஆட்களைத் தேடிக்கொண்டு வருபவர்களும் அங்கே வந்துதான் தங்களுக்குத் தேவையான ஆட்களைப் பொறுக்கி அழைத்துக்கொண்டு போவார்கள்.

இம்மாதிரி இடங்கள் அநேகமாக எல்லா ஊர்களிலும் கடைத்தெருவைச் சார்ந்துதான் இருக்கும். இப்படியிருப்பதில் ஒரு விசேஷப் பொருத்தமும் இருக்கத்தான் செய்தது; காசு கொடுத்தால் நமக்கு வேண்டிய சாமான்கள் கடைத் தெருக்களில் கிடைக்கிறதல்லவா? அதேமாதிரி கட்டிடக் கண்ட்ராக்டர்களுக்கும் கூலி கொடுத்தால் அங்கே வேண்டிய ஆட்கள் கிடைப்பார்கள்!

அங்கே நிற்பவர்கள் அனைவருக்கும் தினசரி வேலை கிடைக்கும் என்பது நிச்சயமில்லை; ஒரு சிலருக்குத்தான் கிடைக்கும். மற்றவர்கள் சூரியன் உச்சி வானத்துக்கு வரும் வரை கால் கடுக்க நின்றுவிட்டு, ஏமாற்றத்துடன் வீடு திரும்புவார்கள். அவர்களில் சிலர் அன்று அநேகமாக அரைப்பட்டினி இருக்கவேண்டியிருக்கும்; இன்னும் சிலர் முழுப் பட்டினி இருக்கவேண்டியிருக்கும். இது ஒன்றும் அவர்களுக்குப் புதிதல்ல; தலைமுறை தலைமுறையாகவே அவர்களைத் தொடர்ந்து வரும் வழக்கம். இதில் வியப்புமில்லை, திகைப்புமில்லை!

செங்கண்ணனும் கண்ணாத்தாளும் தங்கள் இருவருக்கும் ஒரே இடத்தில் வேலை கிடைக்க வேண்டுமென்று எப்பொழுதுமே விரும்புவதில்லை. வெவ்வேறு இடங்களில் வேலை கிடைத்தாலும் அவர்கள் மனம் கோணாமல் செல்

வார்கள். இரவு வீடு திரும்பியதும் மறுநாள் மத்தியா னத்துக்கும் சேர்ந்தாற்போல் சமையல் வேலை நடக்கும். பொழுது விடிந்ததும் கையில் கட்டுச் சாதத்துடன் அவர் களுடைய 'வயிற்றுப் பிரயாணம்' ஆரம்பமாகும். வீட் டைப் பற்றியோ அந்தத் தம்பதிகளுக்குக் கவலையில்லை. ஏனெனில் திருடர் பயம்தான் அவர்களுக்குக் கொஞ்சங் கூடக் கிடையவே கிடையாதே!

★

செங்கண்ணன் தம்பதிகளுடைய குடிசைக்கு அடுத் தாற்போல் நாங்கள் நாலு பேர் சேர்ந்து ஒரு வாசக சாலை ஆரம்பித்திருந்தோம். இந்த வாசகசாலை பொது ஜன சௌகரியத்துக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டது என்று சொன்னால், நாங்கள் பொய் சொன்னவர்களாவோம். ஓண்டுக் குடித்தனம் இருந்த எங்களுக்குச் சிறிது நேர மாவது நிம்மதியுடன் காலங் கழிக்க ஏதாவது ஓர் இடம் வேண்டியிருந்தது. அதற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்ட அந்த வாசகசாலையில் எங்களுக்கு இனாமாகப் பல பத்திரிகை களை வாசிக்கும் வசதி கிடைத்தது. இதற்குக் காரணம் எங்களுடைய கஞ்சத்தனம் அல்ல; கண்கண்ட தெய்வ மான காசில்லாத கஷ்டந்தான்.

சாயந்திர வேளைகளில் அநேகமாக என்னை அந்த வாசகசாலையில் பார்க்கலாம். ஏதாவது ஒரு தினசரிப் பத்திரிகையைப் பிரித்து வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந் திருப்பேன். என்னையும் என்னுடைய நண்பர்களை யும் தவிர, வேறு யாரையாவது அந்த வாசகசாலையில் பார்ப்பது அபூர்வம். ஆமாம், உலகச் செய்திகளைத் தெரிந்து கொள்வதில் அங்கிருந்தவர்களுக்கு அவ்வளவு ஆர்வம் இருந்தது!

எந்தக் கவலை எப்படி யிருந்தாலும் செங்கண்ணன் மட்டும் நான் பத்திரிகை படிக்கும்போதெல்லாம் என்

பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்துவிடுவான். அவனுக்கு உலகச் செய்திகளைத் தெரிந்துகொள்வதில் ஆர்வம் இல்லாவிட்டாலும், ஊர்ச் செய்திகளைத் தெரிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் உண்டு.

நான் பத்திரிகையைப் பிரித்ததும் பிரிக்காததுமாயிருக்கும்போதே, "என்னங்க, இன்னிக்கு என்ன சேதிங்க?" என்று கேட்பான் அவன் ஆவலுடன்.

"நமக்குத்தான் சுயராஜ்யம் வந்துடுத்துன்னு உனக்குத் தெரியுமே! இனிமேல் நம் தலைவர்கள் ஒன்று செய்யப் போகிறார்களாம். அதாவது, உன்னைப் போன்ற ஏழைத் தொழிலாளிகளுக்கு முதலாளிகள் தங்களுக்கு வரலாபத்திலே பங்கு கொடுக்க வேணுமென்று சட்டம் செய்யப் போகிறார்களாம்!"

"ம்......விட்டுத் தள்ளுங்க! என்னையொத்தவங்க பிழைப்புத்தான் தினம் ஒரு முதலாளியைத் தேடிக்கிட்டுப் போறதா யிருக்குதுங்களே? நாங்க எந்த முதலாளியைக் காணப் போறோம், எந்த லாபத்தைக் காணப்போறோம்?"

"அப்புறம் இன்னொரு சேதி; நம் இந்தியாவின் மதிப்பு ஐரோப்பாவிலே வர வர உயர்ந்துகொண்டே இருக்கிறதாம்......"

"சரி, இங்கேதான் உயரலே; அங்கேயாவது உயரட்டும்!"

"என்ன செங்கு, இதெல்லாம் உன்னைப் போன்றவர்களுடைய நன்மைக்குத்தான் என்று உனக்குத் தெரிய மாட்டேன் என்கிறதே!—சரி, இன்னும் ஒரே ஒரு சேதி கேளு; உனக்குப் பின்னால் உன் பெண்டாட்டி, பிள்ளை எப்படிப் பிழைக்குமென்று நீ கவலைப்படுகிறாயா, இல்லையா?"

"ஆமாங்க!"

"அதற்கும் ஒரு வழி செய்யப் போகிறார்கள். அதாவது உங்களையெல்லாம் கட்டாயமாக 'இன்ஷ்யூரன்ஸ்' செய்துகொள்ளச் சொல்லப் போகிறார்கள்!"

"அப்படின்னா......?"

"நீ திடீரென்று செத்தால் உன் பெண்டாட்டி பிள்ளைகள் பிழைத்துக் கொள்ளுவதற்கு ஏதாவது பணம் கிடைக்கும்."

"உசிரா யிருக்கிறப்போ......?"

"ஒன்றும் கிடைக்காது!"

"சரி, அப்படின்னா அதையும் விட்டுத் தள்ளுங்க!"

"சரிசரி; நீ இப்படியே பேசிக்கொண்டு போனால், நான் உன்னையே விட்டுத் தள்ள வேண்டியதாய்த்தான் இருக்கும்!" என்பேன் நான்.

செங்கண்ணன் சிரித்துக்கொண்டே அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்து விடுவான்.

★

அன்று எதிர்பாராதவிதமாகச் செங்கண்ணன் தம்பதிகளுக்குக் குறைந்த பட்சம் ஆறு மாதங்களுக்குக் குறைவில்லாத வேலை கிடைத்தது. அவர்களுக்கு மட்டும் என்ன? அங்கிருந்தவர்கள் எல்லோருக்குமே கிடைத்தது. பிரபல கண்ட்ராக்டரான கச்சாபகேசனின் ஆட்கள் வந்து அவர்கள் அனைவரையும் அழைத்துச் சென்றார்கள். செங்கண்ணனின் சந்தோஷத்துக்குக் கேட்க வேண்டுமா? "அப்பாடா! ஆறு மாதத்துக்குக் கவலையில்லை!" என்று எண்ணி அவன் ஒரே ஆனந்தத்தில் மூழ்கி விட்டான்.

அந்த ஆனந்தம் அன்று மாலை அவன் என்னைச் சந்திக்க வந்தபோதும் இருந்தது. வந்ததும் வராததுமாக,

"இந்தாங்க, நாலணா!" என்று அவன் என்னிடம் ஒரு நாலணாக் காசை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை; "இந்தக் காசு எதற்கு?" என்று கேட்டேன்.

"சும்மா வச்சி வையுங்கோ! இப்படித் தினந் தினம் ஒரோரு நாலணாவா உங்கக்கிட்ட கொடுத்துக் கிட்டு வரேன்; எல்லாத்தையும் சேர்த்து நான் கேட்கிறப்போ மொத்தமாக் கொடுங்க! எங்கக் குடிசை ரொம்ப நாளா வானத்தைப் பார்த்துக்கிட்டு நிற்குது; மழை பேஞ்சா உங்க வாசகசாலையைத் தேடி ஓடிவரவேண்டி யிருக்குது. அதைப் பிரித்துக் கட்டணு மில்லே, அதுக்குத்தான் இந்த நாலணாக் காசு! அதில்லாம எனக்கு ஒரு வேஷ்டி, என் பெண்டாட்டிக்கு ஒரு புடவை, குழந்தைக்கு ஒரு சட்டை எல்லாம் வாங்கணும். எத் தனையோ நாளுக்குப் பிறகு இன்னிக்குத்தான் எங்க ரெண்டு பேருக்கும் நல்ல வேளையா ஒரு ஆறு மாசத்துக்கு வேலை கிடைச்சிருக்குதுங்க! எனக்கு ஒரு ரூவா கூலி; கண்ணாத்தாவுக்கு முக்கா ரூவா கூலி. ஒண்ணரை ரூவா யிலே சாப்பிட்டுக்கிட்டு மிச்சம் நாலணாவை உங்கக்கிட்ட சேர்த்து வைக்கலாம்னு பார்க்கிறோம்!" என்றான் அவன்.

"சரி!" என்றேன் நான்.

ஆனால் அவனுடைய உறுதி ஒரு வாரம்கூட நீடிக்க வில்லை. ஐந்தாவது நாளே அவன் என் வீட்டைத் தேடி ஓடோடியும் வந்து, "என் எண்ணத்திலே மண் விழுந்து போச்சுங்க! கல்லு வரலேன்னு எங்களுக்கு இன்னிக்கு வேலை யில்லே; அந்த ஒரு ரூவாயைக் கொடுங்க, சாப்பாட் டுக்கு!" என்றான். நானும் கொடுத்துவிட்டேன்.

இப்படியே அவன் நாலைந்து நாட்கள் என்னிடம் நாலணா கொடுப்பதும், ஐந்தாவது ஆறாவது நாள் வந்து சேர்ந்ததை வாங்கிக்கொண்டு செல்வதுமாக இருந்தான்.

'விதியை வெல்லப் பார்க்கும் அவனுடைய முயற்சிக்கு இவ்வளவு சோதனையா!'' என்று எண்ணி என் மனம் வருந்தும். ஆனால், அவனுக்கு ஏதாவது உதவி செய்வதன் மூலம் அந்த வருத்தத்தைப் போக்கிக் கொள்ளும் சக்தியை நான் பெற்றிருக்கவில்லை; ஆண்டவனும் எனக்குக் கொடுத்திருக்கவில்லை.

இந்த நிலையில் ஒரு மாதத்துக்குப் பிறகு ஒரு நாள் அவன் என்னிடம் வந்து, "என்னங்க, உங்களாலே எனக்கு ஒரு உதவி செய்ய முடியுங்களா?'' என்றான்.

"என்ன உதவி......?'' என்றேன்.

"எனக்கு ஒரு குழந்தை இருக்குது பாருங்க, அதாலே ரொம்பத் தொந்தரவா யிருக்குதுங்க! நேத்து வேலை சமயத்திலே அது 'வாள், வாள்'னு கத்தித் தொலைச்சுது. பெத்தவளுக்கு மனசு கேட்குமா? சித்த எடுத்துக் கொஞ்சம் பால் கொடுத்தா. அந்தச் சமயம் பார்த்து எசமான் வந்துட்டாரு. அப்புறம் என்ன? 'குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்கிறதுன்னா நீ வீட்டிலேயே இருந்துக்க, இங்கே வரவேணாம்'னு சொல்லிப்பிட்டாரு!''

"அப்படியானால், அந்தச் சின்னஞ் சிறு சிசுவோடு வேலைக்கு வந்து வயிறு வளர்க்க வேண்டியிருக்கும் உங்களுடைய கதியைப்பற்றி அவர் கவலைப்படவில்லை; குழந்தைக்குப் பால் கொடுப்பதால் தன் வேலைக்குக் குந்தகமாய்ப் போய்விடுகிறதே என்றுதான் கவலைப்பட்டாரா?''

"ஆமாங்க!''

"அதற்கு நீ என்ன சொன்னாய்?''

"'கோவிச்சுக்காதிங்க, எசமான்! நாளையிலேருந்து குழந்தையை வீட்டிலே விட்டுட்டு வந்துட்றோம்'னு

சென்னேன். எங்க வயித்திலே பாலே வார்த்தாப்போல 'சரி'ன்னரு. ஆனு இப்படிச் சொல்லி அந்தச் சமயம் தப்பிக்கிட்டோமே ஒழிய, நாளேக்குக் குழந்தையை எங்கே விட்டுட்டுப் போறதுன்னு தெரியலே!—குழந்தையும் அப்படி ஒண்ணும் சின்னக் குழந்தை யில்லே; பெரிய குழந்தைதான். யாராச்சும் வேளா வேளேக்குப் பால் வார்த்து வச்சிருந்தா பேசாம இருக்கும்......''

"அப்படியென்றல் உன்னுடைய குழந்தையை என் வீட்டிலே விட்டுவிட்டுப் போகிறேன் என்கிருயா?"

"ஆமாங்க......!"

"அதற்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்தால்......?"

"அப்படி ஏதாச்சும் நேர்ந்தாத்தான் ரொம்ப நல்லதாப் போச்சுங்களே!"

இதைச் சொல்லும்போது அவன் குரல் கம்மியது; என்னுடைய நெஞ்சும் நெகிழ்ந்தது.

இருந்தாலும், "எனக்கென்னமோ சம்மதந்தான்; ஆனல் என் வீட்டுக்காரி ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமே! கணவன்-மனேவியா யிருந்தாலும் நான் வேறு, அவள் வேருகவல்லவா இருக்கிரும்?—எதற்கும் நீ கொஞ்ச நேரம் இங்கேயே இரு. நான் அவளேக் கேட்டுக்கொண்டு வந்து சொல்கிறேன்!" என்றேன் நான்.

"அப்படியே செய்யுங்க!" என்ருன் அவன்.

நான் உள்ளே சென்று என் சகதர்மிணியிடம் நடுங்கும் குரலில் விஷயத்தைச் சொன்னேன். அத்துடன், "இம்மாதிரி ஏழைகளுக்கு இரங்குவது ஏகாதசி விரதம் இருப்பதைக் காட்டிலும் சிறந்தது!" என்றும் சொல்லி வைத்தேன்.

அவ்வளவுதான்; ஆண் சிங்கங்களெல்லாம் வெட்கித் தலை குனியும்படியாக அந்தப் பெண் சிங்கம் என்னை

ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். நான் தலை குனிந்து வெளியே வந்தேன். என் முகபாவத்திலிருந்தே செங்கண்ணன் விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு விட்டான். "என்னாலே உங்களுக்கு ஏனுங்க வருத்தம்? நாளையிலேருந்து நான் அவளை வேறே எங்கேயாச்சும் வேலை பார்த்துக்கிடச் சொல்றேன்!" என்று கூறிவிட்டு அவன் போயே போய் விட்டான்.

மறுநாள் முதற்கொண்டு கண்ணாத்தா பழைய இடத்துக்கே போய் நிற்க ஆரம்பித்தாள்; வேலை கிடைத்த போது செய்தாள்; கிடைக்காதபோது வீடு திரும்பினாள். செங்கண்ணன் மட்டும் கண்ட்ராக்டர் கச்சாபகேசனிடமே வேலை பார்த்து வந்தான். ஆனால், தினசரி நாலணா மிச்சப்படுத்த வேண்டுமென்ற அவன் மனோரதம் மட்டும் கடைசிவரை நிறைவேறவே யில்லை.

ஆறு மாதங்களுக்கு மேலேயே 'அந்தி பவனம்' என்ற அந்த அழகான பங்களாவின் வேலை நடந்தது. 'பிளான்' வரைந்து கொடுத்தவர் 'பீஸை'ப் பெற்றுக் கொண்டு போய்விட்டார்; செங்கண்ணனைப் போன்றவர்கள் சேற்றிலும் சகதியிலும் உழன்றனர்; கண்ணாத்தாவைப் போன்றவர்கள் கல்லையும் காரையையும் சுமந்தனர்; கொத்தனார்களோ பதைபதைக்கும் வெய்யிலில் கரண்டியும் கையுமாகக் கற்களைக் கணக்காக அடுக்கினர்; தச்சர்களோ உளியும் கொட்டாப்புளியுமாக உட்கார்ந்து, வியர்வை சொட்டச் சொட்ட மரத்தைப் 'போடு, போடு' என்று போட்டனர். இவர்களையெல்லாம் மேஸ்திரி என்னும் ஒரு கூலி, தானும் அவர்களைப்போல் ஒரு கூலி என்பதையே அடியோடு மறந்து, அடிக்கடி மிரட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

அவ்வளவு எஜமான விசுவாசமுள்ளவன்போல்நடித்து வந்த அவன், ஆளுக்கு ஓரணா, இரண்டணா 'தண்டக்

காசு' அழும்போது மட்டும் அக்கம் பக்கம் பார்த்து வாங்கிப் பையில் போட்டுக் கொண்டான்!

அவன் 'பார்வை' போதாதென்று எண்ணியோ என்னமோ, அடிக்கடி வந்து தன் 'விலையுயர்ந்த பார்வை'யை 'அந்தி பவன'த்தின் மீது செலுத்தி வந்தார் கச்சாபகேசன். கட்டிட வேலை முடிந்தது; கடைசியில் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தார்; எல்லாம் போக ரூபாய் ஏழாயிரத்துச் சொச்சம் மிச்சமென்று தெரிந்தது.

அடுத்த சில நாட்களுக்கெல்லாம் அவர் தம்மிடமிருந்த பழைய 'போர்டு மாடல்' கார் ஒன்றை விற்றுத் தொலைத்தார். அத்துடன் 'அந்தி பவன'த்தின் வாயிலாகக் கிடைத்த ரூபாய் ஏழாயிரத்துச் சொச்சத்தையும் சேர்த்து ஒரு பேஷான 'ப்யூக்' கார் வாங்கி மகிழ்ந்தார்.

இது 'அந்தி பவன'த்தின் மூலம் கச்சாபகேசனின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட ஒரு சிறு மாறுதல்.

ஆனால், அந்த 'அந்தி பவன'த்தின் சிருஷ்டி கர்த்தாக்களான செங்கண்ணன், கண்ணுத்தா முதலியவர்களின் வாழ்க்கையிலோ......?

எந்தவிதமான மாறுதலும் இல்லை!

★★ "தாயிற் சிறந்தொரு..." ★★

"பூலோகத்தில் பெண்ணாய்ப் பிறந்து நான் அனுபவிக்க வேண்டியவற்றையெல்லாம் அனுபவித்து விட்டேண்டி, அம்மா! கடைசியாக ஒரே ஒரு ஆசை இருக்கிறது; அந்த ஆசை ஜானகிராமனுக்குக் கல்யாணம் செய்துவைத்துக் கண்ணுக் கழகாகப் பார்க்க வேண்டுமென்பதுதான்!" என்று அலமேலு அம்மாள் தன் ஒரே மகனைப் பற்றித் தனக்குத் தெரிந்தவர்களிடமெல்லாம் அடிக்கடி சொல்லிக்கொள்வாள்.

ஜானகிராமனோ தனக்குத் தெரிந்த அரை குறையான உலகானுபவத்தைக் கொண்டு, தன் தாயார் உயிரோடு இருக்கும்வரை, தான் கல்யாணம் செய்துகொள்வது தனக்கும் கெடுதல், தன்னைத் தேடி வருபவளுக்கும் கெடுதல் என்ற விபரீதமான முடிவுக்கு வந்திருந்தான்.

இந்த முடிவை அவன் தாயாரிடமும் ஒரு நாள் நாசூக்காகத் தெரிவித்தான். "என்னுடைய நன்மை எனக்குப் பெரிதல்ல, அம்மா! உன்னுடைய நன்மைதான் எனக்குப் பெரிது. உன்மீது கொண்டிருக்கும் அன்பில் இன்னொருத்தி பங்கு கொள்ள வருவதை நான் விரும்பவில்லை!" என்றான்.

"நன்றாயிருக்குடா, நீ சொல்வது! நான் இன்று போவேனோ, நாளை போவேனோ? நான் ஒரு சதமா, உனக்கு?—அதெல்லாம் முடியாது; உனக்குக் கல்யாணத்தைப் பண்ணிவைத்து விட்டுத்தான் நான் கண்ணை மூடுவேனாக்கும்!" என்று பிடிவாதம் பிடித்தாள் தாயார்.

ஜானகிராமனின் பாடு தர்மசங்கடமாகப் போய் விட்டது. அவன் மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாமல் கல்யாணத்துக்கு ஒருவாறு சம்மதித்தான். அதன் பயனாக வைஜயந்தி அவனுக்கு மனைவியாக வந்து வாய்த்தாள்.

ஏறக்குறைய மூன்றுமாத காலம் அவர்களுடைய மணவாழ்க்கையில் குறையொன்றும் தெரியவில்லை; அப்படியே தெரிந்தாலும் அது குறையாகத் தோன்றவில்லை. அதற்குள் அலமேலு அம்மாள், தான் ஏற்கெனவே சபதம் எடுத்துக்கொண்டிருந்தபடி கண்ணை மூடிவிட்டிருந்தால் எவ்வளவோ நன்றாயிருந்திருக்கும். அதுதான் நடக்கவில்லை!

அவளுடைய வயது வளர்ந்துகொண்டே வந்தது; அதற்கேற்றாற்போல் வம்பும் வளர்ந்துகொண்டே வந்தது.

"பேபி, பேபி......!"

இது 'வைஜயந்தி' என்பதற்குப் பதிலாக ஜானகிராமன் தன் மனைவிக்கு வைத்திருந்த செல்லப் பெயர். இந்தப் பெயரைச் சொல்லி அவன் தன் மனைவியை அன்புடன் அழைத்தால் போதும்—வந்தது மோசம்; "அது என்னடா, 'பேபி, பேபி!'—நாய்க்குட்டியைக் கூப்பிடுகிறமாதிரி கூப்பிடுகிறாயே!" என்பாள் அலமேலு அம்மாள்.

வைஜயந்தி பதிலுக்கு எதையாவது சொல்லி, வம்பை வளர்க்காமலிருக்க வேண்டுமே என்ற கவலையுடன் ஜானகிராமன் தன் மனைவியின் முகத்தைப் பார்ப்பான். அவளோ தன் உதட்டின்மேல் ஆள்காட்டி விரலை வைத்து, "உஸ்... தாயிற் சிறந்தொரு கோயில் இல்லை!" என்று சொல்லி விட்டுச் சிரிப்பாள்.

சாயந்திர வேளையில் வைஜயந்தி தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டால் அல்மேலு அம்மாவுக்கு. ஏனோ பிடிக்கவே

பிடிக்காது. "அகமுடையானின் மனதைக் கெடுப்பதற்கு இதெல்லாம் என்ன வேஷம்?'' என்று கேட்டு, அவள் மூகவாய்க் கட்டையைத் தோளில் இடித்துக் கொள்வாள்.

"இது என்ன அபத்தம்! கண்டால் காத தூரத்தில் நிற்கும்படி அவள் இருக்கவேண்டுமா, என்ன?'' என்று தனக்குள் வருந்தியவனாய், ஜானகிராமன் தன் மனைவியைப் பார்ப்பான்.

அவள், "தாயிற் சிறந்தொரு கோயில் இல்லை!'' என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரிப்பாள்.

இரவிலும் இந்த வம்பு நிற்பதில்லை. படுக்கையறையில் இருக்கும் கணவனுக்கு மனைவி பால் கொண்டு போனால், "வெய்யிற் காலத்தில்கூட இருவருக்கும் உள்ளே என்ன படுக்கை? வெளியே சற்றுக் காற்றுடப் படுத்துக்கொள்ளக்கூடாதோ?'' என்று அவள் எதையோ நினைத்துக் கொண்டு இரைவாள்.

இந்த ரஸாபாசமான விஷயம் ஜானகிராமனின் காதில் நாராசம்போல் விழும். அவன், "அட கடவுளே! இது என்ன வெட்கக்கேடு!'' என்று தலையில் அடித்துக் கொண்டே தன் மனைவியைப் பார்ப்பான்.

"தாயிற் சிறந்தொரு கோயில் இல்லை!'' என்பாள் அவள் சிரித்துக்கொண்டே.

மற்ற நாட்களிலாவது அலமேலு அம்மாள் சும்மா இருப்பாள் என்கிறீர்களா?—அதுவும் கிடையாது. அவர்களுடைய அறைக்கு அருகே நின்றுகொண்டு அவர்கள் என்ன பேசுகிறார்கள் என்று கவனிப்பாள். அவர்களோ அவள் எதிர்பார்க்கிறபடி ஒன்றும் பேச மாட்டார்கள். அலமேலு அம்மாள் நின்று நின்று, கேட்டுக் கேட்டு அலுத்துப் போவாள். கடைசியில் "விடிய விடிய என்னடா பேச்சு? அவளுக்குத்தான் வேறே வேலை கிடையாது. பொழுது விடிந்ததும் நீ வேலைக்குப் போக

வேண்டாமா? ஓயாமல் ஒழியாமல் இப்படிப் பேசிக் கொண்டே யிருந்தால் உடம்பு என்னத்துக்கு ஆகும்?" என்று அக்கரையுடன் இரைந்துவிட்டு ஏமாற்றத்துடன் சென்று படுத்துக்கொள்வாள்.

ஜானகிராமனுக்கோ ஒன்றும் புரியாது: அவன் மனோதத்துவத்தில் இறங்கித் தன்னுடைய தாயாரைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வான். ஆராய்ச்சியின் முடிவில் தன் அருமை அன்னை இளம் பிராயத்திலேயே கணவனை இழந்து விட்டதுதான் மேலே குறிப்பிட்ட வம்புகளுக்கெல்லாம் காரணம் என்று தோன்றும். இருந்தாலும் வைஜயந்தி சொல்வதுபோல, "தாயிற் சிறந்தொரு கோயில் இல்லை" அல்லவா?

ஜானகிராமனுக்கும் வைஜயந்திக்கும் தாங்கள் கல்யாணமாவதற்கு முன்னால் தனித் தனியே இருந்து வாழ்ந்த உலகம் பழைய உலகமாகவும், கல்யாணம் செய்து கொண்டு இருவரும் சேர்ந்து வாழும் உலகம் புதிய உலகமாகவும் தோன்றிற்று. தாங்கள் கண்ட புதிய உலகத்தைப்பற்றி அவர்கள் என்னவெல்லாமோ பேசவேண்டுமென்று துடியாய்த் துடித்தார்கள். அதற்கு ஔவைப் பிராட்டியாராலும் ஆச்சாரிய புருஷர்களாலும் புகழப் பட்ட 'அன்னை' எவ்வளவுக்கெவ்வளவு இடையூறாயிருந்தாளோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு அவர்களுடைய ஆவல் அதிகரித்தது.

ஒரு நாள் மாலை ஜானகிராமன் பொழுதோடு வீட்டுக்கு வந்தான். அவனுக்குக் காப்பி கொடுத்த பிறகு, "எங்கேயாவது சென்று சிறிது நேரம் மனம் விட்டுப் பேசிக் கொண்டிருந்தால் தேவலையே!" என்றாள் வைஜயந்தி.

இதை அவள் சாதாரணமாகத்தான் சொன்னாள். இருந்தாலும் ஜானகிராமனின் உள்ளத்தை அது என்

னவோ செய்தது. அவன் அவளைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்தான். பிறகு, "கடற்கரைக்காவது சென்று சிறிது நேரம் இருந்துவிட்டு வருவோமா?" என்றான்.

"எனக்கு ஆக்ஷேபணையில்லை; ஆனால் உங்கள் தாயார்......"

"அவரிடம் ஏதாவது......"

"......பொய்யா சொல்லுவீர்கள்?"

"ஆமாம்; அவள் தானே நம்மைப் பொய் சொல்லச் சொல்கிறாள்?"

"சரி; என்ன பொய் சொல்வீர்கள்?"

"இப்பொழுதுதான் எங்கே பார்த்தாலும் நவராத்திரி விழா நடக்கிறதே, யாரோ ஒருவன் கொலுவுக்கு அழைத்திருப்பதாகச் சொன்னால் போகிறது!"

இதைச் சொல்லி அவன் வாயைக்கூட மூடவில்லை; "காரியம் ஒன்றும் நடக்காவிட்டாலும் இந்த வீட்டில் பேச்சுக்குக் குறைவில்லை!" என்று இரைந்து கொண்டே அலமேலு அம்மாள் உள்ளே வந்தாள்.

ஜானகிராமன் 'திருதிரு' வென்று விழித்துக் கொண்டே, "ஒன்றுமில்லை, அம்மா! நண்பன் ஒருவன் எங்களை நவராத்திரி விழாவுக்கு அழைத்திருக்கிறான்......" என்று ஆரம்பித்தான்.

"அதற்கு ஒரு வயசுப் பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு நீ தனியாகப் போக வேண்டுமா?"

"ஆமாம், அம்மா! ஒரு மணி நேரத்துக்கெல்லாம் திரும்பி வந்துவிடுகிறோம்."

"சரி, சரி; ஜாக்கிரதையாகப் போய்விட்டு வா; சீக்கிரமாகத் திரும்பி வந்து விடு!" என்றாள் தாயார்.

ஜானகிராமன் ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டான்.

சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் இருவரும் கடற்கரைக்குக் கிளம்பினர். கவிந்திருந்த இருளிலும் அவர்களுடைய மனம் ஏனோ தனிமையை நாடிற்று. உயிர்பெற்ற நிழல் படங்களைப்போல உருமாறி விட்ட அவர்கள், கடற்கரையோரமாக வெகு தூரம் நடந்தனர். கடைசியில் ஒரு கட்டுமரத்துக்குக் கீழே உட்கார்ந்தனர்.

"எனக்கு நல்ல அம்மா வந்து வாய்த்தாள்!" என்றான் ஜானகிராமன் அலுப்புடன்.

"அப்படிச் சொல்லாதீர்கள்; தாயிற் சிறந்தொரு கோயில் இல்லை!" என்றாள் வைஜயந்தி வழக்கம் போல் சிரித்துக் கொண்டே.

இருவரும் 'கலகல'வென்று நகைத்தனர்.

அதற்குள் ஒருவன் எங்கிருந்தோ வந்து அவர்களுக்கு அருகே யிருந்த கட்டுமரத்தின்மேல் உட்கார்ந்தான் உட்கார்ந்தவன் சும்மா இருக்கவும் இல்லை;

"காத லாகினேன்—கண்ணே!
காத லாகினேன்!"

என்று கரக் கம்பம் சிரக் கம்பம் எல்லாம் செய்து, ரொம்ப ரொம்ப சுவாரஸ்யமாகப் பாட ஆரம்பித்து விட்டான்.

"ஐயோ, பாவம்! இவன் என்னத்துக்கு இப்படி உருகித் தொலைக்கிறான்!" என்று வைஜயந்தி அனுதாபத்துடன் சொன்னாள்.

"எல்லாம் நம்முடைய கஷ்ட காலந்தான்!" என்று வெறுப்புடன் சொல்லிக்கொண்டே, அந்த இடத்தை விட்டு எழுந்து நடந்தான் ஜானகிராமன்.

வைஜயந்தி அவனைத் தொடர்ந்து சென்றாள். அடுத்தாற்போலிருந்த ஒரு மணல் மேட்டுக்குக் கீழே இருவரும் உட்கார்ந்தனர்.

"காதல் மனிதர்களைப் பைத்தியக்காரர்க ளாக்கிவிடு கிறது என்கிறார்களே, அது என் அம்மாவைக்கூட விட வில்லை பார்த்தாயா?" என்றான் ஜானகிராமன்.

"உஸ்......தாயிற் சிறந்தொரு கோயில் இல்லை!" என்று சொல்லி அவன் வாயைப் பொத்தினாள் வைஜயந்தி.

அதே சமயத்தில் 'டூப்ளிகேட் இங்கிலீஷ்'காரர்களைப் போல விளங்கிய கலாசாலை மாணவர்கள் இருவர்—இல்லை, இல்லை; கலாசாலை 'மைனர்'கள் இருவர்—ஒருவர் தோளின் மேல் ஒருவர் லாகவமாகக் கையைப் போட்டுக்கொண்டு அவர்களை நோக்கி வந்தனர்.

அவர்களில் ஒருவன் வைஜயந்தியைக் கடைக்கண் ணால் பார்த்துக் கொண்டே, "எப்படி?" என்றான்.

இன்னொருவன், "இருட்டிலே எந்த உருப்படியா யிருந்தாலும் பிரமாதமாய்த்தான் இருக்கும்!" என்று சொல்லிவிட்டுக் கையிலிருந்த சிகரெட்டை ஓர் இழுப்பு இழுத்துப் புகையைக் குபுகுபுவென்று விட்டான்.

இந்த விமர்சனத்துக்குப் பிறகு இருவரும் தங்களுக் குத் தெரிந்த 'இங்கிலீஷ் ட்யூன்' ஒன்றைச் சீட்டி யடித் துப் பாட ஆரம்பித்தனர்.

பாட்டு முடிந்ததும் ஜானகிராமனுக்கும் வைஜயந்திக் கும் இடையே இருந்த இடைவெளியைச் சுட்டிக் காட்டி, "இப்படிப் போவோமா?" என்றான் ஒருவன்.

"ஓ, போவோமே!" என்றான் இன்னொருவன்.

ஜானகிராமன் அவர்களை வெறுப்புடன் நோக்கினான். அவசியமானால் பாதரட்சையிலிருந்து பட்டுக்குஞ்சம் கட் டிய விளக்குமாறு வரை ருசி பார்ப்பதற்குத் தயாரா யிருந்த அந்த 'மைனர்'கள் அதை லட்சியம் செய்யவில்லை; இருவருக்கும் நடுவே புகுந்து சென்றனர். சிறிது தூரம் சென்ற பிறகு மீண்டும் திரும்பி இருவருக்கும் நடுவே வந்தனர்.

இந்தத் திருவிளையாடலின் காரணமாகத் தன் கணவன் பொறுமையை இழக்காம லிருக்கவேண்டுமே என்பதற்காக, "இது என்ன சங்கடம்? எழுந்து போவோம், வாருங்கள்!" என்றாள் வைஜயந்தி. தம்பதிகள் இருவரும் மீண்டும் தனிமையை நாடி நடந்தனர். அவர்களுக்குப் பின்னால் 'களுக்' என்று சிரிக்கும் சத்தம் கேட்டது. சிரித்தவர்கள் வேறு யாருமில்லை; 'டூப்ளிகேட் இங்கிலீஷ்' காரர்கள்தான்!

"ஒரு வேளை இவர்களை இங்கே அனுப்பி வைத்த கைங்கரியம் அம்மாவைச் சேர்ந்ததாயி ருக்குமோ!" என்றான் ஜானகிராமன்.

"தாயிற் சிறந்தொரு கோயில் இல்லை!" என்றாள் வைஜயந்தி.

"சரி, சரி; அந்தக் கோயிலுக்கே போய்த் தொலைவோம், வா!" என்றான் அவன் எரிச்சலுடன்.

இருவரும் நேரே பஸ் ஸ்டாண்டை நோக்கி நடந்தனர். கலாசாலை 'மைனர்'களும் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து சென்றனர். இரண்டு மூன்று முறை அவர்களைத் திரும்பிப் பார்த்த ஜானகிராமன், அப்புறம் திரும்பிப் பார்க்கவே யில்லை.

ஜானகிராமன் பஸ் ஸ்டாண்டை அடைவதற்கும் பஸ் வந்து நிற்பதற்கும் சரியாயிருந்தது. தம்பதிகள் இருவரும் பஸ்ஸில் ஏறினார்கள். தங்களைத் தொடர்ந்து வந்த 'மைனர்'களை மட்டந் தட்ட வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன், "கர்ம சிரத்தையுடன் இவ்வளவு தூரம் வந்து எங்களைப் பஸ்ஸில் ஏற்றி விடுகிறீர்களே, ரொம்ப சந்தோஷம்!" என்று சொல்லிக்கொண்டே ஜானகிராமன் திரும்பினான்.

"நீங்களா, அத்திம்பேரே! இருட்டில் உங்களை நான் கவனிக்கவே யில்லை; யாரோ என்று பார்த்தேன் — மன்

ணிக்கணும்" என்று அசடு வழியச் சொன்னான் அந்த 'மைனர்'களில் ஒருவன்.

அவ்வளவுதான்; அடுத்தவன் கையிலிருந்த சிகரெட் துண்டை வீசி எறிந்துவிட்டுக் கம்பி நீட்டிவிட்டான்.

"வைஜயந்தி! இப்படித் திரும்பி உன் தம்பியின் அழகைக் கொஞ்சம் பாரேன்?" என்றான் ஜானகிராமன்.

அவள் எதிர்பாராத விதமாகத் தம்பியைக் கண்டதும் ஸ்தம்பித்து நின்றுவிட்டாள்.

ஜானகிராமன் அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்துப் பலவந்தமாக உட்கார வைத்தான்.

அசடு வழியும் தம்பியின் முகம் அக்காவின் அனுதாபத்தைப் பெற்றது. அவள் பேச்சை மாற்ற எண்ணி, "நீ எங்கே வந்தாய்? எப்போது வந்தாய்?" என்று கேட்டாள்.

"அப்பாவின் நண்பர் ஒருவரின் வீடு இங்கே இருக்கிறது, அக்கா! அவருடைய மகனுக்கு இன்று காலை கல்யாணம். அப்பா அதற்கு என்னை அனுப்பி வைத்திருந்தார். அப்படியே உன்னையும் பார்த்துவிட்டு வரச் சொன்னார். என்னுடன் இருந்தானே, அவன் என் நண்பன். அவனைக் கல்யாண வீட்டில் பார்த்தேன். அவனும் நானும் சாயந்திரம் உங்கள் வீட்டுக்கு வந்தோம். நீங்கள் நவராத்திரி விழாவுக்குப் போயிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். சிறிது நேரம் கடற்கரையில் இருந்துவிட்டு வரலாம் என்று இங்கே வந்தேன். வந்த இடத்தில்தான் இந்த அசம்பாவிதம் நடந்துவிட்டது. என்னை மன்னித்துவிடு, அக்கா!" என்றான் அவன்.

ஜானகிராமன் வைஜயந்தின் பக்கம் திரும்பி, "தாயிற் சிறந்தொரு கோயில் இருக்கிறதோ இல்லையோ, ஒழுக்கம்

உயிரினும் சிறந்தது என்பதை நாம் ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்!'' என்ருன்.

அதற்குள் அவர்கள் இறங்க வேண்டிய இடத்தில் பஸ் வந்து நின்றது. மூவரும் இறங்கி வீட்டை யடைந்தனர்.

"அழகாய்த்தாண்டா இருக்கு, நீ அவளை அழைத்துக் கொண்டு இந்நேரம் தன்னந் தனியாகத் திரிந்துவிட்டு வருவது! அவளுக்கு வெட்கமில்லா விட்டாலும் உனக்காவது இருக்க வேண்டாமோ?'' என்ருள் அன்னை.

"அம்மா! உன்னை அன்னையாகப் பெற்ற எனக்கு வெட்கம் ஒரு கேடா, அம்மா?'' என்ருன் ஜானகிராமன்.

"உஸ்......தாயிற் சிறந்தொரு கோயில் இல்லை!'' என்ருள் வைஜயந்தி.

★★ # அன்பு ★★

புதிய வருஷம் பிறந்துவிட்டதல்லவா?—எனது நண்பன் நாராயணனுக்குக் கல்யாணமாகி இத்துடன் ஏழு வருஷங்களாகிவிட்டன. இன்னும் அவர்களிடையே மலர்ந்த காதலி, பிஞ்சு விடவில்லை!

வேலைக்குப் போகும் நேரத்தைத் தவிர மற்ற நேரங்களில் அவன் "லக்ஷ்மி!" என வேண்டியது; அவள் "ஏன்?" என வேண்டியது—மாதாந்திர பட்ஜட், மைத்துனன் வருகை, அடுத்த வீட்டுக்காரியின் புதுப் புடவை, அவள் அகமுடையானின் வருமானம் ஆகியவற்றைப் பற்றி ஏதாவது பேச வேண்டியது; அவ்வளவுதான்!—'அப்பப்பப்பா!', 'அம்மம்மம்மா!' என்று தெத்தித் தெத்திப் பேசுவதற்கும் 'என் கண்ணு வாடா!' என்று கொஞ்சுவதற்கும், இடையிடையே, 'ங்கா, ங்கா' என்ற இன்ப நாதம் எழும்புவதற்கும், 'ச், ச், ச்!' என்ற இன்ப ஒலி கிளம்புவதற்கும் என்ன வேண்டுமோ, அந்தப் பிஞ்சு—அந்த மூன்றாவது ஜீவன்—அவர்களுக்கு இல்லவே இல்லை!

அருணோதயத்தில் அடுத்த வீட்டுக் குழந்தை 'வீல், வீல்' என்று கத்தும். அதன் அப்பா அந்த நேரத்தில்தான் ஏதோ விழுந்து விழுந்து எழுதிக்கொண்டிருப்பார். அடுப்பண்டை ஏதோ காரியமாக இருக்கும் அம்மா, "எழுதிக் கிழித்தது போதும்; அந்தக் குழந்தையைக் கொஞ்சம் தூக்குங்கள்!" என்பாள். "குழந்தையை மட்டும் தூக்கி வைத்துக் கொண்டால் போதுமா?—வா, உன்னையும் தூக்கி வைத்துக் கொள்கிறேன்!" என்று எரிந்து விழு

வார் அப்பா. இருவரிடையேயும் வார்த்தை வளர்ந்து கொண்டே போகும். கணவன் அழுகைப் பற்றி மனைவியும், மனைவியின் அழுகைப் பற்றிக் கணவனும் காரசாரமாக விமர்சனம் செய்ய ஆரம்பித்து விடுவார்கள். கடைசியில் அம்மாவும் குழந்தையோடு சேர்ந்து அழுது தீர்க்கும் கட்டம் வரும் வரை, நாராயணனும் லக்ஷ்மியும் அந்தக் குழந்தை அழுவதை ஆனந்தமாக அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்!

"இந்தக் கிராமபோன் கம்பெனிக்காரர்கள் ஏதை யெல்லாமோ 'ரிகார்ட்' செய்கிறார்களே, ஒரு குழந்தையை நல்லாக் கத்தவிட்டு 'ரிகார்ட்' செய்யக் கூடாதோ?" என்பாள் லக்ஷ்மி.

"அவர்களென்ன, இந்த ரேடியோக்காரர்களையுந் தான் பாரேன்? தினசரி எத்தனையோ பேரை மாறி மாறி அழவைக்கிறார்கள் — ஒரு குழந்தை ஆனந்தமாக அழுவதற்கு அரை மணி நேரம் 'சான்ஸ்' கொடுக்கக் கூடாதோ?" என்பான் நாராயணன்.

என்றைக்காவது ஒரு நாள் என் அருமைப் பெண்ணைப் பற்றி நான் பேச்சோடு பேச்சாக, "சுதா, சுவரைத் துணையாகக் கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தாலும் ஆரம்பித்தாள், என் அறையில் வைத்தது வைத்தபடி ஒன்றுமே இருப்பதில்லை!" என்பேன்.

உடனே, தன் மேஜைமீது ஒழுங்காக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் புத்தகங்களைப் பார்த்து நாராயணன் பெருமூச்சு விடுவான்; லக்ஷ்மி சமையலறையில் எல்லாம் வைத்தது வைத்தபடி இருப்பதைப் பார்த்துவிட்டுச் சோகமே உருவாய்ச் சுவரோடு சுவராகச் சாய்ந்து விடுவாள்.

அவர்கள் போகாத கோயில்களில்லை; ஆடாத தீர்த்தங்களில்லை; தரிசிக்காத தெய்வங்களில்லை; வலம் வராத

மரங்களில்லை; அனுஷ்டிக்காத விரதமில்லை!—என்ன இருந்தும் என்ன பயன்?—000!

★

அப்பாடி!— ஒருவழியாக அந்த இளந் தம்பதிகளுடைய எண்ணம் ஈடேறுவதற்கு எட்டாவது வருஷமும் பிறக்கவேண்டுமென்று இருந்ததுபோலும்?—"வெந்நீர் போட்டுவிட்டேன்!", "காப்பி தயார்!", "இலை போட்டாச்சு!" என்றெல்லாம் இத்தனை நாளும் லக்ஷ்மியே முன் வந்து நாராயணனை அழைத்தது போக, இப்பொழுது நாராயணனே முன் வந்து, "வெந்நீர் போட்டாச்சா?", "காப்பி தயாராகிவிட்டதா?", "இலை போட்டாச்சா?" என்றெல்லாம் விசாரிக்கும்படி யாகிவிட்டது.

முன்னெல்லாம், "லக்ஷ்மி!" என்று ஒருமுறை கூப்பிட்டால் போதும்; "ஏன்," என்று எங்கே யிருந்தாலும் அவள் சிட்டாய்ப் பறந்து ஓடி வருவாள். இன்று அப்படி யில்லை; "லக்ஷ்மி, லக்ஷ்மி!" என்று லக்ஷோப லக்ஷம் தடவை அடித்துக் கொண்டாலும், "உம், உம்" என்ற முனகலைத் தவிர, அவனால் அவளை நேரில் பார்க்க முடியவில்லை.

"இதென்ன, வம்பு!" என்று அலுத்துக் கொண்டே நாராயணன் எழுந்து உள்ளே போவான்.

அவள் எண் சாண் உடம்பையும் ஒரு சாண் உடம்பாக ஒடுக்கிக்கொண்டு, எங்கேயாவது ஒரு மூலையில் படுத்துக் கொண்டிருப்பாள்.

"என்ன, லக்ஷ்மி?" என்று விசாரிப்பான் நாராயணன்.

"ஒன்றுமில்லை!" என்று எதையோ மறைக்கப் பார்ப்பாள் அவள்.

"என்னதான் சொல்லேன்?" என்று அவளைத் தூக்கி உட்கார வைப்பான் அவன்.

"கொஞ்சம் மயக்கமா யிருக்கிறது; அவ்வளவு தான்! சிறிது நேரம் படுத்து எழுந்தால் சரியாய்ப்

போய்விடும்'' என்று சொல்லிவிட்டு, 'சட்'டென்று படுத்துக் கொள்வாள் அவள்.

"சமையல் செய்வதில் சகதர்மிணிக்குநான்
சளைப்பில்லை காணென்று கும்மியடி!''

என்று பாடிக்கொண்டே, சமையலறைக்குள் நுழைவான் நாராயணன். அவனே வெந்நீர் போட்டுக் குளித்துவிடு வான்; அவனே சமைத்தும் சாப்பிட்டுவிடுவான்; கடைசியில் லக்ஷ்மியையும் அழைப்பான், சாப்பிடுவதற்கு!

"பழிக்குப் பழி வாங்க இதுதான் சரியான சந்தர்ப்பம்; நம் சமையலின் தராதரத்தைப் பற்றி அவர் என்னவெல்லாம் சொல்வாரோ, அதையெல்லாம் அப்படியே இப்போது திருப்பிச் சொல்லிவிட வேண்டும்!'' என்று எண்ணிக்கொண்டே எழுந்திருப்பாள் லக்ஷ்மி. ஆனால் ஒரு வாய் சாதத்தை எடுத்து வைத்ததும் அவளுக்குக் குமட்டும்; எழுந்து வாசலுக்கு ஓடி விடுவாள்.

"என்ன, லக்ஷ்மி? நான் செய்த சமையலுக்கு நீ கொடுக்கும் 'ஸர்டிபிகேட்' இதுதானா!'' என்று கேட்டு விட்டுச் சிரிப்பான் நாராயணன். லக்ஷ்மியும் அவனுடைய சிரிப்பில் கலந்துகொள்வாள்.

இவை மட்டுமா? — நாராயணன் காலால் இட்ட வேலையைத் தலையால் செய்து வந்த லக்ஷ்மியிடம் இப்பொழுது எத்தனை மாறுதல்!

ஒரு நாள் வேலைக்குப் போகக் கிளம்பிய நாராயணன் திடீரென்று எதையோ நினைத்துக்கொண்டு வாசலில் நின்று, "லக்ஷ்மி! என் மேஜையின்மேல் பேனாவை மறந்து வைத்துவிட்டேன்; அதைக் கொஞ்சம் எடுத்துக் கொண்டு வாயேன்!'' என்றான்.

அதற்கு லக்ஷ்மி அளித்த பதில் அவனைத் தூக்கிவாரிப் போடுவதாயிருந்தது. "எனக்கு உடம்பை என்னவோ

செய்கிறது; நீங்களே வந்து எடுத்துக் கொண்டு போங் கள்!'' என்ருள் அவள்.

இம்மாதிரி விஷயங்களுக்காக நாராயணன் இப்பொழு தெல்லாம் அவளைக் கோபித்துக்கொள்வதில்லை. ஏனெ னில், அவனுக்கு விஷயம் விளங்கிவிட்டது. இல்லையென் ருல் இத்தனை நாளும் அவள் விரும்பிக் கேட்டதையே வாங்கிக் கொடுக்காத நாராயணன், இப்பொழுது அவள் கேட்காததையெல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுப்பானு?

"அன்ெருரு நாள் வாங்கி வந்தீர்களே ரோஸ் ஜாங்கிரி, அது ரொம்ப ரொம்ப நன்ருயிருந்தது!'' என்று லக்ஷ்மி இப்பொழுது ஒரு வார்த்தை சொன்னுல் போதும்; அன்று மாலையே அதேமாதிரி ஜாங்கிரியில் ஒரு டஜன் வந்து சேர்ந்துவிடும்.

"இன்று காலை என் சிநேகிதி ஸரஸா இங்கே வந்திருந் தாள். ரேடியோ வளையலாம், ஒன்றுக்கு இரண்டு சவரன் ஆகிறதாம்; கைக்கு ஒன்று செய்து போட்டுக் கொண் டிருக்கிருள். பாதகமில்லை, பார்ப்பதற்கு நன்ருய்த்தான் இருக்கிறது!'' என்று சொல்ல லக்ஷ்மி வாயெடுக்க வேண் டியதுதான்; "அதற்கென்ன, இன்னும் ஒரு வாரத்தில் நாமும் அதேமாதிரி இரண்டு செய்து விட்டால் போச்சு!" என்பான் நாராயணன்.

"எதிர் வீட்டுக்காரி கட்டிக் கொண்டிருக்கிருள், ஏரோப்ளேன் பார்டர் போட்ட புடவை. எப்படியிருக் கிறது, தெரியுமா? விலை எண்பது ரூபாய்தானும்!'' என் பாள் லக்ஷ்மி.

அவ்வளவுதான்; அந்த மாதக் கடைசியில் சம்பளம் வாங்கியதும், நாராயணனின் முதல் வேலை மேற்சொன்ன புடவையை வாங்கிக்கொண்டு வருவதாய்த்தானிருக்கும்!

நாராயணன் இப்படியெல்லாம் லக்ஷ்மியைக் கண்ணுங் கருத்துமாகக் கவனித்து வந்தும், அவளுடைய வேதனை மட்டும் குறையவில்லை. ஒன்று போனால் ஒன்றாக வந்துகொண்டே இருந்தது; அதற்கேற்றாற்போல் டாக்டர் 'பில்'லும் ஏறுவதும் இறங்குவதுமாக இருந்தது.

ஒரு நாள் நாராயணன் ஏதோ எண்ணித் துணிந்தவனாய், "லக்ஷ்மி, லக்ஷ்மி! இது எத்தனையாவது மாதம்?" என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டுவிட்டான்.

"ஆறாவது!" என்று சொல்லிவிட்டு, அவள் உள்ளே ஓடி விட்டாள்!

நாராயணன் அவளைப் பின் தொடர்ந்து சென்று, "அப்படியானால் அடுத்த மாதம் வந்து உன்னை அழைத்துக்கொண்டு போகும்படி அத்தைக்குக் கடிதம் எழுதுகிறேன்!" என்றான்.

தலை குனிந்த வண்ணம் முந்தானையின் ஒரு மூலையை முறுக்கி விட்டுக்கொண்டே, "அதற்குள் என்னை அங்கே அனுப்பி வைத்துவிட்டு, நீங்கள் சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்வீர்களாம்?" என்று கேட்டாள் லக்ஷ்மி.

"நான் எக்கேடாவது கெட்டுப் போகிறேன். என் சுகத்திற்காக உன் கஷ்டத்தை நீ வேண்டுமானால் சகித்துக் கொண்டிருக்கலாம்; என்னால் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது!"

"ரொம்ப அழகாய்த்தானிருக்கிறது. என் சுகத்திற்காக உங்கள் கஷ்டத்தை மட்டும் என்னால் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா?"

"இந்தப் பிடிவாதமெல்லாம் வேண்டாம்; நீ இல்லாமலே என்னால் சமைத்துச் சாப்பிட்டுக் கொள்ள முடியும்!—நான் சொல்கிறபடி, நீ போய் உடம்பைப் பார்த்துக் கொண்டு, வா!"

" ஆமாம்; உங்கள் சமையலும் நீங்களும்!"

"சரி, ஹோட்டலில் சாப்பிட்டுக்கொள்கிறேன்!"

"ஐயோ! உங்களுக்கு ஹோட்டல் சாப்பாடும் வேண்டாம், ஒன்றும் வேண்டாம்......"

அதற்குமேல் நாராயணனால் பொறுக்க முடியவில்லை; "அதெல்லாம் என் இஷ்டத்தைப் பொறுத்தது; அடுத்த மாதம் நீ உன் அம்மாவுடன் போய்த்தான் ஆகவேண்டும்!" என்று உச்சஸ்தாயியில் இரைந்தான்.

காதைப் பொத்திக்கொண்ட லக்ஷ்மி, வாயையும் பொத்திக் கொண்டாள். இல்லாத சந்தேகமெல்லாம் வந்துவிட்டது அவளுக்கு!—அத்துடன் எப்பொழுதோ நிகழ்ந்த சில சம்பவங்கள், கேட்ட பேச்சுக்கள், உலாவிய வதந்திகள் எல்லாம் அவளுடைய ஞாபகத்துக்கு வந்துவிட்டன—அவ்வளவுதான்; அவளுடைய அன்புள்ளம் சல சலத்தது ஆத்திரம் அவளை ஆட்கொண்டு விட்டது!

பேதைப் பெண் பின்வருமாறு எண்ணமிட்டாள்:

"இவர் ஏன் நம்மை இப்படி ஒரேயடியாய்த் தட்டிக் கழிக்கப் பார்க்கிறார்? ஒருவேளை நாம் இல்லாத சமயத்தில் வேறு எவளையாவது......"

எண்ணம் முடிவடையவில்லை; அதற்குள் கண்ணீர் கரை புரண்டு விட்டது.

நாராயணன் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. அவன் பாட்டுக்கு அத்தைக்கு ஒரு கடிதம் எழுதிப் போட்டுவிட்டான். அவளும் வந்தாள்; லக்ஷ்மியை விடாப்பிடியாக அழைத்துக்கொண்டு போனாள்.

★

எட்டு வருஷ காலம் இணை பிரியாமலிருந்த நாராயணனுக்குத் தனிமையைத் தாங்குவது அசாத்தியமா யிருந்

தது. சில சமயம் தன்னை மறந்து, "லக்ஷ்மி!" என்று அவன் கத்திவிடுவான். பிறகு, "ஓஹோ! லக்ஷ்மி இங்கே இல்லையா!" என்று தன்னைத் தானே அவன் தேற்றிக் கொண்டுவிடுவான்.

அன்று பிரசவத்துக்கு முன் அவளை ஒரு தடவை போய்ப் பார்த்துவிட்டு வரவேண்டுமென்று அவன் உள்ளம் துடியாய்த் துடித்தது. உடனே ஒரு வாரம் லீவு எடுத்துக்கொண்டு ஊருக்குக் கிளம்பிவிட்டான்.

ரயிலில் ஏறி உட்கார்ந்ததும், "அவள் எப்படி யிருக்கிருளோ?" என்று ஏங்கிற்று அவன் மனம். அந்த நிலையில் அவனுடன் பிரயாணம் செய்பவர்கள் எல்லோருமே, "அவள் எப்படி யிருக்கிருளோ!" என்று லக்ஷ்மியை நினைத்து ஏங்க வேண்டுமென்பது அவனுடைய எண்ணம் போலும்! — இல்லையென்ருல், அவர்கள்பாட்டுக்குத் தங்களுக்குள் பேசிச் சிரிப்பதுகூட அவனுக்கு ஏன் பிடிக்காமல் இருக்க வேண்டும்?—அவன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு ஜன்னலுக்கு வெளியே பார்த்தான். ஏழைகளைக் கவனிக்காமல் செல்லும் பணக்காரனைப் போல, சின்னஞ் சிறு ஸ்டேஷன்களைக் கவனிக்காமல் 'மெயில்' சென்றுகொண்டிருந்தது. அதைவிட வேகமாக நாராயணனின் மனோரதம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அவன் ரயிலை விட்டு இறங்கியதும் ஓடோடியும் சென்று பஸ்ஸைப் பிடித்தான். வீட்டை நெருங்கியதும், உள்ளே லக்ஷ்மியும் அவளுடைய அம்மாவும் பேசிக்கொண்டிருந்தது அவன் காதில் விழுந்தது. "அம்மாடி! அந்த மட்டும் லக்ஷ்மி செளக்கியமாய்த்தான் இருக்கிருள்!" என்று ஆறுதல் அடைந்த வண்ணம், நாராயணன் சற்று நின்று அவர்கள் பேசுவதை ஒட்டுக் கேட்டான்.

"அவன் அங்கே எப்படி யிருக்கிருனே? — வீட்டில்தான் வேறு யாரும் கிடையாதே, உன்னை ஏன் அவன்

ஏழாவது மாதமே இங்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டும்? ஒன்பதாவது மாதம் அனுப்பி வைத்திருக்கக் கூடாதோ?" என்றாள் லக்ஷ்மியின் தாயார்.

"நானும் அதைத்தான் சொன்னேன்; அவர் கேட்டால்தானே? — ஒருவேளை நான் இல்லாத சமயத்தில் வேறு எவளையாவது......"

"சீசீ! அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் இருக்காது; டாக்டர் செலவுக்குப் பயந்து அவன் ஒருவேளை உன்னை இங்கே அனுப்பியிருக்கலாம்!"

"ஆமாம், வண்டு மதுவைத்தானே விரும்புகிறது, மலரையா விரும்புகிறது?" என்று அவர்களுடைய பேச்சுக்கு முத்தாய்ப்பு வைத்தார் லக்ஷ்மியின் தகப்பனார்.

இதைக் கேட்ட நாராயணன் தலையில் இடி விழவில்லை; இமயமலையே பெயர்ந்து வந்து விழுந்தது!

"அட கடவுளே! அன்பின் லட்சணம் இதுதானா? — இதற்கா நான் இவ்வளவு பாடுபட்டேன்? — எல்லாம் எனக்காக என்றால், அன்று கஞ்சியைக் காலில் கொட்டிக் கொண்டு, கதிகலங்கிப் போனதுகூட அவளுக்காக இல்லையா? மஞ்சள் தூளை மிளகாய்த் தூள் என்று எண்ணி, அன்றிரவு கத்திரிக்காய்க் கறியில் கொட்டிவிட்டு, கடைசியில் மருந்தை விழுங்குவதுபோல் விழுங்கித் தொலைத்தேனே, அதுகூட அவளுக்காக இல்லையா? — அதெல்லாம்தான் போகட்டும்; 'எப்படியாவது அவள் சந்தோஷமாயிருந்தால் போதும்!' என்று எண்ணி, அளவுக்கு மீறி அங்கங்கே கடனை வாங்கிவிட்டு, இப்போது அவஸ்தைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேனே, அது கூடவா அவளுக்காக இல்லை......?"

"எண்ணம் முடிவடையவில்லை; அதற்குள் அவன் வந்த வழியே திரும்பி விட்டான்!

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு; "எங்கே இருக்கிறோம்?" என்று அவன் தன்னைக் கவனித்தபோதுதான், சென்னையை நோக்கிப் போகும் ரயிலில் தான் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருப்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது!

★★ " ஆபீஸாப்பியாசம் " ★★

மாதா கோயிலின் மணியோசையிலிருந்து மணி ஒன்பது என்று தெரிந்தால் போதும்; வாத்தியார் வைத்தியலிங்கம் தலைப்பாகையை எடுத்துத் தலையில் வைத்துக் கொண்டு, "சரி, நான் போகிறேன்!" என்பார் தம் சகதர்மிணியிடம்.

"அபசகுனம் மாதிரி 'போகிறேன், போகிறேன்' என்று சொல்கிறீர்களே? 'போய் வருகிறேன்' என்று சொல்லுங்கள்!" என்று திருத்துவாள் அவள்.

"ஆமாம், நான் போய்விட்டால் உலகமே அஸ்தமித்து விடுமாக்கும்?" என்பார் வாத்தியார் வெறுப்புடன்.

"அதற்கு என்னை ஏன் கல்யாணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமாம்?" என்று தன் மேலாக்கை எடுத்துக் கண்களைத் துடைத்துவிட்டுக் கொள்வாள் அவள்.

"அடி, அசடே! நான் மட்டுமா உன்னைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டேன்? நீயுந்தானே என்னைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டாய்?" என்று சொல்லி, வராத சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொள்வார் வாத்தியார். உடனே அவருடைய சகதர்மிணியின் கோபமும் ஒருவாறு தணிந்து விடும். அவ்வளவுதான்; பள்ளிக்கூடத்தை நோக்கி வாத்தியார் நடையைக் கட்டிவிடுவார்.

வழியெல்லாம் அவருக்குத் தெரிந்தவர்கள், தெரியாதவர்கள்—அவரிடம் படித்தவர்கள், படிக்காதவர்கள்—இப்படி எத்தனையோ பேர் அவரைச் சந்திப்பார்கள். "என்ன, வாத்தியார்வாள்! — நமஸ்காரம் — செள்க்கியந்தானே?"

என்று கைகூப்பிய வண்ணம் வழக்கமாகக் கேட்கும் அந்த அசட்டுக் கேள்வியை அவர்கள் விடாமல் கேட்டு வைப்பார்கள்.

"நேற்றுத்தான் வாத்தியார் சௌக்கியமாயிருந்தாரே, இன்று அவருடைய சௌக்கியத்திற்கு 'என்ன ஆபத்து வந்துவிட்டிருக்கப்போகிறது!" என்று எண்ணி, அவர்கள் ஒரு நாளாவது சும்மா இருக்க வேண்டுமே?—ஊஹூம்!

அப்பாவி வாத்தியார் என்ன செய்வார், பாவம்!—அவரும் அவர்களுக்குச் சளைக்காமல், "சௌ...க்...கி...ய...ந்...தா...ன்!" என்று முகஸ்துதிக்காக ஒரு பச்சைப் பொய்யைக் கொஞ்சம் தயக்கத்துடன் சொல்லிவிட்டு மேலே நடப்பார்.

இடையே கோயில்கள் வேறு வந்து குறுக்கிடும். வாத்தியார் வைத்தியலிங்கம் பிள்ளையைவிட எத்தனையோ விதத்தில் உயர்ந்தவர்கள் பலர், காரிலும் மற்ற வாகனங்களிலும் அதே ரஸ்தாவில்தான் சென்றுகொண்டிருப்பார்கள்—அவர்களெல்லாம் தங்களைக் குறுக்கிடும் கோயில்களைப்பற்றிக் கவலைப்படுவதே கிடையாது. இந்த விஷயத்தில் வாத்தியார் வைத்தியலிங்கம் மட்டும் அவர்களுக்கு நேர் விரோதம். எந்தக் கோயிலைக் கண்டாலும் சரி, உடனே தமது பாதரட்சைகளைக் கழற்றிக் கீழே விட்டுவிட்டு, பவ்யமாக ஒரு 'கும்பிடு' போட்டுவிட்டுத்தான் அவர் அப்பால் செல்வார். விஷ்ணு கோயில், சிவன் கோயிலாயிருந்தால் இந்த ஒரே ஒரு கும்பிடோடு சரி—விநாயகரா யிருந்துவிட்டாலோ தொல்லைதான்!—பிரதட்சணம் வருவதோடு தோப்புக்கரணம் வேறு போட வேண்டும்; காதைப் பிடித்துக் கொள்வதோடு கன்னத்தில் வேறு போட்டுக் கொள்ள வேண்டும். இதெல்லாம்தான் போகட்டும் என்றால், தலையிலாவது குட்டிக் கொள்ளாமல் இருப்பார் என்கிறீர்களா? — அதுதான் கிடையாது!—

எண்ணி மூன்று குட்டுகள் குட்டிக் கொள்ளாமல் எடுத் தடி வைக்கமாட்டார்!

இதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால், மேற்கண்டவாறு கோயிலுக்குக் கோயில் நின்று தொழுது சென்ற வாத்தி யார் பூலோகத்தில் நரகத்தைக் கண்டார்; தொழாமலே சென்றவர்களோ, சொர்க்கத்தைக் கண்டார்கள்!

எது இருந்தாலும் எது இல்லாமற் போனாலும் வாத்தியார் வைத்தியலிங்கம் எத்தனையோ விதத்தில் கொடுத்து வைத்தவர். தங்களுடைய பிள்ளைக்குக் கல்யா ணம் ஆகும் வரை தாங்கள் இருந்தால் போதும் என்று பகவானை அல்லும் பகலும் அனவரதமும் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டு வந்த அவருடைய பெற்றோர், அவருக்கு ஏழாவது குழந்தை பிறந்துங்கூட உயிருடன் இருந்தார் கள்; கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு புக்ககம் போன தங்கை, அண்ணாவை நீண்ட நாட்கள் பிரிந்திருக்க மன மில்லாமலோ என்னவோ, அடுத்த வருஷமே விதவைக் கோலத்துடன் பிறந்தகம் வந்து சேர்ந்துவிட்டாள்; அவ ருடைய மனைவி மங்களமும் ஸ்ரீதனமாக ஒன்றும் கொண்டு வராமற் போகவில்லை—தன்னுடன் பெற்றோரை யிழந்த இரண்டு தங்கைமாரைக் கட்டி கட்டியாகக் கொண்டு வந்திருந்தாள்!

இத்தனை விஷயங்களில் கொடுத்து வைத்திருந்த வாத் தியார், ஒரே ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் ஏனோ கொடுத்து வைக்கவில்லை. அதாவது, அவருக்குப் பிறந்த ஏழு குழந் தைகளும் உயிரோடு இருக்கவில்லை. என்ன இருந்தாலும் கடவுள் கருணையுள்ளவரல்லவா? அவற்றில் ஆறு குழந் தைகளைத் தம்மிடம் அழைத்துக்கொண்டு விட்டார். நான் காவதாகப் பிறந்த ஒரே ஒரு ஆண் குழந்தை மட்டும்தான் அவருக்கு இருந்தது. அதற்கு இப்போது ஆறாவது வயது

நடந்துகொண்டிருந்தது. ஆக எட்டு ஜீவன்களும் வாத்தியார் வைத்தியலிங்கத்தின் வரும்படியை எதிர்பார்த்துத், தங்கள் காலத்தைக் கழித்து வந்தன.

இந்த லட்சணத்தில்தான் தன்னுடைய ஏக புத்திரனை ஜயசந்திரனுக்கு நல்ல முறையில் அக்ஷராப்பியாசம் செய்து வைக்க வேண்டுமென்று விரும்பினாள் மங்களம். அதற்கேற்றாற்போல், அடுத்த தெருவில் வசிக்கும் அழகிரிசாமி என்பவன்—சின்னஞ் சிறு வயதில் வைத்தியலிங்கம் வாத்தியாரிடம் கல்வி கற்றவன்—அன்று கையில் அக்ஷராப்பியாசப் பத்திரிகையுடன் அவர்கள் வீட்டைத் தேடி வந்தான்.

"வாடா, வா! என்ன விசேஷம்?" என்று வாத்சல்யத்துடன் அவனை வரவேற்றார் வைத்தியலிங்கம்.

"குழந்தை குமரேசனுக்கு அடுத்த வாரம் அக்ஷராப்பியாசம்; அழைப்பிதழ் வவத்துவிட்டுப் போகலாமென்று வந்தேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே, ஒரு 'பத்திரிகையை எடுத்து அவரிடம் நீட்டினான் அழகிரிசாமி.

"ரொம்ப சந்தோஷம்!" என்று அதை வாங்கிக் கொண்டார் வாத்தியார்.

"என்னமோ, எல்லாம் உங்கள் புண்ணியந்தான்! அன்று நீங்கள் என்னைத் தெருத் தெருவாகத் தேடியலைந்து இழுத்துக் கொண்டு போய் அத்தனை அக்கறையுடன் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்திராவிட்டால் இன்று நான் எப்படி இருந்திருப்பேனோ......?"

"என் புண்ணியமென்ன, புண்ணியம்? எல்லாம் கடவுளின் கிருபை என்று சொல்லு!

"அப்படிச் சொல்லிவிட முடியுமா? எனக்குத் தெரிந்த கடவுள் நீங்கள்தான்.!—எது எப்படியானாலும் குழந்தையின் அக்ஷராப்பியாசத்திற்கு நீங்கள் அவசியம் வரவேணும். அவனையும் உங்கள் பள்ளிக்கூடத்தில்தான்

சேர்க்கப்போகிறேன். என்னைக் கவனித்துக்கொண்டது போல் அவனையும் நீங்கள் கவனித்துக்கொள்ளவேணும்..."

"அதற்கென்ன, அப்படியே ஆகட்டும்."

"நமஸ்காரம்!"

அவன் போய்விட்டான்; மங்களம் ஆரம்பித்தாள்:

"ஆமாம், நம் ஜயசந்திரனுக்கு ஐந்து வருஷங்கள் பூர்த்தியாகி ஆறுவது வருஷங்கூடப் பிறந்துவிட்டதே, இன்னும் எப்பொழுதுதான் அவனுக்கு நீங்கள் அக்ஷராப்பியாசம் செய்துவைக்கப் போகிறீர்கள்?"

"சரிதான் போடி, அது ஒன்றுதான் குறைச்சல் நமக்கு!"

"என்ன, அப்படிச் சொல்கிறீர்களே? இருப்பது ஒரு குழந்தை......"

"நான் மட்டும் இரண்டு என்று சொல்கிறேன்?"

"உங்கள் பரிகாசமெல்லாம் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும்; கேட்கிற கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுங்கள்!"

"என்னடி, உனக்குப் பைத்தியமா பிடித்திருக்கிறது? வயிற்றுச் சோற்றுக்கே வரும்படி போதாமல் மாதம் பிறந்தால் பத்தும் இருபதுமாகக் கடன் வாங்கிக் காலக்ஷேபம் செய்யவேண்டி யிருக்கிறது; அக்ஷராப்பியாசம் என்கிறாயே!"

"ரொம்ப அழகாய்த்தான் இருக்கிறது! ஊர்ப் பிள்ளைகளெல்லாம் உங்களைக் கொண்டு படிக்க வேண்டும்; உங்கள் பிள்ளை மட்டும் தற்குறியாகத் திரிய வேண்டுமாக்கும்?"

"அதற்கென்ன, அப்படியா விட்டுவிடுவேன்? பெற்றெடுத்த தோஷத்துக்காக அவனுக்கு அக்ஷராப்பியாஸம் செய்து வைக்காவிட்டாலும் ஆபீஸாப்பியாசமாவது செய்து வைக்க மாட்டேனா?"

" அதென்ன, ஆபீஸாப்பியாசம்......?"

"சரியாய்ப் போச்சு; தயவு செய்து நீ கொஞ்ச நேரம் பேசாமலிரேன்! அதைப்பற்றி அப்புறம் பேசிக் கொள்ளலாம். இப்போது வீட்டுச் செலவுக்கு இந்த மாதம் யாரிடம் இருபது ரூபாய் மேற்கொண்டு கடன் வாங்கலாம் என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்குத் தெரிந்தவர்களிலோ ஒருவர்கூடப் பாக்கி இல்லை; எல்லோரிடமும் வாங்கியாகி விட்டது. புதிதாக யாரை யாவது பிடிக்கவேண்டும். யாரைப் பிடிப்பது என்று தெரியாமல் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இந்தச் சமயத்தில் வந்து நீ என் கழுத்தை அறுக்கிறாயே!" என்று எரிந்து விழுந்தார் வாத்தியார்.

" உங்களுக்கு என் பெண்டாட்டியும் பிள்ளையும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை!" என்றாள் அவள்.

" உனக்கு என் புருஷனும் பிள்ளையும் என்று எனக்கும் தெரியவில்லை!" என்றார் அவர்.

இந்தச் சம்பவம நடந்து ஏறக்குறைய ஒரு மாதம் ஆகியிருக்கும். என்றுமில்லாத திருநாளாய் அன்று வாத்தியார் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வரும்போதே ஆனந்த பரவசத்துடன் வந்தார். இந்தக் கோலத்தில் அவரைக் கண்ட மங்களம், "என்ன விசேஷம்?" என்று உற்சாகத்துடன் கேட்டுக்கொண்டே சமையலறையிலிருந்து வெளியே வந்தாள்.

" ஏதாவது விசேஷம் இல்லாமல் நான் இப்படியிருப்பேனா? நீயுந்தான் இத்தனை வருஷங்களாக என்னுடன் குடித்தனம் செய்துகொண்டு வருகிறாயே, என்னைப் பற்றிக் கொஞ்சமாவது தெரிந்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயா? வாழ்க்கையில் என்றைக்காவது ஒரு நாள் நான்

சந்தோஷமா யிருக்கிறே னென்ருல், அன்று எங்கேயாவது பத்தோ, இருபதோ கடன் வாங்கியிருப்பேன்......!"

"பேசுகிறீர்களே, நீங்களும் ஓர் ஆண் பிள்ளை மாதிரி! பையனின் அக்ஷராப்பியாசத்திற்காகத்தான் ஏதாவது ஏற்பாடு செய்து விட்டீர்களாக்கும் என்று நான் கேட்க வந்தால்......"

"கவலைப்படாதே; அதற்கும் ஏற்பாடு செய்து விட்டேன்......"

"என்ன, பணத்திற்கா?"

"ஆமாம்; அப்படித்தான் வைத்துக்கொள்ளேன்!'

"எவ்வளவு?"

"மாதம் பதினைந்து ரூபாய்!"

"என்ன பிதற்றுகிறீர்? மாதம் பதினைந்து ரூபாய் வாங்கி அக்ஷராப்பியாசம் எப்படிச் செய்வதாம்?"

"அக்ஷராப்பியாசம் என்னடி, அக்ஷராப்பியாசம்! இதோ பார், அடேய் சந்தர்! அடேய், சந்தர்......!"

பையன் வந்தான்; "என்ன, அப்பா?" என்று கேட்டான்.

"கோடி வீட்டுக் கோடீஸ்வர ஐயரை உனக்குத் தெரியுமா?"

"தெரியுமே!"

"நாளையிலிருந்து நீ அவருடன் போ! அவர், தம் ஆபீஸில் உனக்கு ஒரு வேலை வாங்கிக் கொடுப்பார். என்ன வேலை தெரியுமா? மானேஜர் மேஜையின்மேலிருக்கும் மணி 'டங்' என்று ஒலித்ததும், அவருக்கு முன்னல் நீ போய் பயபக்தியுடன் நின்று, 'என் ஸார்?' என்று கேட்க வேண்டும்; அவர் வருவதற்கு முன்னல் அவ

ருடைய மேஜை, நாற்காலி முதலியவற்றைத் துடைத்து வைக்க வேண்டும். என்ன தெரிந்ததா?"

"தெரிந்தது, அப்பா!"

பையன் போய்விட்டான். அவன் சென்றதும் மங்களம் இடுப்பில் ஒரு கையை வைத்துக்கொண்டு, "இதுதான் அக்ஷராப்பியாசமா? இல்லே, கேட்கிறேன்!" என்று இன்னொரு கையை வாத்தியாருக்கு முன்னால் நீட்டிக் கேட்டாள்.

"யார் சொன்னது?—இது ஆபீஸாப்பியாசண்டி, ஆபீஸாப்பியாசம்!" என்றார் அவர் சிரித்துக்கொண்டே.

★★ # இரவும் பகலும் ★★

அதுதான் அவனுக்குத் தலைத் தீபாவளி. இரண்டு நாட்கள் முன்னதாகவே **அவள்** இருக்கும் ஊருக்கு **அவன்** கிளம்பி விட்டான். அன்றிரவு மணி எட்டுக்கு மேலிருக்கும். ரயிலில் ஏறி உட்கார்ந்ததும் அவளுக்காகத் தான் வாங்கியவையெல்லாம் தன்னைப் போலவே ரயிலுக்குள் பத்திரமாக வந்து சேர்ந்திருக்கின்றனவா என்று ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டான்.

அவற்றையெல்லாம் ஒவ்வொன்ருக எடுத்துப் பார்க்கும்போது அவனையும் அறியாமல் அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. "இவையெல்லாம் அவளுக்குப் பிடித்தமானவை என்று நினைத்து, உண்மையில் நமக்குப் பிடித்தமானவற்றையல்லவா வாங்கியிருக்கிரும்!" என்று தனக்குத் தானே வாய்விட்டுச் சொல்லிக்கொண்டான்.

நாளை பொழுது விடிந்ததும் ஊர் போய்ச் சேர்ந்து விடலாம். அவள் நம் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள். யாரும் தன்னைக் கவனிக்கா விட்டால், வீட்டுக்கும் வாசலுக்குமாக அவள் நடந்துகொண்டிருப்பாள்; யாராவது தன்னைக் கவனிக்கிருர்கள் என்று தெரிந்தால், தன் அறையின் ஜன்னலருகே நின்று, அவள் தெருக் கோடியைக் கண் கொட்டாமல் கவனித்துக் கொண்டிருப்பாள்!

ஒரு வேளை அவள் நம்மைக் கண்டதும் எங்கேயாவது ஓடி ஒளிந்துகொள்வாளோ? அதற்குப் பிறகு மறுநாள்

தீபாவளியன்றைக்குப் பட்சணம் எடுத்துக் கொண்டு வரும்போதுதான் அவளைப் பார்க்க முடியுமோ?

அப்படியே ஒளிந்துகொண்டால்தான் என்ன? நம் முடைய கண்கள் அவளைத் தேடும்போதெல்லாம் அவளுடைய கண்களும் நம்மைத் தேடிக்கொண்டுதானே இருக்கும்? அப்பொழுதெல்லாம் நம்மை அவளும், அவளை நாமும் பார்க்காமலா இருந்துவிடப் போகிறோம்?

இத்தகைய இன்ப நினைவுகளுக்கு இடையே அவனுடைய பார்வை ஜன்னலுக்கு வெளியே சென்றது. எங்கும் சூழ்ந்திருந்த கன்னங்கரிய இருள், அவனை இனந் தெரியாத வேதனையில் ஆழ்த்தியது.

"ரயில் ஓடுகிறது; அதனுடன் மரங்களும் கொடிகளும், மலைகளும் மடுக்களும்கூட ஓடுகின்றன. ஆனால் இந்தப் பாழும் இருள் மட்டும் இருந்த இடத்திலேயே இருந்துகொண்டிருக்கிறதே! எப்பொழுது தொலையுமோ?" என்று எண்ணி, அவன் ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டான். அடுத்த நிமிஷம் அவனுடைய கண்கள் சற்று அயர்ந்தன.

'சலக், சலக்'—இதென்ன, புத்தப் புதுப் பட்டுப் புடவையின் சலசலப்புச் சத்தம்போலிருக்கிறதே!

'கிலிங், கிலிங்'—இது வளையல்கள் ஒன்றோடொன்று கூடிக் குலாவும்போது உண்டாகும் ஓசையல்லவா?

அவள்தான் வருகிறாள்போலிருக்கிறது!

இப்படி அவன் நினைத்தானோ இல்லையோ, 'களுக்' என்ற சிரிப்பொலி அவன் காதில் விழுந்தது; கண்ணைத் திறந்து பார்த்தான். அவனுக்கு எதிரே கன்னங் கரே லென்று ஓர் உருவம் நின்றுகொண்டிருந்தது.

சீ! இவள் இருக்கிற அழகுக்கு ஜொலிக்கும் நட்சத்திரப் புடவை ஒன்றுதான் குறைச்சலா யிருந்ததாக்கும்! இதே புடவையை அவள் கட்டிக்கொண்டிருந்தால்......?

அட்டாடா! அவள் எப்படி இருப்பாள்?

அப்போது அவளை இவள் பார்த்தால் என்ன நடக்கும்?—நடப்பதென்ன, உடனே இவள் எங்கே யாவது போய்த் தூக்குப் போட்டுக்கொண்டு செத்துப் போகமாட்டாளா?

பிழைத்துப் போகட்டும், பாவம்! இந்தப் புடவையை அவள் கட்டவும் வேண்டாம்; அவளை இவள் பார்த்துத் தூக்குப் போட்டுக்கொண்டு சாகவும் வேண்டாம்!

இவ்வாறு எண்ணி, அதற்கு மேல் அவளைப் பார்க்கச் சகிக்காமல் மீண்டும் கண்களை மூடிக்கொண்டான் அவன்.

"என், என்னைப் பார்க்கவே பிடிக்கவில்லையா, உனக்கு?" என்று அவனைத் தன் கரங்களால் தொட்டுக் கேட்டாள் அந்த நட்சத்திரப் புடவைக்காரி.

அவன் தூக்கிவாரிப் போட்டுக்கொண்டு எழுந்தான். அவள் தன்னைத் தொட்ட இடத்தை ஒருமுறைக் கிரு முறையாகத் தட்டிவிட்டுக் கொண்டான். பிறகு, ஆத்திரத்துடன் அவளை நோக்கி, "யார் நீ?" என்று கேட்டான்.

"சிறிது நேரத்துக்கு முன் யாரைப்பற்றி நினைத்தாயோ, அவள்தான் நான்!" என்றாள் அவள்.

"உன்னையும் எவனாவது நினைத்துக் கொள்வதுண்டா, என்ன?—யார் நினைத்துக் கொண்டாலும் நான் மட்டும் உன்னை ஏழேழு ஜன்மத்துக்கும் நினைத்துக் கொள்ள மாட்டேன்!—உனக்குப் புண்ணியமாய்ப் போகட்டும். நீ உடனே இந்த இடத்தை விட்டுப் போய்விடு!" என்று வெறுப்புடன் அவளைக் கேட்டுக்கொண்டு, மீண்டும் கண்களை மூடிக்கொண்டான் அவன்.

அவள் சிரித்தாள்!

"ஏன் சிரிக்கிறாய்.........?"

"கண்ணை மூடிக்கொண்டாயே, அதற்காகத்தான் சிரிக்கிறேன்!"

"பின்னே, அழவேண்டுமா?"

"ஹிஹிஹி, கண்ணைத் திறந்தாலாவது விளக்கின் வெளிச்சத்தில் நீ என்னைப் பார்க்காம லிருக்கலாம்; கண்ணை மூடிக்கொண்டால் என்னைத் தவிர நீ வேறு யாரையுமே பார்க்கமுடியாதே!"

"அப்படிப்பட்ட விசித்திர வனிதையான நீ யாரோ?"

"நிசாதேவி நான்; அமைதியை நாடும் சகல ஜீவராசிகளுக்கும் அடைக்கலம் அளிப்பவள் நான்; யார் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் தினந்தோறும் வந்து என் கடமையைச் செய்பவள் நான்......!"

"தயவு செய்து இன்று மட்டும் உன் கடமையை இத்துடன் நிறுத்திக்கொள். ஏனெனில், என் வரவை ஊரிலிருக்கும் ஒருத்தி ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளை எப்பொழுது பார்க்கப் போகிறோம் என்று என் உள்ளம் துடியாய்த் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. நீ எவ்வளவுக் கெவ்வளவு சீக்கிரம் என்னையும் இந்த உலகத்தையும் விட்டுத் தொலைகிறாயோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு சீக்கிரம் நாங்கள் சந்திப்போம்—போய் வா!" என்றான் அவன்.

இதைக் கேட்டு அவள் என்ன நினைத்துக் கொண்டாளோ என்னமோ, மீண்டும் சிரித்தாள். ஆனால், மூடிய கண்களை அவன் திறக்கவே யில்லை.

★

'கொக்கரக்கோ!' என்று வெகு தூரத்திலிருந்து கோழி கூவும் சத்தம் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து புள்ளினங்கள் உதய கீதம் இசைத்தன.

"அப்பாடி! எத்தனை எத்தனையோ யுகங்களுக்குப் பிறகு அல்லவா இந்த உதய கன்னிகை வருகிறாள்!" என்று எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே கண்களைத் திறந்தான் அவன்.

அதே சமயத்தில் ரயிலும் அவன் இறங்க வேண்டிய ஸ்டேஷனில் வந்து நின்றது. பெட்டியை விட்டுக் கீழே இறங்கி 'விடுவிடு'வென்று நடந்தான். அவன் எதிர் பார்த்தது வீண் போகவில்லை; தெருக் கோடி திரும்பும் போதே அவள் அவனுடைய கண்களில் பட்டாள்!

அவ்வளவுதான்; இந்தப் பரந்த உலகத்தில் இனி தனக்குக் கிட்டவேண்டியது ஒன்றுமே யில்லை என்று அவன் உள்ளம் பூரித்தது.

ஆனால், என்ன ஏமாற்றம்! மின்னல் தோன்றி மறைவதுபோலல்லவா அவள் மறைந்துவிட்டாள்!

அந்த வீட்டில் உபசாரத்திற்கு ஒன்றும் குறைவில்லை தான்; ஆனால் அதைச் செய்தவர்கள்தான் ஏனோ அவனுக்கு வேண்டாதவர்களா யிருந்தார்கள்.

ரயிலில் தூங்காமல் தூங்கியதுபோல, சாப்பிடாமல் சாப்பிட்டு மாடிக்குப் போனான் அவன். ஒரே புழுக்கமா யிருந்தது. சாளரத்தின் மூலம் வந்து அவன் மேல் விழுந்த சூரிய கிரணங்கள் 'சுரீர், சுரீர்' என்று உறைத்தன. "இந்தச் சனியன் பிடித்த பொழுது எப்பொழுது சாயப் போகிறதோ, தெரியவில்லையே!" என்று அவன் அலுத்துக் கொண்டான் அடுத்த நிமிஷம் அவனுடைய கண்கள் சிறிது அயர்ந்தன.

'கலீர்' என்று யாரோ சிரித்தது அவன் காதில் விழுந்தது.

ஆவலுடன் கண்களைத் திறந்து பார்த்தான். அவள் இல்லை; ஆம், அவள் இல்லவே இல்லை!

பின் இவள் யார்? — சரி, இவளையேதான் கேட்டு விடுவோமே!

"யார் அம்மா, நீ?"

"நேற்று இரவெல்லாம் வருந்தி வருந்தியழைத்தாயே, அவள்தான் நான்!"

"உதய கன்னிகையா? அம்மம்மா! நீ வந்தாலும் எத்தனையோ யுகங்களுக்குப் பிறகு வருகிறாய்; போனாலும் எத்தனையோ யுகங்களுக்குப் பிறகு போகிறாய்! ஏன் இப்படி?"

"நான் என்னமோ வழக்கம்போல்தான் வருகிறேன்; வழக்கம்போல்தான் போகிறேன். உங்களைப் போன்ற இளம் காதலர்களுக்கு......"

"சரி, சரி; உன்னுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பதற்கு வேண்டிய பொறுமை எனக்கு இல்லை. நீ எவ்வளவுக் கெவ்வளவு சீக்கிரம் என்னையும் இந்த உலகத்தையும் விட்டுத் தொலைகிறாயோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு சீக்கிரம் நான் அவளைச் சந்திப்பேன். இன்றிரவு தன் தெய்வ மணிக் கையால அவள் எனக்கு அன்னமிடாவிட்டாலும் அமிர்த மாவது கொண்டு வந்து கொடுப்பாளல்லவா?" என்றான் அவன்.

மீண்டும் 'களீர்' என்ற சிரிப்பு; அவன் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை — கண்களை மூடிக்கொண்டு விட்டான்!

'ஓம்...ஓம், ஓம்...ஓம்' என்று அந்தி பூஜைக்காக அடிக்கப்படும ஆலய மணியோசை வெகு தூரத்திலிருந்து வந்து அவன் காதில் விழுந்தது. அதைத் தொடர்ந்து தங்கள் கூடுகளைத் தேடிச் செல்லும் பட்சி ஜாலங்கள், 'கா, கூ' என்று இரைந்தன.

அவன் கண் விழித்தான். சாயாதேவி காட்சி யளித் தாள். "நீ வேறு வந்து விட்டாயா?" என்று அவளைக் கண்டதும் சலித்துக் கொண்டான் அவன்.

"எனக்காகச் சலித்துக் கொள்ள வேண்டாம்; இதோ நான் போய்க்கொண்டே இருக்கிறேன்!" என்று அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, அவள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறைந்துகொண்டிருந்தாள்.

அவள் மறைவதற்குள் வேண்டா வெறுப்புடன் அன்னை விசாரத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டு, பழையபடி மாடிக்கு வந்துவிட்டான் அவன். "பாலைக் கூடவா அவள் எடுத்துக்கொண்டு வரமாட்டாள்?" என்று எண்ணியது, அன்றெல்லாம் ஏமாற்றத்துக்கு மேல் ஏமாற்றம் அடைந்து கொண்டிருந்த அவன் மனம்.

அதே சமயத்தில் மனத்தை மயக்கும் மல்லிகைப் பூ மணம் 'கம்'மென்று கட்டியம் கூறிக்கொண்டு உள்ளே வந்தது. அதைத் தொடர்ந்து அவளும் வந்தாள்!

சந்தகமே யில்லை. அவள் நிசாதேவியும் அல்ல; உதய கன்னிகையும் அல்ல; அவள் அவளேதான்.

அவன் முகம் மலர்ந்தது; மனமும்கூடத்தான்!

மெள்ள அவள் கையிலிருந்த பால் கூஜாவை வாங்கி ஒரு பக்கமாக வைத்துவிட்டு, "நல்ல வேளை! இப்பொழு தாவது வந்தாயே?" என்றான் அவன்.

"என்னை யாராவது பார்க்கிறார்களோ இல்லையோ, எனக்கென்னமோ எல்லோரும் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. அதனால்தான் பகலில் உங்களைச் சந்திப்பதற்கு என்னவோபோல் இருந் தது; இரவை எதிர்நோக்கி இவ்வளவு நேரம் காத் திருந்தேன்!" என்று சொல்லி, அவள் நாணிக் கண் புதைத்தாள்.

"அந்த இரவு என்றும் வாழட்டும்!" என்று வாழ்த்திக் கொண்டே அவன், அவளுடைய அரவணைப்பில் தன்னை மறந்து கண்ணை மூடினான்.

'களுக்' என்ற சிரிப்பொலி அவன் காதில் விழுந்தது.

கண்ணைத் திறந்து பார்த்தான். அவனுக்கு எதிரே நின்றுகொண்டிருந்த நிசாதேவி, "இப்பொழுது என்ன சொல்கிறாய்? உன்னையும் இந்த உலகத்தையும் விட்டு உடனே நான் தொலைந்து போகட்டுமா, வேண்டாமா?" என்று கேட்டாள்.

அவ்வளவுதான்; கன்னங் கரேலென்று இருந்த அவள் இரு கரங்களையும் விடாப்பிடியாகப் பற்றிக் கொண்டு, "வேண்டாம், வேண்டாம்! நீ எப்பொழுதும் என்னையும் இந்த உலகத்தையும் விட்டுத் தொலைந்து போகவே வேண்டாம்!" என்று கெஞ்சு கெஞ்சு என்று கெஞ்சினான் அவன்.

'கலகல'வென்று நகைத்தாள் அவள்; அர்த்தம் நிறைந்த அந்த நகைப்பிலே, வெட்கித் தலை குனிந்தான் அவன்.

Jacket Printed at Commercial Printing &
Publishing House, Madras-1.